

പമുദാചാരവിചാരം.

എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ.

എം. ഏ. ബി. എസ്.

കമലാലയ" അച്ചുകൂടം

തിരുവനന്തപുരം.

൧൧൦൫.

[വില അണ ൩.

സമുദായചാരവിചാരം.

എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ.

എം. എ. ബി. എൽ.

ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

തിരുവനന്തപുരം.

൧൧൦൭.

ശ്രീരസം

പുസ്തകം.

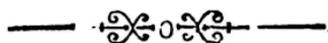
കാലമനുസരിച്ച് ആചാരങ്ങളും നവവികളും ഭേദിക്കുമെന്നാർക്കുമറിയാം. സ്മൃതികാരന്മാർക്കു പോലും അതു സമ്മതമാണ്. സമുദായത്തെക്കാൾ വ്യക്തികൾക്കു പ്രാമാണ്യം വന്നിട്ടുള്ള കാലമാണിതു് സമതപ്തം സ്വാതന്ത്ര്യവും അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാകുന്നു. ജലജനകവും അമൃജനകവും ഒന്നിച്ചു ചേരുമ്പോൾ വെള്ളമാകുന്നു; പിരിയുമ്പോൾ രണ്ടും വാതകങ്ങളാണു് രണ്ടിനും ഗുണങ്ങൾ വേറെ തന്നെ. സമുദായം വ്യക്തികളായി പിരിയുമ്പോൾ അതിൻവണ്ണം പ്രകൃതിഭേദം വരാതെ തരമില്ല. സ്വഭാവസിലമായ ഈ ഭേദത്തെ പലരും അന്യഥം ഗ്രഹിക്കമാറുണ്ടു്. കലി മുത്തുവരുന്ന ക്രമത്തിനുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളാണെന്നു പഴമക്കാർ ശപിക്കുന്നു; പഴമപ്പിശാചിനെ ഒഴിക്കാഞ്ഞാൽ ക്ഷേമമില്ലെന്നു് ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകം ശഠിക്കുന്നു; അങ്ങമിങ്ങു തൊടാതെ ഇടത്തരക്കാർ മേളത്തിനൊത്തു താളം ചവുട്ടുന്നു. ഈ ബഹുത്തിൽ ആർക്കുമൊന്നും സാവധാനം ചിന്തിക്കാൻ കഴിയാതെ കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ആർക്കുമെന്തും കാണിക്കാമെന്നായിട്ടുണ്ടു്. എന്തിനാണു്, എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതു്, എന്നു ചോദിക്കാനാരുമില്ല. 'ചാടിക്കളിയെടാ ഉണ്ണിരാമ' എന്നു കൂത്താടിക്കാൻ പലരും കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ പ്രാകൃതദശയിൽ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ചാപല്യങ്ങൾക്കു കച്ചാ കണക്കുമില്ല. ഇങ്ങനെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ സമുദായം നഷ്ടമാകാനാണെളിപ്പം. ആ വിവ

ത്തിനെ പരിഹരിക്കാൻ നമ്മുടെ നടവടികളെ നിഷ്പഷ്ടിച്ച് നിരീക്ഷണം ചെയ്യാനുള്ള കാലം അത്യാസന്നമായിരിക്കുന്നു എന്നു ബോധിപ്പിച്ചു, സമുദായക്ഷേമ കാർഷികങ്ങളുടെ ദുഷ്ടി തദ്വിഷയത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കാനുദ്ദേശിച്ചു, ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ ആദ്യമായി 'ഗുരുനാഥൻ' മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മലകൊണ്ടും ആഴികൊണ്ടുമുണ്ടായിരുന്ന അനഭിഗമ്യത മലയാളത്തിനു വിട്ടുപോയി എന്നുള്ള വസ്തുത ആർക്കും മറക്കാവതല്ല. പരാധീന്യം ഇന്നേവർക്കുമവർജ്യമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നുണ്ട് അതിനു ഗുണിപിടിച്ചതുകൊണ്ടു ഫലമില്ല. അവശ്യങ്ങളെ കൈക്കൊണ്ട്, പരിഹാര്യങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു, പാരമ്പര്യ സിലമായ വൈശിഷ്ട്യത്തെ പ്ലവകംഭമായി കെട്ടിമുറക്കി, ലോകയാത്രാണുവത്തിന്റെ തിര തള്ളി കര പിടിക്കുന്നതത്രെ ബുദ്ധിമൽകൃത്യം.

“യേ നാമ കേചിദിഹ നഃ പ്രഥയന്ത്യവജ്ഞാം ജാനന്തി തേ കിമപി, താൻ പ്രതി നൈഷയന്തഃ; ഉൽപന്ത്യതേ മമ തു കോഽപി സമാനധർമ്മാ, കാലോഹ്യയം നിരവധിവിപുലാ ച പൃഥവീ”

തിരുവനന്തപുരം, } ഗുണമകർത്താ.
 ൧൧൦൫. ഫിബ്രുവരി ൨൦-ാം-നു-

സമുദായചാരവിചാരം.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

സമതപബോധാ ക്രൂടിവരുന്ന ക്രമത്തിനു സാമുദായിക മയ്യാദകൾ കുറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടെന്ന് ഇന്നത്തെ അനുഭവം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. പിതാവിനും പുത്രനും, കാരണവനും അനന്തിരവനും, എജമാനനും ഭൃത്യനും, രാജാവിനും പ്രജയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു പണ്ടുണ്ടായിരുന്നതിൽനിന്നു ശൈഥില്യം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സാരമില്ല. അന്നുണ്ടായിരുന്ന വണക്കത്തിനും, അനുസരണത്തിനും, ഭക്തിക്കും, ബഹുമാനത്തിനും കുറവു വന്നിട്ടുള്ളതു്, സമതപത്തിന്റേയും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും സ്വയംഭരിപ്പുതയുടേയും ബോധത്തോടൊപ്പമാകുകൊണ്ടു്, അവയ്ക്കു് ഏതാണ്ടു കാര്യകാരണബന്ധമില്ലയോ എന്നു് ആശങ്കിക്കുന്നതിനു ന്യായമുണ്ടു് മനുഷ്യരുടെ സാമുദായികചാരങ്ങൾ മാറുന്നതിനു പല കാരണങ്ങളുള്ള കൂട്ടത്തിൽ സമതപവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഒട്ടും അപ്രധാനങ്ങളല്ല എന്നു് അപ്പം ആലോചിച്ചാൽ കാണാം. കുട്ടിക്കാലത്തു പട്ടിയുടെയും പൂച്ചയുടെയും മറ്റും പഴകഥകൾ പറഞ്ഞു വളർത്തുമ്മാർ നമ്മെ രസിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നല്ലോ. അവയെ മനുഷ്യനോടൊപ്പം കല്പിക്കുന്നിതിത്തമല്ലേ നമുക്കു് അവയോടു് അനുഭാവമുണ്ടായതു്? ദേവയോനികളെയും സാക്ഷാൽ ദൈവത്തെത്തന്നെയും മനുഷ്യരായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടാണല്ലോ പെരുരാണികൾ

നമ്മെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നത്. ഏതിലും നമുക്കു രസം ജനിക്കണമെങ്കിൽ ആത്മഭാവം അതിൽ പ്രതിഫലിക്കണം. “ആത്മവൽ സർവ്വഭൂതാനി” എന്നതിന്റെ ഖ്യാപ്യചേഷ്ടകളാണു സമുദായാരങ്ങദം എന്നു വരുമ്പോൾ, തങ്ങൾക്കുള്ള മാറ്റം അവയേയും പരാമർശിക്കുമെന്നുള്ളതു സീലമാകുന്നു.

പ്രഭുവിഷ്ണുതയ്ക്കു മുർലന്യമിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം സമുദായം ജാതിതിരിഞ്ഞു വർത്തിക്കാനല്ലാതെ തരമില്ല. കാലംകൊണ്ടും, ധനംകൊണ്ടും, വൃത്തികൊണ്ടും മനുഷ്യർ വർഗ്ഗം പിരിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ പരസ്പരം സഹോദരഭാവം ആന്തരമായി ഉണ്ടാകാൻ പ്രയാസം. അച്ചണ്ണമല്ല, സമതോപജ്ഞമായ സപാതന്ത്ര്യബുദ്ധിയുളവാകുമ്പോൾ. അപ്പോൾ ഒരേ തറവാട്ടുകാരെപ്പോലെ സമുദായത്തിലുള്ള വക്കല്ലാം അന്യോന്യം അനുഭാവം കൂടിവരാനിടയുണ്ട്. ഭിന്നജാതികൾ തമ്മിലും വളരെ അടുപ്പമുണ്ടാകാം; എന്നാൽ ആ ഇണക്കം സമുദായസാമാന്യത്തെക്കുറിച്ചു വ്യക്തികളെയാണു് സ്പർശിക്കുന്നത്. ജാതിദ്വാരാ, ആചാരം, വഴക്കം, ശീലം ഇവ അവർക്കു ഭിന്നങ്ങളാകുന്നു. ഒന്നിനുള്ളതു മറുറുള്ളവർക്കു ചേരാത്തതാകാം. ബ്രാഹ്മണനു യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നതു് ചണ്ഡാളനു പറ്റാമാകാം; നേരേമറിച്ചും, ചണ്ഡാളാചാരം ബ്രാഹ്മണനെ പതിതനാക്കുന്നു. അവരുടെ ചിത്തവൃത്തികൾക്കു് ഏറെ അകൽച്ചയുള്ളതു നിമിത്തം ഒന്നിച്ചു ചേരാൻ നിവാഹമില്ല. തന്നെപ്പോലെയാണു് മറുറുള്ളവരും എന്നുള്ള ബോധം അവർക്കു തമ്മിൽ ഉണ്ടാകാൻ പ്രയാസം. അവർക്കു് അന്യോന്യം,

“അഭ്യക്തമിവസ്സാതഃ, ശ്രചിരശ്രചിമിവ,
പ്രബുദ്ധ ഇവ സുപ്തം,

ബലമിവ സൈപരഗതിഃ” എന്ന മട്ടിൽ ഒരു വെറുപ്പു തോന്നാതെ വരികയില്ല.

ജാതികൊണ്ടു ഭിന്നിച്ചവർക്കു തമ്മിൽ സഹോദര തപമുണ്ടായില്ലെങ്കിലും അവർ പരസ്പരസഹായികളാകാതെ വരുന്നില്ല. സ്വയംമാചാരനിഷ്ഠ കൂടിയ ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ പല ജാതിക്കാരെ തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കെട്ടിയിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ്. വൈദികവും ലൌകികവും ആയുള്ള സകല പ്രവൃത്തികൾക്കും എല്ലാവരേയും കൂട്ടിയിണക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഖണ്ഡലയിലെ കണ്ണികൾ എന്നവണ്ണം കോത്തു പിനഞ്ഞിരിക്കുന്ന കെട്ടുപാടിൽനിന്നു വിട്ടുപോകാൻ ആർക്കും അതു എളുപ്പമല്ല. വെള്ളക്കാരുടെയിടയിലാകട്ടെ, ജന്മികടിയാൻ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രഭുദാസൻ, എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു പല ജാതിക്കാരെ കൂട്ടിച്ചിനച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ കെട്ടു കൊടുമ്പിരികൊള്ളാത്തതാകയാൽ എളുപ്പം അഴിക്കാം. അതുകൊണ്ടാണു യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ ജാതിഭേദം എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ അസ്തമിച്ചത്. ഭാരതഭൂമിയിലങ്ങനെയല്ല. ചോറുകൊണ്ടും കൂറുകൊണ്ടും, ഭക്തികൊണ്ടും ഭൂമിയികൊണ്ടും, മതംകൊണ്ടും ധർമ്മംകൊണ്ടും ജാതികളെ കൂട്ടിക്കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. കയ്യും കാലും മാത്രം ബന്ധിച്ചിരുന്നാൽ എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ പുള്ളികൾ തടവുപാടിപ്പോകുമായിരുന്നു. ബുദ്ധിയും മനസ്സും കൂടി പിടിച്ചു കെട്ടിയിരിക്കുന്നതിനാലത്രേ, കെട്ടുപാടി ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നത്.

ഭിന്നജാതികൾ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന ഉതവി ചിലപ്പോൾ നമുക്ക് ആശ്ചര്യമുളവാക്കുന്നു. എജമാനനു വേണ്ടി ഭൂതൃപൻ ചെയ്യുന്ന സാഹസം സോദരന്മാർ പോലും ചെയ്യുന്നില്ല. എജമാനന്റേറതിൽനിന്നും തുലോം താണാണ്

തന്റെ നില എന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ഭൃത്യൻ അയാൾക്കു വേണ്ടി പ്രാണശ്യാഗം ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു സഹതാപബുദ്ധികൊണ്ടല്ല, കൃത്യബോധംകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. ഇതിലൊട്ടും അതുകൂടെപ്പൊന്നില്ല. സമുദാചാരങ്ങൾ ഈശ്വരകല്പിതങ്ങളല്ല, മനുഷ്യസൃഷ്ടങ്ങളാണ്. ഒരാൾ മറ്റൊരാളെത്തന്നെ ഇന്നവിധം ഭാവിക്കണമെന്നു പ്രകൃത്യാ യാതൊരു നിബന്ധനയുമില്ല; സമുദായത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിക്കു വേണ്ടി മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ച നിയമമാണ്. മനുഷ്യസാമാന്യത്തിന്റെ ഷേഷമം ഈശ്വരനാമാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂട്ടൂ. അതുകൊണ്ട് തത്തജ്ജാത്യനഗുണങ്ങളായ മയ്യാദകൾ ഏല്പിട്ടു. ജാതിവ്യത്യാസംകുറഞ്ഞു സമതപം ഏറിവരുന്തോരും, ആചാരങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസവും വരാതെ തരമില്ലല്ലോ.

നമ്മുടെ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇതിനു ഞറായിരം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണൻ കൊലപാതകം ചെയ്താൽ ചാന്ദ്രായണവ്രതംകൊണ്ടു പാപം തീരും; ശുഭ്രൻ മോഷ്ടിച്ചാൽ വധ്യനാണുപോൽ! ബ്രഹ്മഹത്യയെ കുറിഞ്ഞു മഹാപാപമില്ല; ചണ്ഡാളനെ ഭൃഷ്ടജന്തുക്കളെപ്പോലെ ഹിംസിക്കുന്നതു സാധുവാണത്രെ! ഘാഗത്തിൽ പശു ഹിംസ വിഹിതമാണ്; ശ്രാദ്ധത്തിൽ സുരോപാനം രക്ഷമാണ്; എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിധികൾക്കു വൈദികദൃഷ്ടിയാണത്രെ സാധുതപം കല്പിച്ചാലും, ലൗകികദൃഷ്ടിയാ പക്ഷേ ഭേദത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഈ വക അസമതപം, പ്രഭവിഷ്ണുതാബോധം സ്ഥായിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലമേ, ന്യായവും അനുഷ്ഠയവുമായി വരികയുള്ളൂ.

എന്നാൽ പൂർവ്വാരക്കാരും നമുക്ക് ഇന്ന് ആർദ്രത കൂടീട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. വ്യാപ്തി

കൂട്ടിട്ടുണ്ട്, നിശ്ചയം. സമതപമേരുന്ന കൂടത്തിന് സാഹോദര്യവും വർദ്ധിക്കുന്നു; അന്യന്റെ ക്ലേശം നമുക്കു വന്നാലൊ എന്നു തോന്നുന്നു; അപ്പോൾ ശത്രുവായാലും മിത്രമായാലും, പരന്റെ സങ്കടത്തിൽ നാം പങ്കുകൊള്ളുന്നു; അതിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഈ സഹതാപത്തിന് ഒരതിരവുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരോട് എത്ര അലിവുണ്ടായാലും, തങ്ങൾക്കു മെയ്യിൽ തട്ടുന്ന സങ്കടം വരുത്താൻ ആർക്കും ഒരുക്കമുണ്ടാവില്ല. അങ്ങനെയല്ല പണ്ട്; ജീവനെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടും എഴുമാനനെ ഭൃത്യൻ സഹായിക്കും; പ്രളവിനെ ആപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കും. ഇന്ന് ഭാക്ഷിണ്യം ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും, ആത്മരക്ഷ വിട്ട് ആരും അതു കാണിക്കയില്ല. ഇതാണ് അന്നമിന്നുമുള്ള ഭേദം.

ഇന്നത്തെ ദണ്ഡനീതി ഭാക്ഷിണ്യത്തിന്റെ കൂടുതൽ വ്യാപ്തിയെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നു. സ്വയംഭരിഷ്ഠത വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതോടുകൂടി ശിക്ഷാവിധികൾ ലഘൂകരണമായിട്ടുണ്ട് കൊലപാതകത്തിനു പോലും മരണശിക്ഷ വിധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുണ്ടല്ലോ അഭിപ്രായം സാധാരണയാണ്. തെളിവുനിയമത്തിന് കർശത കൂടിക്കൂടി, നിസ്സന്ദേഹമായ തെളിവു കൂടാതെ കുറ്റം സ്ഥാപിച്ചു ശിക്ഷിച്ചുകൊടുക്കും, ശങ്കാഭയമുണ്ടായാൽത്തന്നെ ചുള്ളിയെ വെറുതെ വിടേണ്ടതാണെന്നും തീട്ടമായിട്ടുണ്ട്. പ്രായപൂർത്തി വരാത്ത കുറ്റക്കാരെ കുറ്റാഹ്വയത്തിലല്ല, വിദ്യാലയത്തിൽ പാർപ്പിച്ചു ശീലസംസ്കരണം ചെയ്യണമെന്നാണ് ചട്ടം. ബാലന്മാരെ മാത്രമല്ല, യുവാക്കളെക്കൂടിയും കുറ്റം ചെയ്താൽ ബോർഡ്സ്കൂൾ എന്നുള്ള തൊഴിൽ ശാലകളിലാണ് ആക്കേണ്ടതെന്നു പല രാജ്യങ്ങളിലും നിയമമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ, കുറ്റക്കാരന് അപരാധ

മൊഴിയാൻ പല ഉപായങ്ങളും സൃഷ്ടങ്ങളായിരിക്കുന്നു. സതീവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതും, അടിമവ്യാപാരം ചെയ്യുന്നതും കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു കാരണമായിരിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ദാക്ഷിണ്യത്തിന്റെ കൃത്യതയ്ക്കു വ്യാപ്തി തന്നെയാണു് പ്രാണിഹിംസാനിരോധം തത്പരം ഇതരജീവികളിൽ മനുഷ്യക്കുള്ള സുഖദുഃഖരോപണമാകുന്നു. ബുദ്ധമതപ്രചാരത്തിനു് ഉതകിയതും അതുതന്നെ. ഇന്നു് യുദ്ധങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു് മഹാരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ സന്ധി ചെയ്യുന്നതിനും, സാമ്രാജ്യസാമഗ്രികളെ കറയ്ക്കുന്നതിനു സർവ്വരാജ്യമഹാസമിതി നിർബന്ധിക്കുന്നതിനും നിദാനം മറ്റൊന്നുമില്ല. പണ്ടു യുദ്ധങ്ങളിൽ നടന്നിട്ടുള്ള ദ്രോഹങ്ങൾക്കു കയ്യും കണക്കുമില്ല. അവയെ സ്മൃതികാരന്മാർപോലും നിരോധിച്ചിട്ടില്ല. ജിതനായ ശത്രുവിനെ രഥത്തിൽ കെട്ടിയിഴുപ്പുവന്ന റോമന്മാരുടേയും, ശൂലത്തിൽ കുത്തിനിറുത്തിയ മൂർസുകളുടേയും അക്രമങ്ങൾ ഇന്നു ചരിത്രത്തിൽ വായിക്കുമ്പോൾപോലും അസഹ്യമായ സങ്കടം തോന്നുന്നുണ്ടു്. ഇന്നാകട്ടെ, യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ചവരെ രക്ഷിക്കയും, മരിച്ചവർക്കു യുക്തമായ സ്റ്റാർകും ഉണ്ടാക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു് ദാക്ഷിണ്യത്തിന്റേയും സമബുദ്ധിയുടേയും പ്രചാരംകൊണ്ടല്ലാതെ വരുമോ? “സമബുദ്ധിർവിശിഷ്ടതേ.”

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

സ്വയംഭരിഷ്ണുത മുക്കന്തോരം ജനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ആചാരോപചാരങ്ങൾക്കു ലോപം വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പരസ്പരഭാവന കറങ്ങി സപാദാവികമായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്നു നിശ്ചയമാണ് വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിലാണ് ഈ വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ ഇടയിലും ഇയിടെ ആ മാതിരി ഭേദം കാണാനുണ്ട്. പണ്ടുള്ളവർ കാണിച്ചുവന്ന ഭവ്യഭാവനകൾ ലുപ്തപ്രായങ്ങളായിരിക്കുന്നു. കാരണവരുടെ മുമ്പിൽ പണ്ട് അനന്തിരവർ കൈകെട്ടി ഓർപ്പാനിച്ച് "ഒരുങ്ങി നിൽക്കയല്ലാതെ ചെയ്തുവന്നില്ല. ഇപ്പോഴോ? സമഭാവനയാണു നട്ടപ്പ്. അപ്പനമ്മമാരോടും, ഇരുക്കന്മാരോടും, പ്രഭുക്കന്മാരോടും ഈ ഭാവനാഭേദം പ്രത്യക്ഷമാണ്. ദുരഭിമാനവും തോന്യാസവും മൂലമാണ് ഇങ്ങനെ ധിക്കാരം കാണിക്കുന്നതെന്നു വയസ്സന്മാർ ഇതിനെ തെറ്റിദ്ധരിക്കാറുണ്ട് എന്നാൽ സത്യമങ്ങനെയല്ല. ഇപ്പോഴത്തെ ചെറുപ്പക്കാർക്ക് സ്നേഹത്തിനോ ബഹുമാനത്തിനോ കുറവില്ല. പിന്നെ എന്താണ്? സപാതത്ര്യവും സമതപവും അവരിൽ ഉള്ളവായിട്ടാണ്. സമതപഭാവന അവർക്ക് സഹജമാണ്. കീഴിലുള്ളവർ അങ്ങനെ ഭാവികുന്നതിൽ അവർക്ക് അന്യമാ ബോധമില്ല. പുറമെ കാണിക്കുന്ന ആചാരോപചാരങ്ങളിൽ ക്രമേണ ജനങ്ങൾക്ക് അനാസ്ഥ ജനിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള പൈശ്ചര്യം സപാദാവികതപത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഉപചാരങ്ങളിൽ നിന്ന് കറയുന്തോരം മനുഷ്യരുടെ ഇടപാടുകൾക്കു സാധാരണതയും ജീവനും കൂടിവരുന്നു. തമ്മിത്തമ്മിൽ സപാധീനബോധം ഏർപ്പെടാൻ ഉത്സാഹവും, പരസ്പര

സംപർക്കത്തിൽ സന്തോഷവും വർദ്ധിക്കുന്നു. പട്ടാളക്ക
 വാത്തു പോലെ കൃത്രിമതപം വരാതെയിരുന്നെങ്കിൽ മാത്ര
 മല്ലാതെ പരസ്പരോപചാരങ്ങൾക്കു സ്വതന്ത്രത സിദ്ധി
 ക്കയില്ല. അമ്മയ്ക്കും മക്കൾക്കും തമ്മിലുള്ള സ്വാധീനം
 പോലെ, അച്ഛനും മക്കൾക്കും തമ്മിലൊ കാരണവരും
 അനന്തിരവരും തമ്മിലൊ വരാത്തതിന്റെ ഹേസ്യം
 ഇതാണ്. ഇണക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലാണു പ്രതിഷ്ഠിത
 മായിരിക്കുന്നത്; ആചാരോപചാരനിയ്യയിലല്ല.

പ്രഭുവിഷ്ണുത നിലനില്ക്കുന്ന സമുദായങ്ങളിൽ ഭവ്യ
 ഭാവനകളിൽ ബഹുനീബന്ധമാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരും
 ഫ്രഞ്ചുകാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കുക. മുന്തിൽ
 പരിചയമില്ലാത്ത രണ്ടു ഇംഗ്ലീഷുകാർ തമ്മിൽ കണ്ടു
 മുട്ടിയാൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും തുറിച്ചു നോക്കുവല്ലാതെ
 മിണ്ടിപ്പോകയില്ല. മദ്ധ്യസ്ഥരാക്കിലും തമ്മിൽ പരി
 ചയപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമേ അവർ സംസാരിക്കു
 ഉള്ളൂ. വെള്ളക്കാരൻ നാട്ടുകാരെ കണ്ടാലത്തെ കഥ എ
 ല്ലാവർണ്ണം അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. പരിചയപ്പെട്ടാൽ
 പോലും സംസാരിക്കുന്നതു ഘനക്കറവാണെന്നു ഭാവി
 ക്കുന്നവർ ചുരുക്കമല്ല. നേരേ മറിച്ചാണു ഫ്രഞ്ചുകാർ.
 മുന്തിൽ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവരായാലും തങ്ങളിൽത്തന്നെ
 യൊ അന്യരുമായൊ സംസാരിക്കാൻ അവർക്കു മടി
 യില്ല. വിശേഷാൽ ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ മുക
 തപം അവർ നടിക്കാറില്ല ബ്രിട്ടീഷുകാർതന്നെ അ
 മേരിക്കയിൽ കടികമ്പറിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കു ഘന
 വടിവു കുറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ ജനങ്ങൾ പുതുതാ
 യി ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ, ആരാണ്, എവിടെനി
 ന്നാണ്, എന്താണ്, എന്നും മറ്റും കശലം ചോദിക്കാ
 തവർ ചുരുങ്ങും. അതു ചോദിക്കാതെ കണ്ടില്ലെന്നു

ഭാവിച്ചു നടന്നാൽ വകതിരിവുകേടാണെന്നു പൂർണ്ണീകാർ
ണ്ട്. ഇങ്ങനെ വ്യത്യാസം വരാനുള്ള കാരണം സമുദായ
സ്ഥിതിയുടെ ഭേദമാകുന്നു.

എല്ലാ സമുദായത്തിലും ജാതികൊണ്ടോ, ധനംകൊ
ണ്ടോ ജനങ്ങൾ ഭിന്നസ്ഥിതിയിലുള്ളവരായിരിക്കാതെ
വരികയില്ല. ജാതികൊണ്ട്, അതായതു ഭിന്നവർഗ്ഗകലങ്ങളിൽ
ജനിച്ചതുകൊണ്ട്, ഉച്ചനീചാവസ്ഥ കല്പിക്കുന്ന
ദേശങ്ങളിൽ, അതായതു വർഗ്ഗത്തിലുള്ളവർക്കു സമുദായ
ത്തിൽ സ്ഥാനം സ്ഥിരമാണ്. അതിനാൽ ഏകദേശം
സ്വസ്ഥിതി ഇന്നത്തെ തിട്ടമായിട്ടറിയാം. അതിൽനി
ന്നു പൊങ്ങാൻ തരമില്ല; കീഴോട്ടു പോകാൻ മടിയുമാ
ണ് ഈ അവസ്ഥയിൽ പരസ്പരസമ്മേളനത്തിന് അ
വസരം പക്ഷേ പുരുഷദിയേക്കാമെങ്കിലും, തമ്മിൽ കണ്ടു
മുട്ടിയാൽ സൈപരസംഭാഷണത്തിനു മടിയുണ്ടാവില്ല.
എന്തെന്നാൽ, അപ്രകാരം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഇരുക്രട്ടക്കു
യാതൊരു അവസ്ഥക്കുറവും നേരിടാനില്ല. സ്ഥാനംകൊ
ണ്ടു മാത്രം വലിപ്പം വന്നിട്ടുള്ളവർക്കു അങ്ങനെ അല്ല.
ഉദ്യോഗംകൊണ്ടും അധികാരംകൊണ്ടും സ്വാഭാവികം എ
ജമാനനുമായി പ്രാവീണ്യം വന്നിരിക്കുന്നവർക്കു, ഇതരന്മാരു
മായുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ ഗൗരവം കൂടുതൽ കാണാം.
കൃത്രിമമായ വലിപ്പമാണു തങ്ങൾക്കുള്ളതെന്ന് അവർക്കു
സർവ്വം ബോധമുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ പരിചാലിക്കു
ന്നതിൽ അതിയായ ശ്രദ്ധയുണ്ടാകും. എളിയവനുമായുള്ള
സമ്പർക്കം തങ്ങൾക്കുള്ള ഗൗരവത്തെ ഹനിക്കുമെന്നാണ്
അവരുടെ ഭയം. അതുകൊണ്ടല്ലാതെ ദുർഭേദംകൊണ്ടല്ല
അവർ മുഖം വീഴ്ത്തിച്ചുകൊടുത്തത്. ജനനാൽ പ്രഭൃതി
പ്രഭൃതപമുള്ളവൻ അതു കൈയിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോക

മെന്നു ഭയമില്ല. ഗൗരവാരോപണംനിമിത്തം വലിയവനായവൻ എന്നും എവിടെയും ആ ശക്തി തീരുകയുമില്ല.

ധനംകൊണ്ടു സാമുദായികസ്ഥിതിയിൽ ഉയർച്ച നേടിയവരുടെ അവസ്ഥയും ഏതാണ്ടു് അപ്രകാരംതന്നെയാണു്. കോടീശ്വരന്മാരുടെ പ്രഭുത്വത്തിനും ജന്മനാ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആധ്യത്യത്തിനും തമ്മിൽ അല്പമായ ഭേദം മാത്രമേയുള്ളു എന്നു ചിലപ്പോൾ തോന്നിയേക്കാം. എങ്കിലും ഇന്നു് ഇരപ്പാളിയായുള്ളവൻ നാളെ കബേരനായിത്തീരുന്നണ്ടെന്നു് അന്യക ട്രഷ്ടാനങ്ങളുൾകാണുന്നുണ്ടു് മുതലാളികളുടെ പക്കൽ ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്ന ധനം ക്രമേണ തൊഴിലാളികളിൽ പകരുന്നണ്ടെന്നു് ഇന്നത്തെ വ്യവസായവരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ധനവാൻ എത്രതന്നെ സ്വത്തു സൂക്ഷിച്ചാലും, അതു് അവിടെ നിലനിൽക്കയില്ല മുതൽ കുറഞ്ഞുവരുന്നതു് ആരും അറിയരുതെന്നു കരുതി, പുറമെ കേമത്തം നടിച്ചു് ആഡംബരങ്ങളെ കുറയ്ക്കുകയില്ല. അതിനതിനു മുതൽ കുറഞ്ഞു്, മോട്ടോറും, വിതന്നു നൽക്കാരവും, കിന്നാരി ഞൊപ്പിയും പോയി, ധനവാൻ കുത്തു പാളയെടുക്കുന്നു. പ്രയത്നം കൂടുന്തോറും ദരിദ്രൻ ധനവാന്റെ പദവിയിൽ ചാടിക്കയറും. ഇന്നലെ പെണ്ണു മഴയ്ക്കു കഷ്ടത തകരപോലെ വെച്ചിപ്പം നേടിയ വെച്ചുകാരനെ പഴയ ഗൃഹസ്ഥന്മാർ അവഹേളിച്ചു ചവുട്ടിത്താഴ്ത്താൻ നോക്കാതെയിരിക്കയില്ല. മേലുള്ളവരെ മുടിക്കാനും കീഴുള്ളവരെ ചവുട്ടാനും ഒരേ കൂട്ടർ പുറപ്പെട്ടും. ഈ സമരം ഇന്നു് എല്ലാ നാടുകളിലും പരന്നിട്ടുണ്ടു് കഷ്ടിപ്പുകൾ, തൊഴിലാളിവഴക്കും, ഉദ്യോഗവഴക്കുമെല്ലാം ഈ സമരത്തിന്റെ പല വേഷങ്ങളാണു്. ധനാധ്യത്യകൊണ്ടു പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു്, കീഴ്ജാതികൾ മേൽജാതിക

ജോടൊപ്പം ചമയുന്നതും, മേൽജാതിക്കാർ കീഴോട്ടിറങ്ങി അടിയാരായിത്തീരുന്നതും നമ്മുടെ കണ്ണിൽത്തന്നെ കാണുന്ന കാഴ്ചയാണ്. ഈ അവസ്ഥയിൽ — അഥവാ അവ്യവസ്ഥയിൽ — സമുദായം സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോഴാണ്, ജനങ്ങളുടെ തമ്മിൽ വല്ലാത്ത ഗൗരവഭാവം ഉദിക്കുന്നതു്. അന്യോന്യം കണ്ടു മുട്ടുമ്പോൾ ഏതു നിലക്കാരാണെന്നു നിണ്ണയം വരാത്തതുനിമിത്തം “മൗനമേവ വരം പുംസാ” എന്നുള്ള ആപ്തവാക്യത്തെ തമ്മിൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഗൗരവഭാവരഹിതത്വം. സ്വഭാവേന മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ വാചാലനല്ല ഇംഗ്ലീഷുകാർ. അതും ഒരു കാരണമാണ് എങ്കിലും സ്ഥാനമാഹാത്മ്യത്തെ, അതായതു സ്വാഭീമാനത്തെ, നില നിറുത്തണമെന്നുള്ള ആശയാണു കൂടുതൽ. പ്രഭുവിഷ്ണുതയ്ക്കു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇന്നും ഉടവു തട്ടീട്ടില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കുന്നിടത്തോളം മറ്റുള്ളവരെ ഒപ്പം ഭാവിക്കുക എന്നുള്ളതു വരാൻ പ്രയാസവുമാണ്.

നേരേമറിച്ച്, സ്വയംഭരിഷ്ണുതയ്ക്കു വിളനിലങ്ങളുയർന്നു സിദ്ധം അമേരിക്കയിലും നോക്കുക. ആ ധർമ്മമാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടൊപ്പം ഗൗരവമില്ല. എല്ലാവരോടും അവർ ഇണങ്ങും; വർത്തമാനം പറയും; ദുരഭിമാനഭാവം കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. സമബുദ്ധി ഉദിക്കുമ്പോൾ സ്ഥാനചിന്ത അസ്തമിക്കും. മനുഷ്യർ എല്ലാവരും ഒരുപോലെയാണെന്നുള്ള വിചാരം സാധാരണമായിത്തീരും. അഹംഭാവവും ദാർശനികത്വവും നിലയ്ക്കും. പാശ്ചാത്യരീതികളിലും ആചാരങ്ങളിലും ഭ്രമിച്ചു നടക്കുന്ന കൂട്ടർ ഈ സഹൃദയ പ്രത്യേകം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. അന്യരെ കണ്ടാൽ പുറം തിരിഞ്ഞു മിണ്ടാതെ മണ്ടുന്നതല്ല, ക്രൂരകാരല്ലെങ്കിലും ക്ഷമലം ചോദിക്കുന്നതാണ് പൗരജനങ്ങൾ

പജ്ഞാമായ മയ്യാദ. ഇംഗ്ലീഷുധപരയെയല്ല, അമേരിക്ക
രെയും ഫ്രാൻസുകാരെയുമാണ്, ഈ വിഷയത്തിൽ അ
നുകരിക്കേണ്ടത്.

അന്യരാജ്യത്തിൽവെച്ച് അപരിചിതനായ സ്വ
രാജ്യക്കാരെ കണ്ടുകൂട്ടുമ്പോൾ, ഗൗരവഭാവം വെടിഞ്ഞു
ചെക്കുമാറ്റം കൂട്ടുന്നതു പലക്കും അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.
ഇതിനു കാരണമെന്താണ് എന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്ക
ക. സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിൽനിന്നുഭിച്ച സാഹോദര്യംകൊ
ണ്ടല്ലെ? സ്വദേശത്തുവെച്ചു കണ്ടുകൂട്ടുമ്പോൾ പദവിയെ
കൊണ്ട് ഗൗരവഭാവം വരുന്ന. ഒരിക്കൽ ഒരു വെള്ളക്കാ
രനും നാട്ടുകാരനും ഒന്നിച്ചു തീവണ്ടിയിൽ ഒരു മുറിയിൽ
സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ മുറിയിൽ വേറെ ആരുമുണ്ടാ
യിരുന്നില്ല. ആദ്യം അല്പം ശങ്കിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും അവി
രേണ അവർ സ്വപരമായി സല്ലപിക്കാൻ തുടങ്ങി.
വെള്ളക്കാരൻ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു.
വണ്ടിയിലുള്ള ഉണ്ണി നിമിത്തം അയാൾ മേലുടുപ്പ് അഴി
ച്ചു ഉള്ളിടുപ്പമാത്രം ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇരുന്നതു്
നാട്ടുകാരനും ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. തങ്ങളിലുള്ള
സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ നാട്ടുകാരൻ വെള്ളക്കാരന്റെ
അധികാരസീമയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലത്തെ ഉദ്യോ
ഗസ്ഥനാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ വെള്ളക്കാരന്റെ ഭാവ
മൊന്നു മാറി. വേഷപ്പകർച്ചയും അതിനോടുകൂടി കഴി
ഞ്ഞു. മേൽകോട്ടും മറ്റുമിട്ടു കണിശമായി ഗൗരവഭാവ
ത്തിൽ ഇരിപ്പായി. പിന്നീടുണ്ടായ സംഭാഷണം അല്പ
വും, ഉള്ളതു വളരെ വമ്പോടുകൂടിയതുമായിരുന്നു. അടു
ത്ത സ്റ്റേഷനിൽ വച്ചുതന്നെ ധപര മറ്റൊരു മുറിയിലേ
ക്ക് ഇരിപ്പിടം മാറുകയുംചെയ്തു. ഇക്കഥ ഒരു സ്റ്റേഷനി
തൻ പറഞ്ഞ അനുഭവമാണ്. സാഹോദര്യം പദവിയെ

വെടിഞ്ഞു മനുഷ്യത്വത്തിൽ സംക്രമിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന പ്രദർശനമാകുന്നു സാർവ്വജനീനമായ സൗജന്യം എന്നല്ലേ മേൽ പറഞ്ഞ സംഭവത്തിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്? സൗജന്യത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ, പ്രഭവിക്കുന്നതെ വിട്ടു സമുദായം സ്വയംഭരിച്ചതെ പ്രാപിച്ചതായി ഗണിക്കാവുന്നതാണു്.

സ്വസമുദായക്കാരോടും സ്വരാജ്യക്കാരോടും കാണിക്കുന്ന ദാക്ഷിണ്യം അന്യസമുദായക്കാരോടും അന്യരാജ്യക്കാരോടും ഉണ്ടാകാൻ തക്ക സമബുദ്ധി സ്വയംഭരിച്ചതയ്ക്കു പേരുകേട്ട കൂട്ടക്കാർക്കും ചിലപ്പോൾ കാണുന്നില്ല. സ്വന്തത്തിലുള്ളവർ തമ്മിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മറ്റുള്ളവർക്കു് അവർ അനുവദിക്കുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവർ സ്വാധീനം കരതി എന്തെങ്കിലും അറിവില്ലാതെതന്നെ ചെയ്തുപോയാൽ ശ്രദ്ധിയും പിന്നക്കവും സിദ്ധം. അപ്പോൾ അല്പരസം മുക്കിന്റെ അററത്താണു്. സമത്വബോധത്തിൽ കിടന്നു വളന്നു അമേരിക്കർ മറ്റൊട്ടിൽ ചെയ്യുമ്പോൾ സ്വരാജ്യത്തിലുള്ള സാധാരണത്വം വിട്ടു ഗൌരവം നടിക്കുന്നു. അവരോടു ഭവ്യതയ്ക്കു് അല്പമെങ്കിലും കുറവു കാണിച്ചുപോയെങ്കിൽ കഥ കഴിഞ്ഞു. മനുഷ്യർക്കു് ഇത്ര ഭേദം വരാതെത്തന്നെ അല്ലോചിച്ചാൽ മറ്റൊന്നു മല്ലെന്നു കാണാം; അവനവന്റെ എന്നുള്ള വിചാരമുള്ളതിനോടു് ഇണക്കവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഒന്നു വേറെതന്നെയാണു്. അങ്ങനെ സ്വന്തമായുള്ളവർ ഒന്നും ഭാവിച്ചില്ലെങ്കിലും ദുരത്ഥത്തിനു് അവകാശമില്ല. അപർ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ശരിയും ഇഷ്ടവുമായി തോന്നുന്നതു ചില മനുഷ്യർക്കു സ്വഭാവസിദ്ധമാണു്. അന്യന്മാരുള്ളവർ ചെയ്യുന്നതിൽ ദുരത്ഥം കണ്ടു പിടിക്കുന്നതു് അശ്രുട്ടർക്കു സഹജവുമാണു്. കുറ്റമാണൊ മിസ്തു് മേയോവിനു് ഇൻഡ്യാക്കാ

രുടെ ആചാരങ്ങളിലും നടവടികൃമങ്ങളിലും പുറംതോ
 നിയത്ത്. തൻകട്ടി ചൊൻകട്ടിയെന്നു തോന്നുന്നതു പ്രകൃ
 തിസിലമാണ്. വിദേശപ്പിള്ളി അന്യനാട്ടിൽ ചെല്ല
 വേദം, അവിടത്തെ മട്ടം മാതിരിയും പരിചയപ്പെട്ട
 നതുവരെ നമുക്കുതന്നെ സംശയം തീർന്നു പ്രവർത്തിക്കാൻ
 സാധിക്കയില്ല. അപ്പോൾ സ്വാഭാവികസംരക്ഷണത്തി
 ന്നു ശൗരവം നടിക്കുകയാണ്. ഉത്തമമാർഗ്ഗം. അഥവാ തങ്ങള
 നെന്നു തോന്നിച്ചാലും, അഭിമാനത്തെ വിറുദ തിന്നാതെ
 കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നും നമ്മുടെ വിചാരം.

ഇനിയൊരു സൂക്ഷ്മം കൂടി പറയാം. മനുഷ്യക്കല്ലാം
 അകവും പുറവുമുണ്ട്. പുറമേ കാണുന്നതല്ല ഉള്ളിലുള്ള
 സത്യം. വെളിയിൽ കേമത്തം ഭാവിക്കുന്നവൻ ഉള്ളിൽ
 ബഹുസാധാരണനായും, വളരെ എളിയ കാട്ടുന്നവൻ
 ഉള്ളിൽ വലിയ തണ്ടനായും വരുന്നുണ്ട്. സാമാന്യന
 പറയുന്നതായാൽ, വന്വാനുമില്ലെന്നു പുറമേ കാണിക്ക
 നവൻ ഉത്തരപ്പെടുത്തിയും, ഉപചാരം ഭാവിക്കുന്ന
 വൻ മഹാശാസനമാണെന്നു ഉത്തമിക്കുന്നതിൽ തെറ്റു്
 അധികം വരാറില്ല ഇപ്രകാരമുള്ള ഇരുതലമുറിത്താ
 സമുദായങ്ങളെ നിരത്കങ്ങളാക്കുന്നുണ്ട് പാശ്ചാ
 ത്യാചാരങ്ങളിൽ പലതും അങ്ങനെ ബാഹ്യമായ ഭാവന
 മാത്രമായിരിക്കുന്നു. നീങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വിനീതദാ
 സൻ, 'മാപ്പുചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു', 'നന്ദിപറയുന്നു' എ
 ന്നും മറ്റും സംഭാഷണങ്ങളിലും എഴുത്തുകൃത്യകളിലും
 ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നതു കേവലം നിരത്ക
 ങ്ങളായി സത്യത്തിൽ വന്നുപോകാറുണ്ട്.

നല്ല വാക്കും നല്ല വചനവും ഏതവസര തിലും ക
 ലീനതയായ കാണിക്കുന്നവരെന്നു. എന്നാൽ ഉള്ളിലൊട്ടു
 മില്ലാതെ കലീനത പുറമേ നടിക്കുന്നതു രസാഭാസമാ

യി വരാനാണെങ്കിലും. അവനവന്റെ സ്ഥാനത്തിനും സ്ഥിതിക്കും കവിത്തും കറഞ്ഞും നടിക്കുന്നത് അയ്യപ്പമാണ്. സ്വതസ്സിദ്ധമായ വലിപ്പമുള്ളവർ തീരെ താണ നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് കീഴിലുള്ളവർ പച്ചക്കിൽ കയറുന്നതിനു തുല്യം ആരോടുകൂടാതെ വലിയവർ പലപ്പോഴും അന്തസ്സു വിട്ടു നടന്നുക്കൊ. എളിയവനൊരിക്കലും അഭിമാനത്തിൽ ഒരു മാറ്റം കൂട്ടിയല്ലാതെ കറഞ്ഞു കാണിച്ചുപോകയില്ല. തരം കിട്ടിയാൽ സുഖി കടത്താവുന്നിടത്തു അവൻ തുവ കടത്തും. അതുകൊണ്ടു പ്രഭുവിസ്സുതയുള്ള നാടുകളിലെക്കാൾ സ്വയംഭവിസ്സുതയുള്ള ഭേദങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്ക് അന്യനാടുകാരായുള്ള സഹവാസത്തിൽ ആദ്യം ഭാഭിമാനവും പൊണ്ണുക്കായ്കയും കൂടി കണ്ടേക്കാം. പിന്നെ ക്രമേണ നാടറിയുന്തോറും സാധാരണത കൂടിവരികയും ചെയ്യും.

— — : * : — —

൧. നാം അദ്ധ്യായം.

സ്വാതന്ത്ര്യബോധം വളരുന്നതോടും മേലാവില്ലുള്ള വരെന്നു കീഴിലുള്ളവരെന്നും, എജമാനനെന്നും ശിഷ്യനെന്നും മാറ്റമുള്ള ഭേദം ക്രമേണ മാഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ടെന്നു പലരും പറയാറുണ്ട്. അനുഭവത്തിലും നമുക്ക് ആ വ്യത്യാസം തോന്നാതിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതു സമുദായത്തിലും ചിലർ മേലാവും ചിലർ കീഴ്വരത്തിക്കാരുമായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ കഴപ്പവും ബഹുവും സിദ്ധമാണല്ലോ. കാട്ടുജന്തുക്കളെപ്പോലെ നിരന്ദശന്മാരായി നടന്നിരുന്ന കാലം മനുഷ്യനുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം; എങ്കിലും

ആ കടവു കടന്നു പരിഷ്കാരം വന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, പണ്ടത്തെ പ്രാകൃതാവസ്ഥ കൈക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നെന്നു റഷ്യയിലെ രക്തബീജന്മാർ തുനിഞ്ഞിട്ടു പോലും സാധ്യമായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭൂതഭൂത്യഭാവം തീരെ നശിച്ചുപോകാൻ തരമില്ല; അതിന്റെ മാതിരി മാറാം.

പ്രഭുവിഷ്ണുത നടപ്പുള്ള നാടുകളിൽ പ്രഭുക്കളും ദാസന്മാരും തമ്മിലുള്ള അന്തരം അനല്പമാകുന്നു. ശേവകക്കാർക്ക് എജമാനന്റെ നില കിട്ടുമെന്ന് ഒരിക്കലും ആശയ്ക്കു അവകാശമില്ല; എന്നിരുന്നാലും, അവരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ നീചോച്ചഭാവം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നില്ല. പ്രഭുക്കളും ശിഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളും, രണ്ടു സമാന്തരരേഖകൾപോലെ തമ്മിൽ തൊടാതെയൊന്നിടയിലും എന്നും കൂട്ടുകൂടി, അവരുടെ നില വിടാതെ സ്വമയ്യാദകളെ നിർബ്ബന്ധമായി അനുഷ്ഠിച്ചു സുഖമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന കാലം നമുക്കു പലപ്പോഴും സുപരിചിതമാണ്. വലിയ വലിയ കുടുംബങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു പരമ്പരയായി സേവിച്ചുവന്ന ഇത്തരം ഭൂത്യവർഗ്ഗം ഇന്നു നഷ്ടപ്രായമായിട്ടുണ്ട്. ഒരു പുതിയ ഭൂത്യവർഗ്ഗമാണ് ഇന്നു പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നത് അസ്ഥിരത ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണമാകുന്നു. ഇന്നു വേലയ്ക്കു വരുന്നവൻ നാളെ വിട്ടുപിരിയുന്നു. വിഴുപ്പു മാറുമ്പോലെ എന്നും പുത്തനായിത്തീരുന്ന ശിഷ്യനു കൂറില്ലെന്നുവരുന്നതിലെത്തുളതം? കേവലം കൂലിക്കു വേല ചെയ്യുന്നവനു കൂലിയാണു പ്രധാനം, കൂറല്ല. എജമാനശിഷ്യഭാവം ഇന്നുമുണ്ട്. പണ്ട് അത് ഒരു ദ്രവ്യബന്ധവും, ഇന്ന് അതു വെറും ഒരു കരാറിന്മേൽ സ്ഥാപിതവുമാണെന്നാണു വ്യത്യാസം.

പാശ്ചാത്യസംസ്കൃതിയിൽനിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള സ്വ
 ത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ഭാഗമാണു സമ
 തപബോധം. അതിനെ ആശ്രയിച്ചു നമ്മുടെ സകല നട
 വടികൾക്കും ഒരു ഭേദഗതി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഭൂതഭൂതഭാവ
 ത്തിനു നേരിട്ടിട്ടുള്ള വ്യത്യാസമാണു കാര്യം. കൊ
 ടുക്കുന്ന ശമ്പളത്തിൽ, ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയ ജോലികൾ
 ചെയ്യുന്ന സമയത്തു മാത്രം എജമാനനും ശിഷ്യനും; മറ്റു
 ഉള്ള അവസരങ്ങളിൽ ഇരുപേരും സമം. രണ്ടു കൂട്ടരും ഒരു
 മിച്ചിരുന്നു തിന്നുകയും, ചുരുട്ടു വലിക്കുകയും, വെടി പറ
 കയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതു ചില പരിഷ്കൃതപാശ്ചാത്യനാ
 ടുകളിൽ സാധാരണയാണ്. നമ്മുടെയിടയിലും ക്രമേണ
 പരിഷ്കാരം പകർന്ന്, എജമാനൻ ശേവകക്കാരന്റെ
 കഴുത്തിൽ കയ്യമിട്ടു നടക്കുന്നതു കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അവി
 ടങ്ങളിൽത്തന്നെ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പു ഭിന്നിച്ചാ
 ണം കാണുന്നതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇന്നും വേലക്കാരനെ
 വേലക്കാരന്റെ നിലയിൽത്തന്നെ നിർത്തിയിരിക്കുന്നു;
 ഫ്രാൻസിൽ അങ്ങനെയല്ല; എജമാനൻ ശിഷ്യനോടു
 ഭവ്യത ഭാവിക്കുന്നുണ്ട്; അമേരിക്കൻ മധ്യസ്ഥനിലയെ
 കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ശേവകക്കാരെ തലയിൽവെച്ചു
 വൃജിക്കാറുമില്ല, കാൽകൊണ്ടു ചവുട്ടാറുമില്ല.

സൗജന്യം ഏതു തരക്കാരുടേയും വേണ്ടതാകുന്നു. ശേ
 വകക്കാരെ അനാദരിക്കുന്നതു് ആർക്കും യുക്തമല്ല. വേല
 ചെയ്തു കാലക്ഷേപം ചെയ്യാൻ വരുന്നവർക്കു മാനവും
 മന്യാദയുമുണ്ടെന്ന് എജമാനന്മാർ ധരിക്കാത്തതാൽ വള
 രെ പോരായ്മയാണ്. സ്ഥിതിക്കുന്നുസരിച്ചു് ഏവനും
 സ്വാഭീമാനത്തെ സംരക്ഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. കീഴ്പണി
 ചെയ്യാൻ വരുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരുവൻ നീചനാണെന്നു
 കരുതുന്നതു ധിക്കാരമാണ്. ഏതു തൊഴിലിലും ഉത്തമ

ആ കടവു കടന്നു പരിഷ്കാരം വന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു്, പണ്ടത്തെ പ്രാകൃതാവസ്ഥ കൈക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നെന്നു റഷ്യയിലെ രക്തബീജന്മാർ തുനിഞ്ഞിട്ടു പോലും സാധ്യമായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു ദൂതദൂത്യഭാവം തീരെ നശിച്ചുപോകാൻ തരമില്ല; അതിന്റെ മാതിരി മാറാം.

പ്രഭുവിഷ്ണുത നടപ്പുള്ള നാടുകളിൽ പ്രഭുക്കളും ഭാസന്മാരും തമ്മിലുള്ള അന്തരം അനല്പമാകുന്നു. ശേവകക്കാർക്കു് എജമാനന്റെ നില കിട്ടുമെന്ന് ഒരിക്കലും ആശയ്ക്കു് അവകാശമില്ല; എന്നിരുന്നാലും, അവരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ നീചോച്ചഭാവം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നില്ല. പ്രഭുക്കളും ശിഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളും, രണ്ടു സമാന്തരരേഖകൾപോലെ തമ്മിൽ തൊടാതെയൊന്നിടയിലും എന്നും കൂട്ടുകൂടി, അവരുടെ നില വിടാതെ സ്വമയ്യാദകളെ നിർബ്ബന്ധമായി അനുഷ്ഠിച്ചു സുഖമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന കാലം നമുക്കു പലപ്പോഴും സുപരിചിതമാണു്. വലിയ വലിയ കുടുംബങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു പരമ്പരയായി സേവിച്ചുവന്ന ഇത്തരം ദൂത്യവർഗ്ഗം ഇന്നു നഷ്ടപ്രായമായിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പുതിയ ദൂത്യവർഗ്ഗമാണു് ഇന്നു പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നതു് അസ്ഥിരത ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണമാകുന്നു. ഇന്നു വേലയ്ക്കു വരുന്നവൻ നാളെ വിട്ടുപിരിയുന്നു. വിഴുപ്പു മാറുമ്പോലെ എന്നും പുത്തനായിത്തീരുന്ന ശിഷ്യൻ കൂറില്ലെന്നുവരുന്നതിലെത്തള്ളതും? കേവലം കൂലിക്കു വേല ചെയ്യുന്നവൻ കൂലിയാണു പ്രധാനം, കൂറല്ല. എജമാനശിഷ്യഭാവം ഇന്നുമുണ്ടു്. പണ്ടു് അതു് ഒരു ദ്രവ്യബന്ധവും, ഇന്നു് അതു വെറും ഒരു കരാറിന്മേൽ സ്ഥാപിതവുമാണെന്നാണു വ്യത്യാസം.

പാശ്ചാത്യസംസ്കൃതിയിൽനിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള സ്വ
 ത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ഭാഗമാണു സമ
 തപബോധം. അതിനെ ആശ്രയിച്ചു നമ്മുടെ സകല നട
 വടികൾക്കും ഒരു ഭേദഗതി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഭൂതഭൂതഭാവ
 ത്തിനു നേരിട്ടിട്ടുള്ള വ്യത്യാസമാണു കരാറുപാട്. കൊ
 ടുക്കുന്ന ശമ്പളത്തിൽ, ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയ ജോലികൾ
 ചെയ്യുന്ന സമയത്തു മാത്രം എജമാനനും ശിഷ്യനും; മറ്റു
 ഉള്ള അവസരങ്ങളിൽ ഇരുപേരും സമം. രണ്ടു കൂട്ടരും ഒരു
 മിച്ചിരുന്നു തിന്നുകയും, ചുരുട്ടു വലിക്കുകയും, വെടി പറ
 കയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതു ചില പരിഷ്കൃതപാശ്ചാത്യനാ
 ടുകളിൽ സാധാരണയാണ്. നമ്മുടെയിടയിലും ക്രമേണ
 പരിഷ്കാരം പകർന്ന്, എജമാനൻ ശേവകക്കാരന്റെ
 കഴുത്തിൽ കയ്യമിട്ടു നടക്കുന്നതു കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അവി
 ങ്ങളിൽത്തന്നെ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പു ഭിന്നിച്ചാ
 ണം കാണുന്നതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇന്നും വേലക്കാരനെ
 വേലക്കാരന്റെ നിലയിൽത്തന്നെ നിർത്തിയിരിക്കുന്നു;
 ഫ്രാൻസിൽ അങ്ങനെയല്ല; എജമാനൻ ശിഷ്യനോടു
 ഭൂവൃത ഭാവികുന്നുണ്ട്; അമേരിക്കൻ മധ്യസ്ഥനിലയെ
 കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ശേവകക്കാരെ തലയിൽവെച്ചു
 വൃജിക്കാറുമില്ല, കാൽകൊണ്ടു ചവുട്ടാറുമില്ല.

സൗജന്യം ഏതു തരക്കാദോടും വേണ്ടതാകുന്നു. ശേ
 വകക്കാരെ അനാദരിക്കുന്നതു് ആർക്കും യുക്തമല്ല. വേല
 ചെയ്തു കാലക്ഷേപം ചെയ്യാൻ വരുന്നവർക്കു മാനവും
 മയ്യാദയുമുണ്ടെന്ന് എജമാനന്മാർ ധരിക്കാത്തതാൽ വള
 രെ പോരായ്മയാണ്. സ്ഥിതിക്കുന്നുസരിച്ചു് ഏവനും
 സ്വാഭാവികമായ സന്ദർശിക്കാതിരിക്കയില്ല. കീഴ്പണി
 ചെയ്യാൻ വരുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരുവൻ നീചനാണെന്നു
 കരുതുന്നതു ധിക്കാരമാണ്. ഏതു തൊഴിലിലും ഉത്തമ

ന്മാരാണ്. ഓരോ ജോലിയെക്കുറിച്ചു പരിചയിച്ചു മുതലുണ്ടാക്കുന്നവർ തൊഴിലാളിപ്രളയംകൊണ്ടു. ഇപ്രകാരം പ്രളയം നേടി തലവന്മാരായിത്തീർന്നവർ പുരാതനപ്രളയംകൊണ്ടുണ്ടായ ആശ്രയിച്ചവർ. അവർക്ക് എജമാനന്മാരുടെ കൃത്യജ്ഞാപുരസ്കാരം മുഖംനോക്കാതെ ശാസിക്കാനും വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കാനും സാധിക്കുകയും സഹായം വരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇന്നത്തെ ഭൂമിയിൽ ഇവർക്കുണ്ടായ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു. എങ്കിലും സഹായം നൽകുന്നതിന് ഒരു മാറ്റം കൂടും. പട്ടിയെപ്പോലെ കിഴിഞ്ഞുകിടന്ന ശീലം അവർക്കില്ലെന്നുള്ളതു നന്നാതെന്നും; കൂറില്ലെന്നുള്ളതാണ് പ്രധാന ദോഷം.

ഇങ്ങനെ വരാൻ തക്ക കാരണമുണ്ട് പ്രാദേശിക നിലനിൽക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിൽ ജനങ്ങൾ പ്രളയം കീഴടങ്ങിപ്പോകാൻ ശീലിക്കുന്നു. മേലാലുള്ളവന്റെ ശാസനയ്ക്കു അവർക്കു നിയമമായല്ലാതെ കീഴിലുള്ളവർ വളരുന്നില്ല. തന്നിരിക്കുന്ന എജമാനന്റെ ആജ്ഞകളെ ഭൂമിയിൽ ശിരസാ വഹിച്ചു നിറവേറുന്നു. അതിനു മടി ലേശമില്ലെന്നു തന്നെയല്ല, വികല്പം ഭാവിക്കുന്നതു പാപമാണെന്നുകൂടി അവർക്കു തോന്നുന്നു. പ്രളയത്തിന്റെ കല്ലുന ഇരുപരാജ്ഞയാണ് അവർക്കുതന്നെയാണ് അവർക്കു ബാധ്യം മുതൽ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നുതന്നെയല്ല, ഭൂമിയിൽ പരമ്പരയായി പ്രളയങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു വളർന്നു കഴിയുമ്പോൾ ഇതുകൂടതെ തമ്മിലുള്ള കെട്ടുപാടിനു ദാർശ്വ്യമേറുന്നു. സാഹചര്യം സ്ഥിരമാകുമ്പോൾ ഇതുകൂടാതെ പിരിയാനും പിണങ്ങാനും അവർക്കു സാധ്യമാകുന്നു. ശിഷ്യൻ എജമാനന്റെ നിഴലായും, എജമാനൻ ശിഷ്യൻ താങ്ങായും തീരുന്നു. ഈ ആശ്രയിക്കുവാൻ ചിലപ്പോൾ തിരിഞ്ഞും വന്നേക്കാം. എങ്കിലും ഭൂമിയിൽ കീഴ്നില തീരെ അവർക്കുവകമാകുന്നില്ല.

ഭക്ത്യാതിരേകത്താൽ ചിലപ്പോൾ സ്വാമികൊപ്പം ചമഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ പോലും അവർ സ്വാമിയുടെ വാലാണെന്നു മറന്നുകളയുന്നില്ല. എജമാനന്റെ സ്ഥാനവും, മാനവും, സ്വത്തുമെല്ലാം തങ്ങളുടെ സൂക്ഷിപ്പിലും ചുമതലയിലുമാണെന്നാണു് അവരുടെ ബോധം. ആരെങ്കിലും എജമാനനെ വേണ്ടപോലെ ഭാവിച്ചില്ലെങ്കിൽ കഷ്ടനാതു ശിഷ്യനാണു് ഇപ്രകാരം ഐക്യം വന്നുണ്ടാകുന്ന എജമാനന്മാരു് ഇന്നത്തെ ശേവകക്കാരിൽ തീണ്ടകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. പട്ടുകടുംബങ്ങളിൽ പല മാതിരിയാണു വേലക്കാർ. അവരിൽത്തന്നെ ചിലർ മുതപ്പേരും, നായിക്കനും, ഭരിപ്പുകാരനാകുന്നു. പടിപ്പടിയായുള്ള ശേവകക്കാർ തമ്മിൽ ഒരു കെട്ടുപാടുണ്ടു്. ഓരോ പതനത്തിലുള്ള വടക്കും മേലുള്ള വരും കീഴിലുള്ള വരമുണ്ടു്. രണ്ടു ററവും ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന കെട്ടു് അഴിഞ്ഞുപോകാൻ അത്ര എളുപ്പമില്ല. അവനവന്റെ നില വച്ചുകൊണ്ടാൽ മാനവും, ശമ്പളവും, സുഖവും കരസ്ഥമാണു്; അല്ലെങ്കിൽ പാമരവും ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും തിട്ടു; എന്നു വരുമ്പോൾ, ആരെങ്കിലും കെട്ടുപാടിൽനിന്നു വിട്ടുപോകാൻ തുറിയുമോ?

പരിഷ്കാരം, അതായതു സമതാബോധം, വർദ്ധിക്കുന്നോടും ഭൂതവർഗ്ഗത്തിന്റെ നില മാറുന്നു. എജമാനനും ഭൂതനും തമ്മിൽ അപ്പൊഴും ഏകീഭാവമുണ്ടു്. പക്ഷേ, പണ്ടത്തെപ്പോലെ എജമാനദാസനല്ല ഭൂതൻ, എജമാനതുല്യനാകുന്നു. ഇതിനു കാരണമെന്തെന്നാൽ, എജമാനശിഷ്യഭാവം പല വേള മാറി മാറി വരുന്നതാകുന്നു. ഇന്നു മേലാവായിരുന്നവൻ നാളെ ശേവകനായും പിറ്റേന്നു നേരേമറിച്ചും വരുമ്പോൾ, ഭൂതഭൂതബന്ധം ശിഥിലമാകാതെ തരമില്ല. ഇന്നു ദിവാനായി പുജകളെ

ഭരിച്ചവൻ നാളെ പ്രജകളിലൊരാളുടെ വരതി കേട്ടു നടക്കേണ്ടവനായി വരുന്നെടു് ജഡ്ഢിയാചിരന്നു വക്കീലന്മാരെ ശാസിച്ചവർ തിരികെ വക്കീലാകുന്നുണ്ടു്; വമ്പിച്ച മുതലാളി പാപ്പരായി ഗുമസ്തന്റെ വേല ചെയ്യേണ്ടി വരുന്നുണ്ടു്. ഈ മാറ്റങ്ങൾ എന്നും കണ്ടുതുടങ്ങുമ്പോൾ പ്രഭുത്വബന്ധത്തിന്നു് അന്ധിരത നേരിടുന്നതു കുറവമാണോ?

എങ്കിലും, അപ്പൊഴും മേലാചിലുള്ളവരെന്നും കീഴിലുള്ളവരെന്നും രണ്ടു കൂട്ടരില്ലാതെ വരികയില്ല. എല്ലാവരും കോൽക്കാരായൊ, എല്ലാവരും അടിയാന്മാരായൊ, ഒരു സമുദായവും നിലനിൽക്കയില്ല. പക്ഷേ, കോൽക്കാർ എന്നും കോൽക്കാരും ദാസന്മാർ എന്നും ദാസന്മാരായി ഇരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു്. ഇരുകൂട്ടക്കും പ്രത്യേകിച്ചൊരു മയ്യാദയൊ, നടപ്പൊ, വഴക്കമൊ ഇല്ലാത്തയാകുന്നു. മയ്യാദക്കാരും തുമ്പില്ലാത്തവരും ഇരുകൂട്ടരിലും കാണാം. ഒരുത്തൻ മറ്റൊരാളത്തനെ വഴങ്ങണമെന്നൊരു നിർബ്ബന്ധവുമില്ല. പിന്നെ മനസ്സിലെ ദാസ്യം, സ്വീകരിക്കയാണെന്നു വരുമ്പോൾ, ഉടമ്പടിയിന്മേലാണു് ആ ബന്ധമുണ്ടാകുന്നതു്. കരാർ നിലവിലിരിക്കുമ്പോൾ ഭൂതൃതപമുണ്ടെന്നല്ലാതെ, കാലാവധി കഴിഞ്ഞാൽ എജമാനനും ശിഷ്യനും വേർപിരിഞ്ഞു സ്വതന്ത്രരായി ഇതാണു് ഇന്നത്തെ നില. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം സിദ്ധിച്ചതു നിമിത്തം ഇരുകൂട്ടരും ഇന്നു് അനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടതയ്ക്കു കയ്യും കണക്കുമില്ല എവിടെ നോക്കിയാലും തക്ക വേലക്കാരില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതു കാണാം; അതുപോലെ, യാതൊരു ഗതിയുമില്ലാതെ അലഞ്ഞു നടന്നു പട്ടിണി കിടക്കുന്നവരേയും കാണാം. സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും മൂലമുണ്ടായിരിക്കുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു

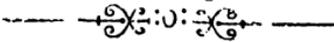
കണക്കില്ല. അസംതൃപ്തിയും അസമാന്യവും സർവാധാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. യന്ത്രങ്ങളേയും തൊഴിലാളികളേയും ഒന്നുപോലെ മിനക്കെടുത്തു വ്യവസായകലാപത്തിനു കൈകണ്ട പ്രതിവിധി ഇതുവരെ ആരും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല.

ഏതാണു നല്ലതു്? പണ്ടത്തെ നിലയൊ ഇപ്പൊഴത്തേതൊ? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു ശരിയായ ഉത്തരം പറയാൻ കുറെ പ്രയാസമുണ്ട്. പ്രഭുവിഷ്ണുതയ്ക്കും സ്വർഗഭരിഷ്ണുതയ്ക്കും ശരിയായ മൂല്യ വന്നിരിക്കുമ്പോൾ അതതിനു യോഗ്യമാണു് ഓരോ അവസ്ഥയും എന്നു മാത്രമേ പറയാൻ തരമുള്ളൂ. രണ്ടും കെട്ടാതെ അന്തരാളസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്ന സമുദായത്തിൽ ഈ ഭേദം അനേകം കഷ്ടതകൾക്കു് ഇടയാക്കും. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ ഈ ത്രിശങ്കസ്വർഗ്ഗത്തിലാണു് വച്ചാലിനെപ്പോലെ തല കീഴായി തുങ്ങുന്ന നിലയാണു നമുക്കിന്നുള്ളതു്. പ്രഭുത്വം വിട്ടുപോയോ? ഇല്ല; സമത്വം വന്നില്ലയോ? ഉവു്. ഭൂതൃപ്തത്തിനു് എളിയയുണ്ടെന്നു് അവർക്കുതന്നെ ബോധമുണ്ടു്; എന്നാൽ സമത്വബോധാരോപണം നിമിത്തം അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ മനസ്സും വരുന്നില്ല. ഈ ധർമ്മരൂപം അനുഭവിക്കുന്നവർ ഏറ്റവും ഉയർന്ന പദവിയിലുള്ളവരല്ല, തീരെ താണ നിലയിലുള്ളവരല്ല, ഇടത്തരക്കാരാണു്. മേലാവിലുള്ളവരെക്കണ്ടാൽ വണങ്ങുന്നതു കുറച്ചിലല്ലയോ? ഒപ്പമിരിക്കാഞ്ഞാൽ അന്തസ്സിനു ഹാനി വരികയില്ലയോ? ഞാൻസലാം വെച്ചിട്ടു് എജമാനൻ തൊഴുതില്ലല്ലോ? മുന്വിട്ടു ചിലരുണ്ടതു കൊണ്ടു് ഉണ്ണാതെ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നതല്ലേ അഭിമാനം? എന്നിങ്ങനെ വേണ്ടതിലും വേണ്ടാത്തതിലും ഭൂരിമാനംകൊണ്ടു് ഈ സാധുക്കൾ കഴങ്ങി വശമാകാറു

ണ്ടു്. സത്യത്തിൽ എളിയവൻ തനിക്കുള്ള എളിമ ഉള്ളിൽ നല്ലപോലെ അറിയാം. പ്രളയിൻ പ്രളതപവും അതുപോലെ അറിയാം. എന്തിലും പരസ്പരസംപർക്കത്തിൽ ഇരുപേർക്കും പുറമേ കാണിക്കാൻ മടി. പിന്നെ ഓരോ ഗോഷ്ടികൾ കണിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു് മനസ്സുറപ്പോടുകൂടിയാണു പ്രളക്കൾ സാധാരണരുമായി ഒപ്പം നടിക്കുന്നതു്; അതുപോലെ, ശക്തിച്ചുതന്നയാണു സാധാരണക്കാർ പ്രളക്കന്മാരോടും പെരുമാറുന്നതു് ഈ സൈപരക്കുറവു് ഇരുകൂട്ടർക്കും ഏദയഭേദകമായിത്തീരുന്നതു സമുദായത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിക്കു് ഉതകുന്നതല്ല.

നിയമശാസനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഈ ദോഷം പരിഹാര്യമല്ല. മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതിഭേദമാണു പരമേശ്വരം. അതിനു ശരിയായ ജീവിതവും വിദ്യകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സംസ്കാരവും വേണം. ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്കൊണ്ടു സാഹോദര്യം ഉദിക്കുന്നു; സാഹോദര്യമാണു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മൗലം; സ്വാതന്ത്ര്യം സമത്വത്തിന്റെയും. അപ്പോൾ അന്യോന്യം അനുകമ്പയും സഹതാപവും ഏകുന്നു; പരസ്പരസഹായം വർദ്ധിക്കുന്നു. ഒരാൾക്കു വരുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങൾ സമുദായം പങ്കുകൊള്ളുന്നു. അപ്പോൾ സമുദായത്തിനു ശക്തിഭേദമെന്നതു കൂടാതെ ഒരു പുതിയ ജീവൻ വീഴുന്നു. ഇപ്രകാരം കെട്ടുപാടുള്ള സമുദായങ്ങളാൽ അധ്യക്ഷിതങ്ങളാണു രാഷ്ട്രങ്ങൾ. ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യക്കാർ, അമേരിക്കാരാജ്യക്കാർ, ചീനരാജ്യക്കാർ, ജപ്പാൻകാർ എന്നും മറ്റും നാം വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ പരസ്പരസാഹോദര്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളായ സജീവസമുദായങ്ങളെയോണു നാം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു കരുതുന്നില്ല. ഭിന്നജാതീയരും, ഭിന്നമതസ്ഥരും, വിരുദ്ധസ്വഭാവക്കാരുമായി

വേർതിരിഞ്ഞു് ഒന്നിനൊന്നു ചേരാതെ ഒരു ഭേദശാതി
 ത്തിയിൽ താമസിക്കുന്ന പ്രജാസമൂഹത്തിന്നു രാഷ്ട്രീയ
 തപമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാൻ പാടില്ല. പാശ്ചാത്യസമുദായ
 ധർമ്മങ്ങൾക്കും നമുക്കും തമ്മിൽ ഇതാണു വലിയ വ്യ
 ത്യാസം. രാഷ്ട്രീയബോധം അവരിൽ മുഴച്ചു നിൽക്കുന്നു;
 നാം സ്വന്തകാര്യത്തെ നോക്കുന്നു. അവർ സമുദായ
 സാമാന്യത്തെ കരുതുന്നു; നാം വ്യക്തികളെ മാത്രം സ
 ഹായിക്കുന്നു. റോഡിൽ വണ്ടി മറിഞ്ഞാൽ ഉടനേ ആൾ
 കൂടി സഹായിക്കുന്നു; വിശന്നു വരുന്ന പിള്ളക്കാരനു
 ചോര കൊടുക്കുന്നു; ഒരു വീട്ടിൽ കരച്ചിൽ കേട്ടാൽ അ
 യൽക്കാർ ഓടിയെത്തുന്നു; ഇതാണു് നമ്മുടെ ധർമ്മം ദരി
 ദ്രക്കു കാലക്ഷേപത്തിന്നു വഴിയുണ്ടാക്കുക; രോഗാതുരക്കു
 ചികിത്സാസൗകര്യം നൽകുക; അനാഥക്കു വസതി
 കല്പിക്കുക; പാപ്പരായവരെ ഉദ്ധാരണംചെയ്യുക; വൃദ്ധരെ
 സംരക്ഷിക്കുക; ശിശുക്കളെ വേണ്ടപോലെ വളർത്തുക;
 എന്നിങ്ങനെ അനവധി പൊതു സമുദായധർമ്മങ്ങളുണ്ടു്.
 അവയുടെ കൂടുതൽ ഹൈവുകൊണ്ടാണു് സമുദായങ്ങളുടെ
 ഐക്യമത്യാ അഭിവൃദ്ധിക്കുന്നതു്. ഈ സംഗതികളിൽ
 നാം ഇന്നും പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ധാരാളം
 പണം മടിശീലയിൽ നിന്നിറങ്ങുന്ന ധർമ്മങ്ങളിൽ ദുർമ്മുഖാ
 കാണിക്കുന്ന സ്വഭാവമുള്ളപ്പോൾ സ്വന്താന്ത്യവും സമത്പ
 വ്യാ എങ്ങനെയുളവാകും? സ്വന്താന്ത്യസമത്പങ്ങളിൽ നി
 വൃദ്ധായ സമുദായം എങ്ങനെ സ്വഭാവചികിത്സയെ പ്രാ
 പിടിക്കും? ഏച്ചുകെട്ടിയതു മുഴച്ചുതന്നായിരിക്കും.

നാലാം അദ്ധ്യായം.

വസ്തു സംബന്ധമായ ഭൂതഭൂതഭാവമാണു ജന്മിക്കും കടിയാനും തമ്മിലുള്ളത്. എങ്കിലും എജമാനനും ശിഷ്യനും തമ്മിലും, ജന്മികടിയാന്മാർ തമ്മിലുമുള്ള ബന്ധത്തിനാ ഒരു പ്രധാന വ്യത്യാസമുണ്ട് ജന്മി വസ്തുസ്വപാമിയാണെങ്കിലും, വസ്തുക്കളുടെ കൈവശവും അനുഭവവും കടിയാന്മാർക്കാണ്. ജന്മിക്ക് അവരുടെ മേൽക്കോയ്മ മാത്രമേയുള്ളൂ. കടിയാന്മാർ ദാസന്മാരല്ല, പ്രജകളാണ് സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വയംഭരിഷ്ണതയും വർദ്ധിച്ചവരുമ്പോഴും വസ്തുഉടമസ്ഥതയുള്ളവനല്ല കൃഷിചെയ്യുന്നത് എന്നു വരാതിരിക്കേണിപ്പൂ. എന്നാൽ കൃഷിക്കാരന് വസ്തുവിൽ യാതൊരു സ്വാമിത്വവുമില്ല; കൃഷിചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഭൂമി വാങ്ങാനുള്ള അവകാശം മാത്രമേയുള്ളൂ. കൃഷിക്കാരൻ കേവലം വേലക്കാരൻ. അതല്ല കടിയാന്റെ സ്ഥിതി. കടിയാനു വസ്തുവിൽ സ്വത്തുമാണു്; ജന്മിക്കു വാടം കൊടുക്കുന്നിടത്തോളം വസ്തു കടിയാന്റെ കൈവശത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോകുന്നില്ല. പാട്ടക്കാരന്റെയൊ കൃഷിക്കാരന്റെയൊ പോലെ അസ്ഥിരമല്ല കടിയാനു വസ്തുവിലുള്ള അവകാശം.

സമുദായം പ്രഭുവിഷ്ണുതയിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുമ്പോൾ, ജന്മിയുടെ പ്രാഭുവത്തിനു മറ്റൊന്നേറിയിരിക്കും. അപ്പോൾ ജന്മിക്കു മിച്ചവാരം മാത്രം കൊടുത്താൽ പോരാ. കടിയാന്മാർ ജന്മിയുടെ അഭിമാനത്തെ രക്ഷിക്കയും വേണം. ഇറയിലിറുർപ്പാടു് പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരുന്ന കാലത്തു്, ആൾക്കാരെ ശേഖരിക്ക, അടിയന്ത്രാദികൾക്കു കോപ്പു കൂട്ടുക; ദേഹപ്രയത്നംചെയ്തു,

എന്നിങ്ങനെ പലതും കുടിയാന്മാർ ജന്മികൾക്കു ചെയ്തു കൊടുക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നു. കുടുംബപോഷണവും ശത്രുബാധാനിവാറണവും കുടിയാന്മാരെക്കൊണ്ടാണു ജന്മികൾ നടത്തിച്ചുവന്നതു് യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ ഇത്ര ഭേദമാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരണമെന്നുള്ള ഉടമ്പടിയിലും സത്യപ്രതിജ്ഞയിലും ആണ് വസ്തുക്കൾ അക്കാലത്തു കുടിയാന്മാർക്കു കൊടുത്തിരുന്നതു്. ഈ ഭാരം ക്രമേണ കുറഞ്ഞു പണത്തിൽ അവസാനിച്ചു. അതിന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടങ്ങളാണ് ഇന്ന് അടിച്ചന്ത്രപ്പണം, ചത്തക്കൂലി എന്നിങ്ങനെ ചില്ലറ അവകാശങ്ങൾ ജന്മികൾ വാങ്ങിവരുന്നതു്. ഈ അവകാശങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതു നിമിത്തം കുടിയാന്മാർ ഭാഗ്യത്തെ അവലംബിക്കുന്നതായി വരുന്നതല്ല.

വസ്തുക്കൾ ക്രമേണ ഭാഗിച്ചും കൈമറിഞ്ഞും പോകുന്ന ക്രമത്തിനു് ജന്മിക്കും കുടിയാന്മാർക്കും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം വിട്ടുപോകുന്നു. ജന്മികൾ കുടിയാന്മാരെ കാണുകയോ അറിയുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല കണക്കുകൾ കൊണ്ടു വസ്തുക്കളെ എന്നപോലെ, വാരംകൊണ്ടു കുടിയാന്മാരെ നിർദ്ദേശിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞേക്കാം. ഇപ്രകാരം കുടിയാന്മാർ ജന്മിമാരിൽനിന്നു് അകന്നു് സ്വതന്ത്രന്മാരായിത്തീരുന്നു. മേച്ചാത്തിനു പോലും അവകാശമില്ലാതെ കാണവസ്തുക്കൾ കുടിയാന്മാർക്കു സ്ഥിരപ്പെട്ടു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ജന്മിയെ തീരെ കൂട്ടാക്കീട്ടു് ആവശ്യമില്ല. കാണവസ്തുക്കളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്തും ചമയം കൂട്ടിയും കുടിയാന്മാർ ജന്മിക്കോപ്പം ധനവാന്മാരായി പ്രളതപത്തെ നേടുന്നു.

ഒരു കാലത്തു് ജന്മികൾ ദേശാധിപതികളായിരുന്നു. ധനവും ബലവും മാത്രമല്ല, ശിക്ഷാരക്ഷാധികാരവും അന്നവർക്കു സ്വാധീനമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതരജനങ്ങൾക്കു്

അവരെ ആശ്രയിച്ചല്ലാതെ ഉപജീവിക്കാൻ നിർവാഹമില്ലായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം തദാശ്രയം ഒരു ബഹു മതിയായിത്തന്നെ ആളുകൾ കരുതിവന്നു. സ്വപ്രയത്നാജ്ജിതങ്ങളായ വസ്തുക്കളേ പോലും ഇതരബാധാപരിഹാരമായി കേമന്മാരായ ജന്മികളുടെ കീഴിലാക്കി അനുഭവിച്ചുവന്ന കാലം നാനിദ്രമാകുന്നു. ക്രമേണ വസ്തുക്കൾ പിരിഞ്ഞു പലർക്കുമാകയും ധനം വ്യാപരിക്കയും ചെയ്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ സമ്പ്രദായം മാറി. ആശ്രയാശ്രയിഭാവം മറിഞ്ഞുവീണു. ഇന്നു കടിയൊന്നാരുടെ ആനുകൂല്യമുണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ ജന്മിമാർക്കു കാര്യം നടക്കയില്ലെന്നായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവരോടു ദാക്ഷിണ്യം കാണിക്കാതെ തരമില്ല. അതിനതിനു ജന്മിക്കും കടിയൊരു മാതൃകയുള്ള ബന്ധം പ്രദർശിച്ചുഭാവം വിട്ടു സമതപത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഇതു് ഒരു ദിവസംകൊണ്ടൊ രണ്ടു ദിവസംകൊണ്ടൊ വരുന്ന ഭേദമല്ല. ക്രമേണ ചട്ടങ്ങളും ഈ മാറ്റത്തെ അനുക്രമിക്കുന്നു. സമതപവും സ്വാതന്ത്ര്യവും വർദ്ധിക്കുന്നതോടും ജന്മികടിയൊന്നാർ തമ്മിൽ കലഹമായി. ജന്മിക്ക് ആദായം കൂട്ടിക്കിട്ടിയാൽ മാത്രം പോരാ; അധികാരവും വേണം. കടിയൊന്നു വസ്തുവിൽ സ്ഥിരാവകാശം കിട്ടിയാൽ പോരാ; പണ്ടാരപ്പൊട്ടംപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടണം. ഈ അവസ്ഥയാണു് ഇന്നു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നതു്. ഈ സ്വൈരക്കേടു നിമിത്തം, ജനങ്ങൾക്കു പ്രദിക്കേണ്ടുള്ള ബഹുമാനവും സ്നേഹവും കുറഞ്ഞു മന്ദസരം വർദ്ധിക്കുന്നു. പ്രദിക്കുന്മാരുടെ അവസ്ഥ അപ്പോൾ കേവലമായിത്തീരുന്നു. വേരുണങ്ങിപ്പോയ വൃക്ഷത്തിന്റെ സ്ഥിതിയാണു് അവർക്കുവാകുന്നതു്. ഉയർച്ച എത്രമാത്രമുണ്ടോ അത്രമാത്രം കാറ്റടിക്കുമ്പോൾ പതനോന്മുഖവുമാകുന്നു.

നവീനശാസ്ത്രജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയും വ്യവസായവർദ്ധനയും മൂലമാണ് പ്രാചീനസമുദായാരങ്ങൾക്കു ഹാനി വന്നിട്ടുള്ളതെന്നു പല വിഭാഗങ്ങൾ ശങ്കിക്കുന്നുണ്ട്. ശരിതന്നെ. എങ്കിലും അതു മാത്രംകൊണ്ട് ഏറിയകാലമായി നിലനില്ക്കുന്ന ഏല്പാടിനു നാശം വരുന്നതല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യോപജ്ഞമായ സ്വയംഭരിഷ്ണതാബോധത്തിന്റെ ആവിർഭാവംകൊണ്ടല്ലാതെ പരക്കേ ഈ സ്ഥിതിഭേദം വരാൻ തരമില്ല. അതിനു തെളിവു കാണിക്കാം. പണ്ടു വസ്തുക്കൾക്ക് ഇന്നത്തെപ്പോലെ പ്രിയമില്ല. ജനങ്ങൾ കുറവും, സ്ഥലം ധാരാളവുമായിരുന്നപ്പോൾ, തുണ്ടു തുണ്ടായി ഭൂമി പിരിയുക വേണ്ടിവന്നില്ല. ഒരേ പടവിൽ വസ്തുക്കൾ കിടന്നിരുന്നു. അതുപോലെ പാട്ടത്തിനൊ, കാണത്തിനൊ കൊടുവത്തുനതു ദീർഘകാലത്തേക്കും, ജീവപയ്യന്തത്തിനും എന്നുവേണ്ട, അനേക തലമുറകളുടെ അനുഭവത്തിനുമായിരുന്നു. പാട്ടക്കാരനെയൊ കൃഷിക്കാരനെയൊ മാറുക പതിവില്ലാത്തതായിരുന്നു. പരമ്പരയായുള്ള അനുഭോഗം സാധാരണമായിരുന്നു. ഇന്നങ്ങനെയല്ല. ആണ്ടുതോറും പാട്ടം പുതുപ്പിക്കു സാധാരണമാണ്. പന്ത്രണ്ടു വർഷത്തിൽ കൂടുതലായ ഒറ്റി ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഈ ഭേദം വരാനുള്ള കാരണമെന്താണ്? കുടുംബങ്ങൾ പാരമ്പര്യമായി എന്നാലും നിലനിൽക്കുമെന്നായിരുന്നു പണ്ടുള്ളവർക്കു ബോധം. തറവാടെന്നത് ഒരു കൂട്ടസംഘമാണെന്നും, വ്യക്തികൾ മാറിമാറി വരാമെന്നല്ലാതെ അതിന് ഒരിക്കലും നാശമില്ലാത്തതാണെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ വിചാരം. ഇപ്പോഴോ? ഭാഗം വെച്ചു് ആളുകൾ പിരിഞ്ഞു തറവാടെന്നത് ഒന്നില്ലാതായി. മനുഷ്യർ ഒറ്റയ്ക്കായപ്പോൾ വസ്തുക്കളും തുണ്ടുകൂടായി. ആർക്കും നാള

ത്തെ സ്ഥിതിയെന്നാണെന്നു നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ടായി. അതു കൊണ്ട് ദീർഘകാലം നിലവിലിരിക്കുന്ന ഒരേപ്പാടും ചെയ്യാൻ ആർക്കും മനസ്സില്ല. ഇതു സ്വയംഭരിഷ്ണതയ്ക്കുള്ള ലക്ഷണമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ധാനി തട്ടുന്ന ഒരേപ്പാടും അതു കൈക്കൊള്ളുകയില്ല. എല്ലാം എല്ലാ യ്ക്കൊക്കെയും ഭേദപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നാണ് അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നത് ഉൽഗതിക്കു വിരുദ്ധമാണെന്നാണ് അതിന്റെ തത്വം. ഇന്നു കാണുന്ന അസ്ഥിരതയ്ക്ക് ഇതാണ് നിദാനം.

പാശ്ചാത്യർ ഈ പലതിയിൽ വളരെ മുമ്പു തന്നെ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിയവരാണ്. ഏറിയ നാളത്തെ പഴക്കംകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യംമുലമുണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും അവർ വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ദോഷപരിഹാരമാണ് ഇന്ന് ആ നാട്ടു കളിൽ പരസ്പരസഹായത്തിനു പ്രചാരം ധാരാളമായിരിക്കുന്നത്. ബാങ്കുകളെന്നും, കച്ചോടസംഘങ്ങളെന്നും, തൊഴിൽസമിതികളെന്നും, ക്രൂലിക്കാരുടെ സമാജങ്ങളെന്നും, പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളെന്നും, ധർമ്മസംഘങ്ങളെന്നും, സുഹൃത്സമാജങ്ങളെന്നും പല വേഷത്തിലുരൂപത്തിലും ഈ ഏകീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ നടപ്പായിട്ടുണ്ട്. രാജ്യരക്ഷയും, സമാധാനപരിപാലനവും, വ്യാപാരസംരക്ഷണവും ലാക്കാക്കി മഹാരാജ്യങ്ങൾ കൂട്ടുവെട്ടികൾ ചെയ്തതും, ആയോധനസാധനനിയന്ത്രണം ചെയ്തതും മറ്റും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളായ ഉൽഭവങ്ങളാണിത്. സ്വാതന്ത്ര്യം ദുർവിനിയോഗത്തിനു ക്ഷണേണ അധീനമാകുന്നതിനാലും, അപകാരം ദുഷിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തു് ഭയങ്കരമാകുന്ന

തിനാലും ഏറ്റവും കരുതലോടുകൂടിയല്ലാതെ കൈകാ
 യും ചെയ്തുകൂടാത്തതാണെന്നു പാശ്ചാത്യരിൽ ഒരു ഭൂരി
 പക്ഷം കണ്ടുപിടിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇറ്റലിരാജ്യത്തിൽ
 മുസ്സലോണിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സുരക്ഷിതമായ 'ഫെ
 സിസ്റ്റാ' എന്നു പേരായ സംഭ്രമസമുദായവും, തുർക്കി
 രാജ്യത്തിൽ കൈമൽപാഷാ നടത്തുന്ന സംഘഭരണവും
 മറ്റും സ്വയംഭരിഷ്ണത മുത്തു കരിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദോഷ
 ങ്ങളെ പരിഹരിക്കാൻ ഉണ്ടായവയാകുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യ
 വും സമത്വവും മുഴുത്താൽ പിന്നീടുണ്ടാകുന്നതു് അസ്വാ
 തന്ത്ര്യവും പരാഭവവുമാണെന്നു് ഇതിൽനിന്നു നാം
 മനസ്സിലാക്കണം. ഇന്നു് ഈജിപ്റ്റുരാജ്യത്തിലുള്ള കലാ
 പത്തിനു മറ്റൊന്നാണു കാരണാ? റഷ്യ സാമ്രാജ്യത്തിലെ
 ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ നോക്കുക. ഇതരരാജ്യക്കാർ റഷ്യരെ
 വർജ്ജിക്കാൻ നിദാനമെന്താണു്? ചരിത്രത്തെ ഭീർഷ
 ട്രഷ്ട്യ വീക്ഷിക്കുന്നവർ പണ്ടുള്ളവർ ഹിന്ദുസ്ഥാന
 ത്തിൽ ഏല്പിട്ടുണ്ടിയ സമുദായങ്ങളുടെ വില മതി
 കാൻ കഴിയുന്നതാകുന്നു. വിജാതീയങ്ങളായ വിവിധ
 സംഘട്ടനങ്ങളേറ്റിട്ടും നശിച്ചുപോകാതെ ഇന്നും വൈശി
 ഷ്ട്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ആയുസമുദായം,
 സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യവും, നിയന്ത്രണത്തിനു
 നിയന്ത്രണവും, സൗജന്യത്തിനു സൗജന്യവും ഒന്നു
 ഉപാലെ നൽകുന്നുണ്ടു്. അവധാനപൂർവ്വ അവയെ മന
 സ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമയാകുന്നു.
 സ്വാതന്ത്ര്യമലത്താൽ അവയെ അവഗണിക്കുന്നതു
 മൂഢത്വമാണു്.

അന്ധാം അല്പായം.

ഭൃത്യഭാവത്തിന്റെ മറ്റൊരു വേഷമാകുന്നു ക്രൂരി
വേല. ക്രൂരിവേല സുലഭമായിരുന്ന കാലം പോയി.
വേലക്കാരനും എജമാനനും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ചാർച്ച
യും ഇന്നു വേറെയാണു് ശേവകക്കാർക്കു് വന്നിട്ടുള്ള അധഃ
പതനം ക്രൂരിവേലയിലാണു കലാശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എ
ളിയവൻ ഉയർന്നു; വലിയവൻ താണു; ദരിദ്രൻ സമ്പാദി
ക്കുന്നു; വർത്തകൻ ചെലവഴിക്കുന്നു; അപ്പോൾ സാമുദാ
യികസ്ഥിതി ഇരുക്രട്ടക്കും സമതപത്തെ പ്രാപിക്കാതെ
തരമില്ലല്ലോ. ആവൃതപം അസ്തമിക്കയും, മുതലാളിയും
തൊഴിലാളിയും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച കായുകയും ചെ
യുന്നതു സിലമാണു്. സ്വാഭിമാനം വേലക്കാർക്കു കൂടി
വരുമ്പോൾ അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും ഏറുന്നു
താണു ഞായം. മുതലാളിയോടു കിടപിടിക്കാനാണു
തൊഴിലാളിക്കു് എപ്പോഴും നോട്ടം. വേലക്കൂലിയുടെ
നിരക്കു കൂട്ടുകയും, അതായതു്, വേലയ്ക്കു പ്രിയമേറു
കയും, സംഘങ്ങൾ ചേർന്നു പ്രക്ഷോഭം നടത്തുകയുമാണു്
അതിനു് ഉത്തമോപായങ്ങളായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഏതു വർത്തമാനപ്പത്രം നോക്കിയാലും പണിമുടക്ക
ബഹളങ്ങളും, സത്യഗ്രഹ്'മെന്നു പുത്തൻ പേരിട്ടിട്ടുള്ള
വാടുകിടപ്പുസംരംഭങ്ങളുമല്ലാതെ കാണാനില്ല. ഇതി
നെന്താണു നിദാനമെന്നു ചിന്തിച്ചാൽ, സമതപസ്വാത
ന്ത്ര്യങ്ങളുടെ നവീനാവിർഭാവത്താൽ ജാതമായ സ്വയം
ദർപ്പുതാബോധമാണെന്നു കാണാം. പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന
തിൽ കൂടുതലായ സത്യബോധം ഇന്നുണ്ടായിട്ടില്ല; ഉണ്ടാ

കാൻ തരവുമില്ല. അന്നത്തെക്കാൾ ഇന്ന് അന്യായം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു മൊത്തത്തിൽ പറയാമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ഏതു കാലത്തും ഏതു നാട്ടിലും അപ്പൊഴപ്പോൾ നടപ്പുള്ള തോതനുസരിച്ചു ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും, സത്യവും അസത്യവും; ന്യായവും അന്യായവുമുണ്ടായിരിക്കുന്നതന്നെ ചെയ്യും. അന്നുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയും ഇന്നുള്ളതും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതു യുക്തിക്കു ചേർന്നതുമാവില്ല. വ്യക്തികൾക്കു തമ്മിൽ കൂടുതൽകുറവുകല്പിക്കാമായിരിക്കാം. മൊത്തത്തിൽ അതു ശരിയാകയില്ല. പിന്നെ എന്താണു് ഇത്രമാത്രം ബഹുജനങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നത് എന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണു സംഗതി വെളിപ്പെടുന്നത്.

എല്ലാ പ്രാണിക്കും സുഖമായിരിക്കണമെന്നുതന്നെയാണു കാർഷ്യം. മേലാവില്പുള്ളവർ മാത്രമേ അതാവുകീഴിലുള്ളവർ എന്നും കഷ്ടപ്പെട്ടു തന്നെ കിടക്കണം; എന്നു വരുന്നതു വലുതായ അനീതിയാണു്, തർക്കമില്ല. പക്ഷേ, സുഖത്തിന്റെ തോതിനും ഉപകരണങ്ങൾക്കും വളരെ വ്യത്യാസം വരാവുന്നതാണു്. പ്രളക്കൾക്കു സുഖമെന്നു തോന്നുന്നതാവില്ല. സാധാരണക്കു തോന്നുന്നതു്. ഭേദം, ശീലം, പാരമ്പര്യം, ജ്ഞാനം എന്നിവറ്റകളെക്കൊണ്ടു സുഖത്തിന്റെ തോതിനു് അജഗജാന്തരം ഭേദം വരുന്നുണ്ടു്. ആവശ്യങ്ങളെ അധികമാക്കുന്നതാണു നവീനപരിഷ്കാരത്തിന്റെ തോതു്. ഇൻഡ്യക്കാർക്കു് ചീനന്മാർക്കു് അല്പംകൊണ്ടു സുഖമായി കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നുള്ളതു് ആക്ഷേപമായി പാശ്ചാത്യർ ഗണിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല. വെള്ളക്കാരുടെ ആധിപത്യമുള്ള ദേശാന്തരങ്ങളിൽ രണ്ടുകൂട്ടരും തന്നിമിത്തം പലവിധമായ അസഹായസഹായങ്ങളും കഷ്ടതകളുമനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. തെന്നാഫ്രി

കയ്യിൽ ഇയ്യിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായ സൈപരക്കേടിനു്
 ഇതായിരുന്നു മുഖ്യകാരണം. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാര
 ത്തിന്റെ ബഹിർമുഖമായ ഈ നിർബന്ധം നിമിത്തം
 നമ്മുടെ ആളുകൾ വേഷഭ്രമത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നതു്
 എവിടെയും കാണാം. മുന്യുണ്ടായിരുന്ന സാത്വിക
 ജീവിതം കളഞ്ഞു് ഷർട്ടും, കോട്ടും, കാളറും, മുറിമു
 ടിയും, അർദ്ധക്ഷൗരവും, മിനുക്കുപൗഡറും, വാസി
 ലൈൻകഴമ്പും കൂടാത്ത ചെറുപ്പക്കാർ ചുരുക്കം.
 ചായയും, കാപ്പിയും, മുരുട്ടുമില്ലാതെ നിത്യവൃത്തി കഴി
 യുന്നതെങ്ങനെയെന്നാണു് ഇന്നുള്ളവരുടെ ചോദ്യം.
 സൈക്കിളോ മോട്ടോറോ ഇല്ലെങ്കിൽ കട്ടികൾക്കു് ഉറക്കം
 വരികയില്ല. ഉദ്യാനവിതനുകളും, സായന്തനസമ്മേളന
 ങ്ങളും, ക്ലബ്ബും, ടെനീസും, ബിപ്പിയേർഡും, പണ്ടു
 ത്തെ ഗ്രാമസംഘങ്ങൾ, ഭരണിക്കൂട്ടങ്ങൾ, തലപ്പത്തുകുളി,
 കഴിപ്പത്തു്, കമ്പിത്തായം എന്നുള്ളവയെ എല്ലാം നാട്ടു
 കടത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ചുരുക്കത്തിൽ വേഷത്തിലും, ആഹാ
 രത്തിലും, വിനോദത്തിലും എല്ലാറ്റിലും ചെലവു മുക്കുറ്റം
 കൂട്ടുന്ന വിധത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വന്നുകൂടീട്ടുണ്ടു്. അതു
 കൊണ്ടു മുന്യുണ്ടായിരുന്നതിൽ കൂടുതൽ സുഖമുണ്ടോ
 എന്നു ദൈവത്തിനു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടു. ഒരു കാര്യം
 നിശ്ചയമായി അറിയാം. ആർജ്ജവശക്തി കുറഞ്ഞതും ആ
 വശ്യങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചും വന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദാരിദ്ര്യം
 അധികവും, തൊഴിലില്ലായ്മ കൂടുതലും, എവിടെയും കാ
 ണുന്നുണ്ടു്. അതായത് പരിഹരിക്കാൻ മഹാമേധാവിക
 ളായ വെള്ളക്കാർക്കുപോലും ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല.
 കടം വാങ്ങുന്നതു ധനസ്ഥിതിയുടെ പൊലിപ്പമാകുന്നുവെ
 ക്കിൽ, ദാരിദ്ര്യവും തൊഴിലില്ലായ്മയും സുഖത്തിന്റെ
 ഉച്ചമാകുന്നു.

തൊഴിലാളികളും മുതലാളികളും തമ്മിലുള്ള പിണക്കത്തിനു യന്ത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവംകൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള ദോഷത്തിലധികം പരിഷ്കൃതസുഖബോധത്തിന്റെ പ്രചാരം നിമിത്തമുണ്ടായിട്ടുള്ള ചാപല്യമാണു കാരണം. മുതലാളിമാരെ നിർബന്ധിച്ചു ഭൂലി കൂട്ടാനുള്ള സൂത്രം വേലക്കാർക്കുണ്ട്. മുതലാളിമാർ പല വ്യാപാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടവരാണ്. അവരുടെ വ്യാപാരങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ബന്ധമില്ലാതെ വരാം. എണ്ണവ്യാപാരിക്കും രത്നവ്യാപാരിക്കും തമ്മിലെന്താണു ചേച്ചു? നൂൽവ്യവസായത്തിനും പുസ്തകവ്യാപാരത്തിനും തമ്മിലിണക്കത്തിനു കാരണമുണ്ടോ? അങ്ങനെയല്ല, വേലക്കാർക്ക് മാതിരി മാറാമെന്നല്ലാതെ വേലയെല്ലാം വേലതന്നെ; ഭൂലിക്കുള്ള താരതമ്യം മാത്രമേയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് വേലക്കാർക്ക് ഒന്നിച്ചു ചേരാനെളുപ്പമുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരു യന്ത്രശാലയിൽ പല മാതിരി വേല ഒന്നിച്ചു നടക്കേണ്ടതുകൊണ്ട് അനവധി തൊഴിലാളികൾ ചേർന്നിരുന്നു സൗഹൃദവും സാഹോദര്യവും ജനിക്കുന്നു. അവർ ഒന്നുചേർന്നു വേലമുടക്കുവരുത്തുമ്പോൾ മുതലാളിക്കു നഷ്ടം വരും. അപ്പോൾ അവർ പിടിച്ചു കാര്യം സാധിക്കും. ഇങ്ങനെയൊന്നു പണിമുടക്കാ തൊഴിലാളികളുടെ ബ്രഹ്മാസ്രുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഏതന്നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന കഷ്ടതകളെ പരിഹരിക്കാനും, ഗുണങ്ങളെ നേടാനും, സമാധാനത്തെ പരിപാലിക്കാനും വ്യവസായസംഘങ്ങളും നിയമശാസനങ്ങളും ഈയിടെയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സമുദായം യഥാസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തീട്ടം തന്നെ. ഇന്നും കഴപ്പത്തിനു കുറവില്ല.

വേലക്കാരും എജമാനന്മാരും തമ്മിലുള്ള മത്സരം നിമിത്തം അവർ തമ്മിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സൗജന്യ

ത്തിനു വളരെ ഹാനി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഗൃഹ്യങ്ങളായ ജോലി കൾക്ക് ആൾ കിട്ടാൻ വളരെ പ്രയാസം. ആ വക പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതു കുറച്ചിലാണെന്നു പലർക്കും ഭാവമുണ്ട്. തൊഴിലില്ലാതെ നടക്കുന്നവർ പോലും വീട്ടുജോലിക്കു തയാറില്ല. വലിയവനെ ആശ്രയിച്ചല്ലാതെ കാലക്ഷേപത്തിനു നിർവാഹമില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് ജോലിക്ക് ആളുകൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു തൊഴിലില്ലായ്മയില്ലായിരുന്നു. ഗൃഹ്യജോലികളെ നീചങ്ങളെന്നു തിരസ്കരിച്ചതല്ലയോ നമ്മുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു മൂലമെന്നു ശങ്കിക്കാവുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ശിശുസംരക്ഷണം, പാചകവൃത്തി, ശുചീകരണപ്രവൃത്തി, വിളക്കുവയ്പ്പ്, അലക്കു് എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയെ മാനുഷങ്ങളായ തൊഴിലുകളായിട്ടാണു ഗണിച്ചുവരുന്നതു്. ഉള്ള തൊഴിലുകൾക്കു ധീനത കല്പിച്ചു്, തൊഴിലില്ലല്ലോ എന്നു വിലപിക്കയാണു നാം ചെയ്യുന്നതു്

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഒരു പ്രധാന തൊഴിൽ കൃഷിയാണ്. അതിൽ പോലും അനാസ്ഥയും മാനക്കുറവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു മഹാകഷ്ടം. മുഖെല്ലാം നൂറ്ററിനു തൊണ്ണൂറ്ററി വെട്ടു പേരും കൃഷിക്കാരായിരുന്നു കൃഷിക്കാരനാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരാൾ മാനുനാമി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. ആധാരങ്ങളിലേതിൽ നോക്കിയാലും കക്ഷികളുടെ തൊഴിൽ കൃഷിയാണെന്നു വിവരിച്ചു കാണാം. ഇപ്പോൾ കൃഷിക്കാരനാണെന്നുള്ളതു് അപരിഷ്കൃതനായ നാട്ടിൻപുറക്കാരനെന്നുള്ളതിനു പര്യായമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ അനാസ്ഥ വരാനുള്ള പ്രധാന കാരണം ഉദ്യോഗാങ്കിയിലുള്ള ഭ്രമം മുഴുത്തതാണ്. ഒന്നോ ഒരു മുറിയോ നാഴികസമയം വേല ചെയ്താൽ അഹോവൃത്തി

നേടാമെന്നു വരുമ്പോൾ, കണ്ടങ്ങിലും പറമ്പുകളിലും രാപ്പകലില്ലാതെ മടയ്ക്കാൻ ആരിറങ്ങും? കൃഷിക്ക് ആൾ മുരുകുമായി. നാലക്ഷരം പഠിച്ചവരാരും അതിനങ്ങാ വില്ല. പിന്നെയോ? സാധുക്കളായ പറയർ, പുലയർ എന്നുള്ളവരാണ് കൃഷി നടത്തുന്നത്. അങ്ങനെ ആ തൊഴിലിനു നീചതപവും വന്നുകൂടി. പക്ഷേ, ആ വസ്ത്രക്കാരിലും ക്രമേണ ഉദ്യോഗഭ്രമം മുത്തുവരുന്നുണ്ട്. അതിനതിനു വേലക്കാർ കുറയുന്നുമുണ്ട്. കൂലി മുറുപ്പുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഇരട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂലി വർദ്ധിക്കുന്ന ക്രമത്തിനു ധനത്തിന്റെ പ്രചാരം കൂടിവരികയും സ്വാതന്ത്ര്യസമത്വബോധങ്ങൾ ഉളവാകയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ തൊഴിലും കൃഷിക്കുതന്നെയാണ്. സകല വ്യാപാരസാധനവും ഭക്ഷണസാധനവും ഭൂമിയിൽനിന്നു വേണം ഉണ്ടാകാൻ. ഈ സൂക്ഷ്മ മനസ്സിലാകയും മറ്റുള്ള തൊഴിലുകളിൽ ആൾബഹളംകൊണ്ടു കടക്കാൻ നിർവാഹമില്ലാതെ വരികയും ചെയ്തതുടങ്ങിയപ്പോൾ, കൃഷിത്തൊഴിലിന്റെ മാന്യതയും പ്രയോജനവും ഇക്കാലത്തു ഉൽഘോഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അചിരേണ കൃഷിക്കാരൻ പണ്ടത്തെ മാന്യപദത്തെ ആരോഹണം ചെയ്യുമെന്ന് ആശിക്കാൻ വഴികാണുന്നുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ ഇതു ധാരാളമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കൃഷിക്കാരനെ ബഹുമാനിക്കാൻ കുറച്ചു കാലം കൂടി ചെല്ലണം. എന്തെന്നാൽ ചെറുതെങ്കിലും ഓരോരുത്തനും അല്പം തറയുണ്ട് അതിൽ വല്ല കിഴങ്ങോ, ചാമയോ നട്ടെങ്കിലും മുരുകത്തിൽ കാലക്ഷേപം കഴിയും. അതുകൊണ്ടു പുറമേ വേലയ്ക്കിറങ്ങാതെ കഷ്ടി കടിച്ചു വീട്ടിൽ കിടക്കാൻ വഴിയുണ്ട്. മറ്റുള്ളവർ വേലയ്ക്കു വിളിച്ചാൽ

പ്രിയം കൂട്ടുന്നതിനു് ഇതൊരു കാരണമാണു്. ഈ സ്ഥിതി വളരെ നാൾ നിലനിൽക്കാൻ തരമില്ല. ഭാഗം വെച്ചു പിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടും, ജനങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടും, തറ കൂടി വരാത്തതുകൊണ്ടും, വേലക്കാർ ഭൂമിക്കു മുമ്പുവരായ ഗൃഹസ്ഥന്മാരെ ആശ്രയിക്കയല്ലാതെ തരമില്ലെന്നു വരാനാണുള്ളപ്പോൾ. അപ്പോൾ കൃഷിക്കാരനും ഗൃഹസ്ഥനും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദം ഒന്നുകൂടി ഇളകി ഉറയ്ക്കും; പണ്ടത്തെ ഉഷ്ണീചതപബോധം വിട്ടു മാന്യമായ സൗജന്യത്തിൽ അതു സ്ഥാപിതമായിത്തീരും.

കൈത്തൊഴിലുകാരുടെ ഇടയിലും ഈ മാറ്റം വരുന്നുണ്ടു്. ആശാരി, മുശാരി, കല്ലൻ, കൊല്ലൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള തൊഴിൽകാരെ കമ്മാളവർഗ്ഗത്തിൽ തള്ളി, അവരുടെ തൊഴിലിനു് ഒരു വർദ്ധിച്ചു കല്പിച്ചുവന്നതു ക്രമേണ തോത്തുമാങ്ങു്, മേലാവെന്നു ഞെളിഞ്ഞിരുന്നവരും അതു ചെയ്തതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ഈ തൊഴിലുകൾക്കു് ഉടവു തട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. പരിഷ്കൃതനാടുകളിൽ യന്ത്രവേല നടപ്പായതോടുകൂടി ഒരു വലുതായ കലാപം തൊഴിലുകൾക്കുകൊണ്ടു വന്നുവന്നു. കൈപ്പണികൊണ്ടു ചെയ്തുവന്ന വേല യന്ത്രങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്നും, ലക്ഷക്കണക്കിനു സാധനനിർമ്മാണമാകാനും വന്നപ്പോൾ തൊഴിലാളികൾക്കു് ഒരു വലുതായ ഇടിവായി എങ്കിലും അതു കണക്കുമാക്കു മാത്രമേ കണക്കിനു പററിയിട്ടുള്ളു. ഏതു യന്ത്രത്തിനും വേലക്കാർ വേണം; അതും ഒന്നും രണ്ടുമല്ല; ലക്ഷക്കണക്കിനു വേണം. അതുകൊണ്ടു സാധാരണവേലക്കാർക്കു് ഉപജീവന മാർഗ്ഗം കൂടി വന്നതേയുള്ളു. അവർക്കു പററിയ ദോഷം മറ്റൊരുവിധമാണു്. ബുദ്ധിയില്ലാത്ത യന്ത്രം ബുദ്ധി

യുള്ള മനുഷ്യനെ സ്വസ്ഥമാക്കി തീർത്തിരിക്കുന്നു. പണ്ടു് ഓരോ തൊഴിലാളിയും പാരമ്പര്യക്രമത്തിനു് അവനവന്റെ തൊഴിൽ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി അഭ്യസിച്ചു പുലർത്തി വന്നു. ഇന്നു് ഏതു വ്യവസായശാലയിൽ നോക്കിയാലും അനവധി വേലക്കാരെ കാണാമെങ്കിലും അവർ ഒരേ മാതിരി മടവേലയെടുക്കുന്നതല്ലാതെ ബുദ്ധി എന്നുള്ളതു് ഒന്നിന്നും തൊട്ടാതറിഞ്ഞു കാണുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവരും യന്ത്രങ്ങളുടെ ചക്രങ്ങളും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യസ്തവുമില്ലാതെ വരുന്നു. ഇങ്ങനെ വേലക്കാർ മുഖം ബുദ്ധികളാകുന്നതുകൊണ്ടു പല വിപത്തുകൾ അവർക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും നേരിടുന്നുണ്ടു്.

മറ്റൊരു ദോഷവും അവർക്കു നേരിടുന്നു. വ്യവസായങ്ങൾ വലിയ തോതിൽ ഏറ്റെടുത്തു കഴിയുമ്പോൾ, മുതലാളികൾ ചുരുക്കവും വേലക്കാർ അനവധിയുമാകുന്നു. വേലക്കാർക്കു പണ്ടത്തെപ്പോലെ സർവ്വതോമുഖമായ വശതയില്ലാതെ ഒരേ മാതിരി ജോലി ചെയ്യുന്ന പാവകളായി തീരുന്നതു നിമിത്തം, അവരെക്കൊണ്ടു ശീലിച്ച ജോലിക്കല്ലാതെ മറ്റൊന്നിന്നും കൊള്ളുകയില്ലെന്നു വരുന്നു. അപ്പോൾ മുതലാളികൾ യോജിച്ചാൽ വേലക്കാരെ പട്ടിണിയാക്കാം.

മേൽ വിവരിച്ച മാതിരിയുള്ള കഷ്ടതകളെ പരിഹരിക്കാനാണു തൊഴിലാളിസംഘങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതും, അതിനുള്ള ചട്ടങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതും. ഇന്നുള്ള യുദ്ധം സൈന്യങ്ങൾ തമ്മിലല്ല, വ്യാപാരങ്ങൾ തമ്മിലാണു്. ഇന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതികളെല്ലാം കർമ്മങ്ങളുടെയും വ്യവസായത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സഞ്ചാരസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ലോകമൊട്ടു് ഒന്നായി. അമേരിക്കയിലുണ്ടാകുന്ന പണിമുടക്കുംകൊണ്ടുള്ള ദോഷം നാം

അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ഏകീകരണം സകലത്തിലും പ്രതിബിംബിതമാകുന്നു ആചാരങ്ങളിലും വിചാരങ്ങളിലും സമത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും വെളിവാകുന്നു. ക്രൂലിക്കാരനും എജമാനനും അവരവരുടെ വേല ചെയ്യുന്നതിൽ സമന്മാരല്ലയോ? പിന്നെ അവർക്കു തമ്മിൽ എന്താണു ഭേദം? ഈ വിചാരം സ്വയംഭരിപ്പുതയുടെ പ്രചാരം അധികമാകുന്നതിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നു.

—(൦)—

ആറാം അദ്ധ്യായം.

— — —

ഭൂതഭൂത്യഭാവത്തെ വിട്ടു കടുംബാംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കെട്ടുപാടിന്റെ സ്ഥിതി നോക്കുന്ന പക്ഷം, അവിടെയും വളരെ ഭേദഗതി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. അസ്സനം മക്കളും, കാരണവരും അനന്തരവരും, ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും തമ്മിൽ മുന്പുണ്ടായിരുന്ന ഭാവനയ്ക്കു തുലോം വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ട്. ആദരവിനും, തെക്കത്തിനും, പണക്കത്തിനും കുറവുണ്ടെന്നു നിശ്ചയം തന്നെ. ചാച്ഛയ്ക്കു മാറ്റം വന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും ചേർച്ചയ്ക്കു അതു വരാതെത്താണു കാരണം? സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സമത്വത്തിന്റെയും ബോധം ഉദിച്ചതുകൊണ്ടാകുന്നു. ബാല്യത്തിൽ ഇതരാനുഭവമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്യാൻ കെല്പില്ലാത്തതു നിമിത്തം, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയൊക്കാരണമെന്തൊരു വാദത്തിൽ കിടാക്കൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. തർക്കവും ഏതാണ്ടു അറിഞ്ഞു തുടങ്ങുന്ന കൗമാരദശയിൽ പോലും പിള്ളേർ താന്തോന്നിത്തം കഴിഞ്ഞു

ടങ്ങുന്നു. പണ്ടു് അപ്പുനമ്മമാരുടെയോ കാരണവന്റെയോ ശാസനകളെ കട്ടികൾ ഉല്ലംഘിച്ചാൽ അവരെ കൊന്നുകളയും. പിന്നെയുള്ള കോലാഹലം പറയാനില്ല. ഇന്ന് ആ മാതിരി ബഹുജനങ്ങളെല്ലാംതന്നെയല്ല, വരതിനിഷേധം സഹജമാണെന്നു മേലാവില്പുള്ളവർ സമാധാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കിടാങ്ങൾക്കു് അല്പം പ്രായമാകുമ്പോൾ ശാസന വിട്ടുപോകുമെന്നു മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു് മുമ്പുതന്നെ അറിവുള്ളതുകൊണ്ടു്, ഇത്രയെങ്കിലും കേൾക്കുന്നല്ലോ എന്ന് അവർ സന്തോഷിക്കുന്നതല്ലാതെ, വൈരത്തിനും സങ്കടത്തിനും ഇട വരുത്തുന്നില്ല. മക്കളും പ്രായമാകുന്ന തീയതി നോക്കിയിരിക്കയാണു ചാടിപ്പോകാൻ. ഇതാണ് ഇന്നു കാണുന്ന അവസ്ഥ. വരാൻപോകുന്നതു മുൻകൂട്ടി ഇരകൂട്ടക്കും അറിവുള്ളതുകൊണ്ടു വഴക്കിനും ക്ഷോഭത്തിനും കാരണമില്ല.

കുടുംബാചാരത്തിന്നു് ഇപ്പുണ്ണം ഭേദഗതിയുണ്ടാക്കിയതു മറ്റൊന്നുമല്ല; സാമുദായികമായും രാഷ്ട്രീയമായും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വർദ്ധമാനമായിരിക്കുന്ന സ്വയംഭരിപ്പുതാബോധത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലും ചില നിയമങ്ങൾ സർവ്വമാ സ്വീകാര്യങ്ങളും ത്യാജ്യങ്ങളുമായുണ്ടു്. പ്രഭുവിഷ്ണുതയ്ക്കു് അധീനങ്ങളായ നാടുകളിൽ ജനങ്ങൾക്കു മേലാവില്പുള്ളവരെന്നും കീഴിലുള്ളവരെന്നും ജാതി തിരിഞ്ഞു ക്ലിപ്തമായ സ്ഥാനം സിലമാണു്. അതിന്നു യാതൊരുവിധേനയും ഭേദം വരുത്തിക്കൂടെന്നു നിബ്ബന്ധവുമുണ്ടു്. അപ്പോൾ ഓരോ പതനത്തിലുള്ള ആളുകൾ തമ്മിലുള്ള കെട്ടുപാടു നിയതമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, പ്രമാണികളെയല്ലാതെ വ്യക്തികളെ ഗണിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. എന്നെന്നാൽ വ്യക്തികൾ പ്രമാണികളെ അനുഗമിച്ചുകൊള്ളും. കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ള നിലയുമതുതന്നെയാ

൯. പ്രമാണിയെ മാത്രം ഗൌരവമായി മതി; അംഗങ്ങൾ അയാളെ അനുധാവനം ചെയ്യും. ആ മാതിരി സമുദായത്തിൽ രാജാധികാരം നടത്താൻ എളുപ്പമുണ്ട്. പ്രമാണികളെ ഭരിച്ചാൽ അവർ വ്യക്തികളെ ഭരിച്ചുകൊള്ളും. കുടുംബഭരണത്തിലും അപ്രകാരം തന്നെ. ആയവസ്ഥയിൽ അച്ഛൻ മക്കളിലും, കാരണവൻ അനന്തരവരിലും സ്വതസ്സിലുമായുള്ള അധികാരം കൂടാതെ, സാമുദായികമായി ശാസനയ്ക്ക് ഒരു അവകാശവും ലഭിക്കുന്നു.

സ്വയംഭരിഷ്ണുതയ്ക്ക് പ്രവേശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള നാടുകളിൽ മട്ടെല്ലാം മാറിപ്പോകുന്നു. അവിടെ പ്രജകളെ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്ക് ഗൌരവിക്കയല്ലാതെ കൂട്ടത്തോടെ ഗൌരവിക്കയെന്നുള്ള ചടങ്ങു തീരെ കാണുകയില്ല. പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ആധിപത്യമുള്ള നാടുകളിൽ സർക്കാർ നികുതിപോലും അവർ മുഖാന്തിരമാണു പിരിക്കുന്നത്; മറ്റുള്ള ദിക്കുകളിൽ ഓരോ പട്ടാഭാരനോടുമാണു ശിക്ഷാരക്ഷകളിലും ഈ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പണ്ടു് ഒരു കുറും നടന്നാൽ അവിടത്തെ കരപ്രമാണിയോടാണു ചോദ്യം; ഇപ്പോൾ കുറുംകാരനെത്തന്നെ തേടിപ്പിടിക്കണം. പണ്ടു സർക്കാരീനും പ്രജകൾക്കും തമ്മിൽ ഇടനിലക്കാരണ്ടായിരുന്നു; ഇന്നു നേരിട്ടുതന്നെയാണു ഭരണം. ഈ ഭേദം കുടുംബത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുന്തിൽ അച്ഛനോ കാരണവരനോ ആണു കുടുംബപ്രതീനിധി; ഇന്നു അവർ മറ്റവരുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള അംഗങ്ങൾ മാത്രം.

ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങൾ സ്ഥിരങ്ങളായ ഭിന്നപഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് നീചോച്ചഭാവം ബോധത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുന്നത്. നിയമദൃഷ്ടി മേലാ

വിലുള്ള വർഷം കീഴിലുള്ള വർഷം തമ്മിൽ ഭേദമില്ലെങ്കിലും, പൊതുജനാഭിലാഷവും നാട്ടുനടപ്പുമനുസരിച്ചു മേലാ വിലുള്ള വർഷം കൂടുതലായ ഭാവനയുണ്ടാകാതെ വരികയില്ല. നേരേ മറിച്ചു്, ജീവനരീതി ഏതാണ്ടൊരുപോലെ യിരിക്കുമ്പോൾ ആശ്രയാശ്രയിഭാവം കുറഞ്ഞു മാനമായിത്തീരുന്നു. ചട്ടപ്രകാരമുള്ള അധികാരം നഷ്ടപ്പെടുവെന്നെ മേലാവായും മറ്റൊരുവനെ കീഴ്വരുത്തിക്കൊരനായും ആക്കിത്തീർത്താലും, ജീവിതരീതിക്കു വ്യത്യാസമില്ലാത്തീടത്തോളം, അവർക്കു തമ്മിൽ വമ്പനെന്നും എളിയവനെന്നുമുള്ള ഭാവന വരാൻ പ്രയാസമാണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തം കാണാം. അധികാരമല്ല, ജന്മനായുള്ള പ്രഭുത്വമാണ്, ഒരുവനെ വലിയവനാക്കുന്നതു്. ജനനാൽ പ്രഭുതിയെ നിലയിലുള്ളവർ അധികാരംകൊണ്ടു പ്രഭുവാഭാസനൊ ആയിത്തീരുകയില്ല.

സമുദായത്തിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയുടെ സ്മാരകമായിട്ടുമാത്രമാണ് ഇന്നു കാരണവസ്ഥാനുസംജ്ഞ ഉതകുന്നതു്. മരുമക്കത്തായനിയമപ്രകാരം സർവാധികാരിയായിരുന്ന കാരണവർ കടുംബത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കും ശിക്ഷയ്ക്കും, ശ്രേയസ്സിനും മാനത്തിനും, സ്വപത്തിനും പാരിവർത്തനത്തിനും എല്ലാറ്റിനും നാഥനായിരുന്നു. ഭാഗമായപ്പോൾ ഇക്കഥയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. എല്ലാവരും കാരണവരായി; കാരണവർ എന്ന ശബ്ദം പോലും ദുഃശ്രാവ്യമെന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ നടപടികളെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായിരുന്നവർ, തൻകാര്യങ്ങൾ നടത്തിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ മുമ്പു കാരണവർ ചെയ്തതുവന്നതുതന്നെയാണു് അനുവർത്തിക്കുന്നതു് അനന്തരവനു കാര്യവിവരം വേണമെങ്കിൽ കാരണവർ ചെയ്തിരുന്നതു നോക്കി പഠിക്കണം. അതുകൊണ്ടു

ണം. പ്രമാണിയെ മാത്രം ഗൗരവിക്കാൽ മതി; അംഗങ്ങൾ അയാളെ അനുധാവനം ചെയ്യും. ആ മാതിരി സമുദായത്തിൽ രാജാധികാരം നടത്താൻ എളുപ്പമുണ്ട്. പ്രമാണികളെ ഭരിച്ചാൽ അവർ വ്യക്തികളെ ഭരിച്ചുകൊള്ളും. കുടുംബഭരണത്തിലും അപ്രകാരം തന്നെ. ആയവസ്ഥയിൽ അപ്പുറം മക്കളിലും, കാരണവൻ അനന്തരവരിലും സ്വതസ്സിലുമായുള്ള അധികാരം കൂടാതെ, സാമുദായികമായി ശാസനയ്ക്ക് ഒരു അവകാശവും ലഭിക്കുന്നു.

സ്വയംഭരിഷ്ഠതയ്ക്കു പ്രവേശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള നാടുകളിൽ മട്ടെല്ലാം മാറിപ്പോകുന്നു. അവിടെ പ്രജകളെ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കു ഗൗരവിക്കയല്ലാതെ കൂട്ടത്തോടെ ഗൗരവിക്കയെന്നുള്ള ചടങ്ങു തീരെ കാണുകയില്ല. പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ആധിപത്യമുള്ള നാടുകളിൽ സർക്കാർ നികുതിപോലും അവർ മുഖാന്തിരമാണു പിരിക്കുന്നത്; മറ്റുള്ളവരിൽ ഓരോ പട്ടാഭാരനോടുമാണു ശിക്ഷാരക്ഷകളിലും ഈ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പണ്ടു് ഒരു കുറ്റം നടന്നാൽ അവിടത്തെ കരപ്രമാണിയോടാണു ചോദ്യം; ഇപ്പോൾ കുറ്റക്കാരനെത്തന്നെ തേടിപ്പിടിക്കണം. പണ്ടു സർക്കാരീനും പ്രജകൾക്കും തമ്മിൽ ഇടനിലക്കാരങ്ങളായിരുന്നു; ഇന്നു നേരിട്ടുതന്നെയാണു ഭരണം. ഈ ഭേദം കുടുംബത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുഖിൽ അപ്പുറം കാരണവരനാ ആണു കുടുംബപ്രതിനിധി; ഇന്നു അവർ മറ്റവരുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള അംഗങ്ങൾ മാത്രം.

ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങൾ സ്ഥിരങ്ങളായ ഭിന്നപഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് നീചോച്ചഭാവം ബോധത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുന്നത്. നിയമദൃഷ്ടി മേലാ

വിലയുള്ള വർഷം കീഴിലുള്ള വർഷം തമ്മിൽ ഭേദമില്ലെങ്കിലും, പൊതുജനാഭിപ്രായവും നാട്ടുനടപ്പുമനുസരിച്ചു മേലാ വിലയുള്ള വർഷം കൂടുതലായ ഭാവനയുണ്ടാകാതെ വരികയില്ല. നേരേ മറിച്ച്, ജീവനരീതി ഏതാണോരുപോലെ യിരിക്കുമ്പോൾ ആശ്രയാശ്രയീഭാവം കുറഞ്ഞു മൂന്നുമായിത്തീരുന്നു. ചട്ടപ്രകാരമുള്ള അധികാരം നഷ്ടപ്പെടുവെന്നെ മേലാവായും മറ്റൊരുവനെ കീഴ്വരുത്തിക്കൊരനായും ആക്കിത്തീർത്താലും, ജീവിതരീതിക്കു വ്യത്യാസമില്ലാത്തീടത്തോളം, അവർക്കു തമ്മിൽ വമ്പനെന്നും എളിയവനെന്നുമുള്ള ഭാവന വരാൻ പ്രയാസമാണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തം കാണാം. അധികാരമല്ല, ജന്മനായുള്ള പ്രഭുത്വമാണ്, ഒരുവനെ വലിയവനാക്കുന്നതു്. ജനനാൽ പ്രഭുതി ഒരേ നിലയിലുള്ളവർ അധികാരംകൊണ്ടു പ്രഭുവാദാസനൊ ആയിത്തീരുകയില്ല.

സമുദായത്തിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയുടെ സ്മാരകമായിട്ടു മാത്രമാണ് ഇന്നു കാരണവസ്ഥാനുസംജ്ഞ ഉതകുന്നതു്. മരുമക്കത്തായനിയമപ്രകാരം സർവാധികാരിയായിരുന്ന കാരണവർ കുടുംബത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കും ശിക്ഷയ്ക്കും, ശ്രേയസ്സിനും മാനത്തിനും, സ്വപത്തിനും പാരിവർത്തനത്തിനും എല്ലാറ്റിനും നാഥനായിരുന്നു. ഭാഗമായപ്പോൾ ഇക്കഥയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. എല്ലാവരും കാരണവരായി; കാരണവർ എന്ന ശബ്ദം പോലും ദുഃശ്രാവ്യമെന്നു വന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവരുടെ നടപടികളെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായിരുന്നവർ, തൻകാര്യങ്ങൾ നടത്തിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ മുമ്പു കാരണവർ ചെയ്തതുവന്നതുതന്നെയാണു് അനുവർത്തിക്കുന്നതു്. അനന്തരവനു കാര്യവിവരം വേണമെങ്കിൽ കാരണവർ ചെയ്തിരുന്നതു നോക്കി പഠിക്കണം. അതുകൊണ്ടു

സ്വാതന്ത്ര്യം ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു കാരണവരെക്കുറിച്ചു ശങ്കയില്ലെങ്കിലും ബഹുമാനം മനസ്സിൽ തോന്നാതെ തരമില്ല.

ഇതുതന്നെയാണു ഭാഗം പിരിഞ്ഞ അപ്പുനും മക്കളും തമ്മിലുള്ള അവസ്ഥ. സ്വത്തുഭാഗംമൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭേദഗതികളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതു പിതാവും പുത്രനും തമ്മിലുള്ള സമതപമാണു്. സ്വത്തു കുറവുള്ള കുടുംബങ്ങളിൽ ഭാഗംവയ്ക്കുമ്പോൾ അപ്പുനും മക്കളും ഒരിടത്തുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടാതെ താമില്ലെന്നു വരും; തൊഴിലുകൾ ഒന്നിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതായിത്തീരാം; പല സംഗതികളിലും തമ്മിൽ ഇടപെടേണ്ടതുണ്ടാകാം. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ അപ്പുനും മക്കൾക്കും സർവ്വം സംഗമിക്കാനും തന്നിമിത്തം ആദരക്കുറവു വരാനും എളുപ്പമുണ്ടു്. പാരദേശികസമുദായങ്ങളിൽ ഇതു് ഏറെ വെളിവായി കാണാം. മറ്റുള്ള സമുദായങ്ങളിലും അപ്പുനും മക്കളും തമ്മിൽ ഹൃസാധാരണയായ പെരുമാറ്റം കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ അതാണു നടപ്പു്. യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ നോക്കുക. പിതാവേതു് പുത്രനേതു് എന്നു ഭാവനാവ്യത്യാസംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം; പറഞ്ഞുതന്നെ വേണം അറിയാൻ. ഇതനുസരിച്ചാണു നമ്മുടെ നാട്ടിലും ആചാരം മാറി വീഴുന്നതു്. അതിലന്യമാബോധത്തിനു വകയില്ല.

സാമുദായികദൃഷ്ട്യാ ഈ ഭാവനാഭേദം ഗുണമോ ദോഷമോ എന്നുള്ള സംഗതിയിൽ പക്ഷഭേദമുണ്ടാകാം. പ്രഭുതപഭാവം വിടാത്തവർക്കു് അതു തീരെ വെറുക്കുമായിരിക്കാം. എങ്കിലും ഒന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ഗൗരവം വിട്ടുപോയെന്നുവരികിലും സൗമ്യമുഖ്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അപ്പുനും മക്കളും തമ്മിൽ സ്വാധീനവും ഭാഷിണ്യവും

കൂടീട്ടുണ്ട്. പഠിച്ചു പാടുന്ന രീതിയിലല്ല അവരുടെ സമ്പന്നം. പണ്ഡിതസംഭാഷണങ്ങളിലും എടുവാടുകളിലും കൃത്രിമതപം വിട്ട് ഒരു അയവും, തന്നിമിത്തം അലി വുമാണായിട്ടുണ്ട്. ചട്ടവട്ടങ്ങൾ കുറഞ്ഞു; സ്റ്റേഫംവിശ്വാസങ്ങൾ കൂടി. ചുരുക്കത്തിൽ, പിതാവും പുത്രനും തമ്മിൽ അധികാരബന്ധം പോയി, സ്വാഭാവിക സ്ഥിതി വന്നു ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രഭുവിഷ്ണുതയിൽ അധികാരം നിമിത്തം മക്കൾ അച്ഛന്റെ ശാസനകളെ കേൾക്കുന്നു; സ്വയം ഭരിഷ്ണുതയിൽ സ്റ്റേഫംകൊണ്ട് അവയെ അവർ അനുസരിക്കുന്നു. മൂന്നു ശാസനകളായിരുന്നതു്, ഇപ്പോൾ ഉപദേശങ്ങളാകുന്നു. മക്കൾ പഞ്ചപുച്ഛവുമടക്കി അച്ഛന്റെ കല്പനകൾ കേൾക്കുകയും, സ്റ്റേഫംദരവുപം ഗുണഭോഷങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയാണ് ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്നതു്. എന്തിനേറെ? പണ്ടത്തെ എജമാനം ഉത്തരവും പോയി; അച്ഛന്റെ സ്ഥാനം നിലനില്ക്കുന്നു. ഇതിലേതാണ് വരും?

സോദരന്മാർ തമ്മിലും ഈ വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രഭുവിഷ്ണുതയിൽ ജ്യേഷ്ഠൻ അനുജനെക്കാൾ സ്ഥാനവലിപ്പവും അധികാരവും കൂടുതലാണ്. ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനെ പ്രായം കൂടിയ സഹോദരികൾപോലും അനുചർത്തിക്കണം എന്നാണു ചട്ടം. പെണ്ണുങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനവകാശമില്ല. പ്രഭുക്കുടുംബങ്ങളിൽ ഈ വ്യവസ്ഥ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. തറവാട്ടിൽ പ്രായം കൂടിയ പുരുഷന്റെ (അതായതു കാരണവന്റെ) ആജ്ഞാചർത്തികളായിട്ടല്ലാതെ മറ്റുള്ള അംഗങ്ങൾ ഇരുന്നുകൂടാ. സ്വാതന്ത്ര്യബോധം വന്നു ഭാഗം പിരിഞ്ഞു കഴിയുമ്പോൾ മട്ടുമാറുന്നുണ്ട് എങ്കിലും സഹോദരതപം വിട്ടുപോകുന്നില്ല. ഒരാൾ മറ്റൊരാളുടെ കീഴിലാണെന്നുള്ള മുടൽ വിട്ടു

പോകുമ്പോൾ, സാഹോദര്യത്തിന്റെ തനിശ്ശണം തെളിയുന്നു. കൃത്രിമഭാവന പോയി, ഒരേ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു പിറന്നവരാണെന്നുള്ള സത്യം പ്രകാശിക്കുന്നു. ഒന്നിച്ചു കളിച്ചും രസിച്ചുമിരുന്ന കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന അടുപ്പത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ അധികാരദണ്ഡമൊന്നുമില്ലാതാകുന്നു. അണ്ണൻതമ്പിമാർക്ക് ഉപചാരങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ സൈപരമായി സല്ലപിക്കാനും വിഹരിക്കാനും അവസരം ലഭിക്കുന്നു. വസ്തുക്കൾ ഭാഗിച്ചാലും ഹൃദയം യോജിക്കുന്നു.

ശരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യബോധം ഉള്ളവർക്കുവേണ്ടി സകലതിനും കൃത്രിമതപം പോയി സ്വാഭാവികനില വരുന്നു. കൃത്രിമമായി ഉണ്ടാക്കുന്ന ബന്ധം ക്ഷണത്തിൽ വിട്ടുപോകുമെന്നുതന്നെല്ല, വിപരീതഫലത്തെ ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അടിമവ്യാപാരം കുറയ്ക്കുമെന്നു പ്രാർത്ഥന വന്നോ, അന്നുതൊട്ടു തന്നാൾവരെ കീഴടങ്ങിപ്പാർത്തവർ എജാനനെ കണ്ടാൽപോലും അറിയുന്നില്ല. കടിയന്മാർക്ക് സ്ഥിരപ്പാട്ടും കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ജനിയെ അവർ കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല. വിരുത്തി പാട്ടുംകെട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉഴുതിയക്കാർ സർക്കാരിനെ വകവെക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ വരില്ല സ്വാഭാവിക ബന്ധങ്ങൾ. എത്രയെല്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യം മുഴുത്താലും, അമ്മയും മക്കളും, ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും, ഭാര്യയും ഭർത്താവും തമ്മിലുള്ള ചേർച്ചയ്ക്കു കുറവു വരാൻ തരമില്ല. അവയ്ക്കുള്ള കൃത്രിമതപം പോയി, സ്വാഭാവികതപം വർദ്ധിച്ചുവരും. അതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെന്തെന്നാൽ, സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വഭാവസിദ്ധമായ ബന്ധുതയെ അല്ല, കൃത്രിമമായ കെട്ടുപാടിനെയാണ് ഹനിക്കുന്നത് എന്നാകുന്നു.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം.

സ്രീകളുടെ കയ്യിലാണ് സമുദായത്തിന്റെ നില. അവരുടെ സമ്പാദ്യനിയമങ്ങളെ വേണം ഏതു സമുദായവും സ്ഥിരമായി നിലനിൽക്കാൻ. സ്രീകളാണ് സമുദായചാരത്തിന്റെ ഇരുപ്പിടം. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും നടവടികൾക്കും ഭേദം വന്നാൽ സമുദായവും, തദ്വാരാ രാഷ്ട്രഭരണംപോലും, ഭേദപ്പെടാതെ തരമില്ല. ഏതു രാജ്യചരിത്രവും ഇതിനു തെളിവു നൽകും. പ്രഭുവിഷ്ണുതയ്ക്കു പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ “ന സ്രീ സപാതന്ത്ര്യമഹതി” എന്ന് അനുശാസിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, അന്നും സ്രീകളുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു മാത്രമാണ് രാജ്യങ്ങൾക്കു പ്രാബല്യവും, സപാതന്ത്ര്യവും, അധഃപതനവും നേരിട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഭാരതകഥ മുഴുക്കെ പാഞ്ചാലിയെക്കൊണ്ടുണ്ടായതല്ലേ? രാമായണം സീതയുടെ കഥയാണെന്നു വേണം പറയാൻ. രാജപുത്രാണാരാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ സ്രീകളുടെ വീര്യപ്രവൃത്തികൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. റോമൻചരിത്രവും ഗ്രീസുകാരുടെ ചരിത്രവും സ്രീകളുടെ ചരിത്രങ്ങളായി വർണ്ണിക്കാവുന്നതാണ്. അതിനും പുരാതനമായ ഈജിപ്റ്റർചരിത്രവും അപ്രകാരംതന്നെ. ചൈതന്യം പ്രധാനമായിരുന്ന മധ്യകാലത്തിൽ (Middle Ages) സ്രീകളെ ആരാധനാമൂർത്തികളായി കല്പിച്ചായിരുന്നു മഹായോദ്ധാക്കന്മാർ ആയോധനങ്ങൾ ചെയ്തവനതു്. എന്തിനേറെ? “ശിവശക്തയാ യുക്തോ യദി ഭവതി ശക്തഃ പ്രഭുവീരോ, നചേഭേദം, ഭേദോ ന, ചലു കശലഃ സ്പന്ദിതുമചി” എന്നാണല്ലോ പരമശിവനെപ്പറ്റിത്തന്നെ മഹാനാർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അസം

തന്ത്രകളെന്നും, അബലകളെന്നും മറ്റും പുച്ഛിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീജനങ്ങളെ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞുതന്നെയാണ് ലോകത്തിൽ സകല പ്രവൃത്തികളും നടക്കുന്നത് എത്ര ഭരണത്തിലും അവരുടെ സ്ഥിതിയും ക്ഷേമവും ഗൗരവികാതെ തരമില്ല.

സ്ത്രീസപാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി എവിടെയും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, സ്വയംഭരിഷ്ണുതയിൽ മുർഘന്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന അമേരിക്കയിൽ സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ എന്താണെന്നു നോക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കും. അവിടെ പെൺകുട്ടികൾ വിചാരത്തിനു പ്രായമാകും ചുവു തന്നെ അല്പനമുമാരുടെ വരുത്തിയിൽ നിന്നു വിട്ടുതുടങ്ങുന്നു. കൌമാരഘട്ടമാകുമ്പോൾ തന്നെ പെൺകിടാങ്ങൾക്കു പ്രവൃത്തികളിലും സംഭാഷണങ്ങളിലും ഒരു മൂല്യം സപാതന്ത്ര്യവാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. പുറമേ നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ലോകയാത്രാനാടകത്തിലെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു ഗോചരങ്ങളാകുന്നു. അതെല്ലാം കണ്ടു് കാപഥസഞ്ചാരം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ആചര്യം അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എല്ലാ നടപടികളിലും ഗുണഭോഷരാലാവിച്ചു വേണ്ടവിധം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള മനോനിയമം അവർക്കു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. മാറുള്ള നാടുകളിലെ പെൺകുട്ടികളെപ്പോലെ അമേരിക്കയിലെ വെറുപ്പുക്കാരായ പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കൂത്താടുകയും, കളിക്കയും, നാനംകുന്നുങ്ങി നിൽക്കയും മറ്റും ചെയ്യയില്ല. ബാല്യവാചല്യവും മൂഢതപവും അവർക്കു കുറവാണ് മാറുള്ളവരെ രസിപ്പിക്കാനുള്ള ചേഷ്ടകൾ അവർക്കില്ലെന്നല്ല; അവയുടെ ഗുണഭോഷം അവർക്കു നല്ല ചോലുണ്ടു്. മനസ്സിലെ വികാരം ഏതുവിധമിരുന്നാലും

അപഥത്തിൽ ഇറങ്ങിയാലുള്ള ദോഷം അവർക്ക് നിശ്ചയമുണ്ട് അവരുടെ കളിയും ചിരിയും, നോട്ടവും നാട്ടുവുമല്ലാം കണ്ടാൽ ഇത്ര നാണംകെട്ടവരാണോ എന്ന് അന്വർ ശങ്കിച്ചേക്കാം. എങ്കിലും ദുർഗ്ഗമായ മാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു മുളച്ചുപോലും കാലിൽ കൊള്ളാതെ നടക്കാൻ ഓരോന്നും നല്ല വശമുണ്ട്. എത്രയല്ലാം ചാടിയായും തന്നെ മറന്ന് അമേരിക്കൻപെണ്ണുങ്ങൾ കളിക്കയില്ല. മനോധൈര്യം അവർക്ക് നല്ലവണ്ണമുണ്ട്.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിളനിലമായ മറ്റൊരു രാജ്യമാണു യൂറോപ്പിൽ ഫ്രാൻസുരാജ്യം. അവിടത്തെ സ്രീകളുടെ സ്ഥിതിയൊന്നു വേറെയാണു്. പണ്ടത്തെ കാലത്തുള്ള ബോധങ്ങൾ ഹ്രസ്വകാരുടെ സമുദായത്തിൽ ഇന്നും ഏറെക്കുറെ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട് അടക്കവും, ത്രൈകവും, അസ്വാതന്ത്ര്യവും ഇന്നും സ്രീകൾക്കുണ്ട്. പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം കമ്പ്രാമറങ്ങളിലും മറ്റും പ്രത്യേകരീതിയിലാണു്. പ്രായമാകുന്നതുവരെ അവരെ വീട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞുവെച്ചതിന്റെ ശേഷം, പെട്ടെന്നു യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമുടാതെ അഴിച്ചുവിടുന്ന സമ്പ്രദായം അനേകം ആചാരങ്ങളെ വരുത്തിവയ്ക്കുന്നുണ്ട്. കിടാങ്ങൾ കണ്ണുപൊത്തി കളിക്കുമട്ടിൽ, ലോകപരിചയം തീരെ സിദ്ധിക്കാത്ത യുവതികളെ ജീവിതരംഗത്തിലേക്കു തള്ളി വിട്ടുകഴിഞ്ഞാലുണ്ടാകുന്ന ദോഷം ചില്ലറയല്ല. സ്വയംഭരിഷ്ണുതയ്ക്കു പ്രാബല്യം വരുന്തോറും വ്യക്തികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ക്ഷണത്തിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നും, ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ പൗരസ്വം കാണിച്ചുതുടങ്ങുമെന്നും, ആചാരങ്ങളും നടപ്പുകളും ക്ഷണം മാറുമെന്നും, പൊതുജനാഭിമതം അനിശ്ചിതവും അശക്തവുമായി തീരുമെന്നും, പിതൃശാസനം ദുർബ്ബലമാകുമെന്നും, വിവാഹം തോന്നാ

തന്ത്രകളെന്നും, അബലകളെന്നും മറ്റും പുച്ഛിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീജനങ്ങളെ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞുതന്നെയാണ് ലോകത്തിൽ സകല പ്രവൃത്തികളും നടക്കുന്നത് എത്ര ഭരണത്തിലും അവരുടെ സ്ഥിതിയും ക്ഷേമവും ഗൗരവികാതെ തരമില്ല.

സ്ത്രീസപാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി എവിടെയും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, സ്വയംഭരിഷ്ണുതയിൽ മുർച്ഛന്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന അമേരിക്കയിൽ സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ എന്താണെന്നു നോക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കും. അവിടെ പെൺകുട്ടികൾ വിചാരത്തിനു പ്രായമാകും മുന്പു തന്നെ അച്ഛനമ്മമാരുടെ വരുത്തിയിൽ നിന്നു വിട്ടുതുടങ്ങുന്നു. കൌമാരഘട്ടമാകുമ്പോൾ തന്നെ പെൺ കുട്ടികൾക്കു പ്രവൃത്തികളിലും സംഭാഷണങ്ങളിലും ഒരു മൂല്യം സപാതന്ത്ര്യവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. പുറമേ നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ലോകയാത്രാനടകത്തിലെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു ഗോചരങ്ങളാകുന്നു. അതെല്ലാം കണ്ടു് കാപഥസഞ്ചാരം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ആചര്യത്ത് അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എല്ലാ നടപടികളിലും ഗുണഭോഷാദാലാചിച്ചു വേണ്ടവിധം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള മനോനിയമം അവർക്കു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു് മാറുള്ള നാടുകളിലെ പെൺ കുട്ടികളുടേപ്പോലെ അമേരിക്കയിലെ ചെറുപ്പക്കാരായ പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കൂത്താടുകയും, കളിക്കുകയും, നാണംകുന്നുമി നിൽക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തയില്ല. ബാല്യവാചല്യവും മുൻപുതപ്യം അവർക്കു കുറവാണ് മാറുള്ളവരെ രസിപ്പിക്കാനുള്ള ചേഷ്ടകൾ അവർക്കില്ലെന്നല്ല; അവയുടെ ഗുണഭോഷം അവർക്കു നല്ല ചോലുണ്ടു്. മനസ്സിലെ വികാരം ഏതുവിധമിരുന്നാലും

അപഥത്തിൽ ഇറങ്ങിയാലുള്ള ദോഷം അവർക്ക് നിശ്ചയമുണ്ടു് അവരുടെ കളിയും ചിരിയും, നോട്ടവും നാട്ടുവുമെല്ലാം കണ്ടാൽ ഇത്ര നാണംകെട്ടവരാണോ എന്ന് അന്വർ ശങ്കിച്ചേക്കാം. എങ്കിലും ദുർഗ്ഗമായ മാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു മുളച്ചുപോലും കാലിൽ കൊള്ളാതെ നടക്കാൻ ചാലിക്ക് നല്ല വശമുണ്ടു്. എത്രയല്ലാം ചാടിയാലും തന്നെ മറന്നു് അമേരിക്കൻപെണ്ണുക്കൾ കളിക്കയില്ല. മനോദൈയ്യം അവർക്ക് നല്ലവണ്ണമുണ്ടു്.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിളനിലമായ മറ്റൊരു രാജ്യമാണു യൂറോപ്പിൽ ഫ്രാൻസുരാജ്യം. അവിടത്തെ സ്രീകളുടെ സ്ഥിതിയൊന്നു വേറെയാണു്. പണ്ടത്തെ കാലത്തുള്ള ബോധങ്ങൾ ഹൃദയകാരരുടെ സമുദായത്തിൽ ഇന്നും ഏറെക്കുറെ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു് അടക്കവും, തെക്കവും, അസ്വാതന്ത്ര്യവും ഇന്നും സ്രീകൾക്കുണ്ടു്. പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം കന്യാമാങ്ങളിലും മറ്റും പ്രത്യേകരീതിയിലാണു്. പ്രായമാകുന്നതുവരെ അവരെ വീട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞുവച്ചതിന്റെ ശേഷം, പെട്ടെന്നു യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ അഴിച്ചുവിടുന്ന സമ്പ്രദായം അനേകം ആചാരങ്ങളെ വരുത്തിവയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. കിടാക്കൾ കണ്ണുപൊത്തി കളിക്കുമട്ടിൽ, ലോകപരിചയം തീരെ സിദ്ധിക്കാത്ത യുവതികളെ ജീവിതരംഗത്തിലേക്കു തള്ളി വിട്ടുകഴിഞ്ഞാലുണ്ടാകുന്ന ദോഷം ചില്ലറയല്ല. സ്വയംഭരിപ്പുതയ്ക്കു പ്രാബല്യം വരുന്തോറും വ്യക്തികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ക്ഷണത്തിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നും, ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ പൗരസ്വം കാണിച്ചുതുടങ്ങുമെന്നും, ആചാരങ്ങളും നടപ്പുകളും ക്ഷണം മാറുമെന്നും, ചൊതുജനാഭിമതം അനിശ്ചിതവും അശക്തവുമായി തീരുമെന്നും, പിതൃശാസനം ദുർബ്ബലമാകുമെന്നും, വിവാഹം തോന്നാ

സമാകമെന്നും അമേരിക്കർ മുൻകൂറായിത്തന്നെ കണ്ടു. അതുകൊണ്ട് പ്രകൃത്യായുള്ള തീവ്രവികാരങ്ങളെ പിടിച്ചടക്കുന്നതിലധികം നല്ലതും, സ്വതന്ത്രജീവിതസാഗരത്തിലുള്ള കയങ്ങളെ സ്വയമേ കണ്ടു മനസ്സുറപ്പു വരുത്തുന്നതാണു സ്രീകരക്കു കുറെക്കൂടി രക്ഷയെന്നു അവർ ഉറച്ചു. എന്നും കണ്ടിൽ ചാടാൻ ആർക്കും മനസ്സു വരികയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അതെല്ലാവരും കരുതും. ആത്മരക്ഷയ്ക്കുള്ള കെല്പുതന്നെയാണു സ്വയംഭരണത്തിന്റെ മുഖമന്ത്രം. ലോകത്തിലുള്ള കഷ്ടതകളെ കാണിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല, അവയെ അറിയുന്നതാണു് അഖലകരകളുള്ള ബലം.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നു വെളി വാകുന്ന സാരം, സ്രീകളെ അസ്വതന്ത്രകളായി എന്നും പുരയ്ക്കുകളിൽവെച്ചു പൂട്ടുന്ന സമ്പ്രദായം സമുദായത്തിനു ഹാനികരമെന്നാകുന്നു. പുരുഷന്മാരൊടൊപ്പം അവരെയും സ്വതന്ത്രമായി വളരാൻ സമ്മതിച്ചാൽ സന്മാർഗ്ഗനിയമങ്ങളു വരായിത്തീരും. അവരെ പണ്ടങ്ങളെപ്പോലെ ഗണിക്കാതെ, വേണ്ടപോലുള്ള അഭ്യസനംകൊണ്ടു മിനുക്കിയാൽ പ്രകാശമുണ്ടാകുമെന്നു തർക്കമില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മമ്ം ശാസനയാണെന്നും, ശാസനയെന്നതു സ്വാതന്ത്ര്യഹനനമാണെന്നും ഒരു തെറ്റിലാണു പരക്കേയുള്ളതാണു് സത്യത്തിൽ ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം, പ്രകൃതിസിദ്ധമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഉറച്ചു മിനുസമാക്കി നേർവഴിക്കു വിട്ടുനതു മാത്രമാകുന്നു. ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടാക്കാൻ മനുഷ്യനു സാദ്ധ്യമല്ല; ഉള്ളതിനെ നശിപ്പിക്കാനും വഹിയ. പിന്നെയോ? മാതിരി മാറ്റം; പ്രകാശിപ്പിക്കുകയോ മങ്ങൽ വരുത്തുകയോ ചെയ്യാം. ഖനിയിൽനിന്നൊടുക്കുമ്പോൾ വളത്തിനു യാതൊരു ഒളിയു

മില്ല; ചാണയിൽ ഉരച്ചു കഴിയുമ്പോൾ സൂര്യനോടൊപ്പം തെളിയുന്നു. ഈ ശാണഘർഷണമാണു വിദ്യാഭ്യാസം; അല്ലാതെ പാഠപ്പള്ളിയല്ലേവെ ബന്ധിക്കുന്നതല്ല.

പണ്ടേതന്നെ മലയാളനാട്ടിൽ സ്ത്രീകൾക്കു പ്രാധാന്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതുനിമിത്തം, കേരളസ്ത്രീകൾ ഇൻഡ്യയുടെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിലുള്ള സഹോദരികളിൽനിന്നു് ഒരു മെച്ചം കൂടുതലുള്ളവരായിരിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം മതവിശ്വാസത്തോടു യോജിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണം ചിപ്പറയല്ല. കേരളീയരിൽ സകലരിലും ഇതു പ്രത്യേകിച്ചു വിളങ്ങുന്നു. സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയുൾക്കൊണ്ടു മതബോധമാണു സാക്ഷാൽ പ്രേരകം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പൂർണ്ണഫലം മതബോധത്തോടു യോജിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. കേവലം ബുദ്ധിയെ മാത്രം ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ശുഷ്കമായി വരാനാണുള്ളപ്പോൾ ശുഷ്കരീതിയിലുള്ള അഭ്യസനം സ്ത്രീകളെ സതീതപത്തിലും സ്നേഹത്തിലും ദാർശ്വ്യമുള്ളവരാക്കുന്നതല്ല. ലെന്ദകികപാനംമാത്രംകൊണ്ടു ബിരുദധാരിണികളായ യുവതികൾ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏപ്പെടുമ്പോൾ, യഥാർത്ഥാനുരാഗോപജ്ഞമായ ദാമ്പത്യസുഖം നൽകയും, പ്രിയാനുരഞ്ജനപരമായ സൗഹൃദം അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്യുമോ എന്നു പുരുഷന്മാർക്കു ശങ്ക ജനിക്കാവുന്നതാണ്. നവീനപാശ്ചാത്യകലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഭേദിച്ചുപോകുന്ന പല കലീനകളായ കന്യാജനങ്ങൾ നിത്യകന്യാത്വം, അഥവാ വൃദ്ധകന്യാത്വം, കൂടി സ്വീകരിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുള്ളതു് ഇന്നത്തെ അനുഭവമാണ്. ഈ ശോച്യാവസ്ഥയെ പരിഹരിക്കാതെയിരുന്നാൽ സമുദായത്തിനുണ്ടാവുന്ന ഹാനി അനിവാര്യമത്രെ.

ഒരു നാടിനു മദ്ധ്യരേഖയോടു് എത്രമാത്രം സാമീപ്യമുണ്ടോ, അത്രയും അവിടെ ജനങ്ങൾക്കു ചാപല്യം കൂടുതലായിരിക്കുമെന്നു ചില വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. ജനസമുദായങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യനിയമങ്ങൾ ഇത്ര എളുപ്പമായ തോതു കണ്ടുപിടിച്ചവരുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തിനു വന്ദനം. ഭൂഗോളചടവു അളവുകോലുണ്ടാകാതെ ഏതു നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടേയും ചാരിത്രം നിർണ്ണയിക്കാമെന്നു് എത്ര കേമൻ പറഞ്ഞാലും വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. ദേശകാലാവസ്ഥകൾ മനുഷ്യരുടെ മനോവൃത്തികളെ ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ഉഷ്ണമേഖലയിലുള്ളവർക്കു് ഭാവജന്തുക്കളായ ചേതോവികാരങ്ങൾക്കു് തെക്കു് ബുദ്ധിമുട്ടാകാമെന്നും, അടക്കാനുള്ള ശക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കാമെന്നും വരുന്നതാകാം. ജന്തുഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു് കാമാഭിവികാരങ്ങൾക്കു് ഉത്തേജനമുണ്ടാകുമെന്നു കവികൾ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. കായസ്ഥിതിക്കനുസരണമായി മനുഷ്യനിയമങ്ങളായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്റെ ഭാഷാന്തരമാണിതെല്ലാം. എങ്കിലും ഒരു സമുദായം ദേശഭേദമില്ലാതെ യിരിക്കുവേ, സമ്പാദ്യവൃത്തിയിൽ സുനാധികഭാവത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ ദേശസ്ഥിതിയല്ല ധർമ്മനിയമങ്ങളുള്ള ഏകനിയാമകം. കാലാവസ്ഥയും മാത്രം പോരാ. വംശപാരമ്പര്യം, കലധർമ്മം, ദൈവവിശ്വാസം എന്നുതുടങ്ങിയ പല പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒട്ടും നിസ്സാരങ്ങളല്ല സപാതശ്രദ്ധയും സ്വമതവും.

പ്രഭുവിഷ്ണുതയ്ക്കു പ്രാധാന്യമുള്ള കാലത്തു ജാതിക്കും സ്ഥാനത്തിനുമാണു മഹിമ, സ്നേഹത്തിനല്ല. പ്രഭുക്കൾ ബത്തിലുള്ള പുരുഷന്മാർ സ്രീക്കും സാധാരണരോടു പ്രേമമുണ്ടായാലും വിവാഹം ചെയ്യാൻ അന്നു നിവാഹമില്ല. വിഷ്ണുവിവാഹമഹാരാജ്ഞിയുടെ ഭട്ടവിലത്തെ മകളെ ഒരു

നാട്ടുപ്രളവിനു വേട്ടുകൊടുത്തതിനു പോലും അക്കാലത്തു ബഹു ബഹുമാനമായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്! അന്നുരാഗം ഏതു വിധമിരുന്നാലും, സ്ഥാനത്തിനും ജാതിക്കുമാണ് അന്നു പൊരുത്തം നോക്കിപ്പറയുന്നത്. പ്രത്യക്ഷമായി പ്രേമോപജ്ഞയായ ബാധവം പൊതു മതസമ്മതമല്ലാതെയാകുമ്പോൾ, പരോക്ഷമായ വൃദിപരണം വർദ്ധിക്കുന്നതിനായിട്ടാകുന്നത്. മനുഷ്യർ കൃത്രിമവ്യവസ്ഥകൊണ്ടു പ്രകൃതിയെ നിയമനം ചെയ്യുമ്പോൾ വരുന്ന അപത്തു കളിപ്പൊന്നാണിത് സ്ഥാനേതന്നാത്വം മുതലായ പൗരജ്ഞേയപ്രതിബന്ധങ്ങളില്ലാതെ, പ്രേമാനുസരണം വ്യവഹാരമാകാതെ വരുമ്പോൾ കാപട്യസഞ്ചരണത്തിനു കാര്യം വരാതെയിരിക്കുകയില്ല.

പരദേശത്തും മലയാളത്തുമുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കുക. പരദേശങ്ങളിലുള്ള പല നിർബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു കേരളീയർ മുക്തരാകുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ ദാമ്പത്യത്തിനു ദാർശ്വമില്ലെന്നു കാർഷ്വമിയാതെ ചിലർ പുച്ഛിക്കാറുണ്ട്. സത്യത്തിൽ മലയാളത്തുള്ള സതീതപം പരദേശത്തുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. സ്നേഹംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് മലയാളത്തിൽ പ്രായേണ വേഴ്ചയുണ്ടാകുന്നത്; പരദേശത്തിലാകട്ടെ, മാതാപിതാക്കന്മാരാണു ബാധവം നിശ്ചയിക്കുന്നത്. അവരവർ ഉറയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധം ഏറ്റെടുക്കുന്നതെന്നു വരുമ്പോൾ ചുമതലയുണ്ടാകുന്നു. ഭാരബോധമേറുന്നതാകും അബലം പിന്നെയെന്നതു കറയും. വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കൃതമായ സമുദായത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ദാമ്പത്യത്തിനുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ നിഷ്കണ്ഠ നല്ലപോലെ ഉണ്ടാകാതെ വരികയില്ല. ഒരു ഉന്മേഷിയിലേപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ശൃംഖലി

ഒരു നാടിനു മദ്ധ്യരേഖയോടു് എത്രമാത്രം സാമീപ്യമുണ്ടോ, അത്രയും അവിടെ ജനങ്ങൾക്കു ചാപല്യം കൂടുതലായിരിക്കുമെന്നു ചില വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. ജനസമുദായങ്ങളുടെ സന്മാർദ്ദനിയുക്തർ ഇത്ര എളുപ്പമായ തോതു കണ്ടുപിടിച്ചവരുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തിനു വന്ദനം. ഭൂഗോളപടവു അളവുകോലുണ്ടെങ്കിൽ ഏതു നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടേയും ചാരിത്രം നിർണ്ണയിക്കാമെന്നു് എത്ര കേമൻ പറഞ്ഞാലും വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. ദേശകാലാവസ്ഥകൾ മനുഷ്യരുടെ മനോവൃത്തികളെ ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ഉണ്ണുമേഖലയിലുള്ളവർക്കു ഭാവജന്തുങ്ങളായ ചേതോവികാരങ്ങൾക്കു തെക്കു് ബ്രഹ്മാണുകാമെന്നും, അടക്കാനുള്ള ശക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കാമെന്നും വരുന്നതാകാം. ഇതുദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാമാദിവികാരങ്ങൾക്കു് ഉത്തേജനമുണ്ടാകുമെന്നു കവികൾ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. കായസ്ഥിതിക്കനുസരണമായി മനസ്ഥിതിയുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്റെ ഭാഷാന്തരമാണിതെല്ലാം. എങ്കിലും ഒരേ സമുദായം ദേശഭേദമില്ലാതെ യിരിക്കുവേ, സന്മാർദ്ദവൃത്തിയിൽ നൃനാധികഭാവത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ ദേശസ്ഥിതിയല്ല ധർമ്മനിയുക്തർക്കു ഏകനിയാമകം. കാലാവസ്ഥയും മാത്രം പോരാ. വംശപാരമ്പര്യം, കലധർമ്മം, ദൈവവിശ്വാസം എന്നുതുടങ്ങിയ പല പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒട്ടും നിസ്സാരങ്ങളല്ല സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വമതവും.

പ്രഭുവിഷ്ണുതയ്ക്കു പ്രാധാന്യമുള്ള കാലത്തു ജാതിക്കും സ്ഥാനത്തിനുമാണു മഹിമ, സ്നേഹത്തിനല്ല. പ്രഭുക്കടുംബത്തിലുള്ള പുരുഷനും സ്ത്രീക്കും സാധാരണരോടുപ്രേമമുണ്ടായാലും വിവാഹം ചെയ്യാൻ അന്നു നിവാഹമില്ല. വിഷ്ണുവിയാമഹാരാജന്തിയുടെ ഒടുവിലത്തെ മകളെ ഒരു

നാടുപ്രഭുവിനു വേട്ടുകൊടുത്തതിനു പോലും അക്കാലത്തു ബഹു ബഹളമുണ്ടായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്! അനുരാഗം ഏതുപി ധമിരുന്നാലും, സ്ഥാനത്തിനും ജാതിക്കുമാണ് അന്നു പൊരുത്തം നോക്കിപ്പനതു്. പ്രത്യക്ഷമായി പ്രേമോപജ്ഞയായ ബാധവം പൊതുമതസമ്മതമല്ലാതെയാകുമ്പോൾ, പരോക്ഷമായ വൃദിപരണം വർദ്ധിക്കുന്നാണിടയാകുന്നതു്. മനുഷ്യർ കൃത്രിമവ്യവസ്ഥകൊണ്ടു പ്രകൃതിയെ നിയമനം ചെയ്യുമ്പോൾ വരുന്ന ആപത്തു കളിലൊന്നാണിതു് സ്ഥാനേനാന്ത്യം മുതലായ പൗരരക്ഷേപ്രതിബന്ധങ്ങളില്ലാതെ, പ്രേമാനുസരണം വ്യവരന്മാരാകാമെന്നു വരുമ്പോൾ കാപഥസഞ്ചരണത്തിനു കാര്യ വരാതെയിരിക്കയില്ല.

പരദേശത്തും മലയാളത്തുമുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കുക. പരദേശങ്ങളിലുള്ള പല നിബ്ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു കേരളീയർ മുക്തരാകുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ ദാമ്പത്യത്തിനു ദാർശ്വമില്ലെന്നു കായ്മനിയായെ ചിലർ പുള്ളിക്കാറുണ്ട്. സത്യത്തിൽ മലയാളത്തുള്ള സതീതപം പരദേശത്തുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. സ്നേഹംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് മലയാളത്തിൽ പ്രായേണ വേഴ്ചയുണ്ടാകുന്നതു്; പരദേശത്തിലാകട്ടെ, മാതാപിതാക്കന്മാരാണു ബാധവം നിശ്ചയിക്കുന്നതു്. അവരവർ ഉറയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധം ഏറ്റെടുക്കുന്നതെന്നു വരുമ്പോൾ ചുമതലയുണ്ടാകുന്നു. ഭാരബോധമേറുന്നോരും അബലം പിന്നയുന്നതു കറയും. വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കൃതമായ സമുദായത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ദാമ്പത്യത്തിനുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ നിഷ്കുഷ്ണ നല്ലപോലെ ഉണ്ടാകാതെ വരികയില്ല. ഒരു ഉന്മേഷിയിലേപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ശൂന്യം

മുഴക്കെ ഇതിലും അന്തർഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു യൂറോപ്യന്മാരുടെയും മലയാളികളുടെയും ഇടയിൽ ദാമ്പത്യത്തിന് ഉറപ്പും നിഷ്ഠയും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇരുസമുദായങ്ങളിലും പല വ്യതിയാനങ്ങളുമുണ്ടാകാറില്ലെന്നല്ല സാമാന്യാവസ്ഥയായ ഗണിക്കുകയാണു പണ്ഡിതയമ്മം:

—(൦)—

൨൧൧ാം അദ്ധ്യായം.

വിവാഹബന്ധത്തിനു നിർബ്ബന്ധങ്ങൾ കൂട്ടുന്നതു പ്രഭുവിഷ്ണുതയുടെ ലക്ഷണമാകുന്നു. സ്വയംഭരിഷ്ണുതയിൽ വിവാഹം തോന്യാസമാണെന്നല്ല അതിന്റെ അർത്ഥം. ആർത്തവകാലത്തിനു മുമ്പു വേളി കഴിക്കണമെന്നും, ഭിന്നജാതിവിവാഹം അവിഹിതമാണെന്നും, വിധവാവിവാഹം പാടില്ലെന്നും, വിവാഹബന്ധം അമോച്യമാണെന്നും മറ്റുമുള്ള കഠിനവ്യവസ്ഥകൾക്കു്, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാവിർഭാവത്തിൽ ശൈമില്യം വരുന്നു. ബാല്യവിവാഹം, കന്യാവൈധവ്യം, പരസ്പരാനുരാഗശാഹിത്യാ, വരശുൽക്കം മുതലായ വ്യാധികളിൽനിന്നു സമുദായത്തിനു നേരിടുന്ന കഷ്ടതകൾ ഇത്രമാത്രമെന്നു പറയാൻ പ്രയാസം. പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്ന പയ്യനെ പിടിച്ചു മുലകടിമാറാത്ത പെൺകട്ടിയെ കെട്ടിക്കുന്ന അന്യായം ചിലറ്റയല്ല. ഇതുകൊണ്ടു ദാമ്പത്യസുഖം മിക്കവാറും സമുദായത്തിനു നഷ്ടമായിട്ടാണു തീരുന്നത്. മറ്റൊരുവന്റെ നിർബ്ബന്ധത്തിൻപേരിലുണ്ടാക്കുന്ന ബാധവം മിക്കപ്പോഴും വിരസമായി പരിണമിക്കാതെ വരികയില്ല.

പൂർവ്വാർക്കു വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ഒന്നു
 ചേരെയായിരുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമല്ല, മരുന്നാ
 ടകളിലും വിവാഹം വൈദികകർമ്മമായി അനുഷ്ഠിച്ചു
 പോരുന്നുണ്ട്. ഷരക്കർമ്മങ്ങളിൽ അതിനു പ്രാധാന്യം
 കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു കുറവുമാത്രം. രക്തസംബന്ധം വിട്ടാൽ
 വിവാഹബന്ധത്തോളം അടുത്ത ചാർച്ച മരൊന്നില്ല.
 ചേർച്ചയില്ലാത്ത ചാർച്ചയും പന്തിയാവില്ല. ഇതിലൊ
 ന്നമല്ല ഇന്നുള്ളവർ ദൃഷ്ട്യം കല്പിക്കുന്നതു്. മനച്ചേർച്ച
 യെക്കാൾ ജാതകപ്പൊരുത്തത്തെ പ്രമാണമാക്കുന്നതി
 ലാണ് അവർ വിപ്രതിപത്തി; വധുവർമ്മാരെ കൂട്ടിച്ചി
 ണക്കുന്നതിനെക്കാൾ സ്വന്തം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ ദൃഷ്ടിപ
 തിക്കുന്നതിലാണ് അവർക്കു വൈരസ്യം. ഇഷ്ടംപോലുള്ള
 വിവാഹം നടത്തുന്നതു പലതും ദോഷഭ്രൂയിഷ്ടമായി
 കണ്ടപ്പോൾ, കേവലം അനുരാഗനിയ്യമായ ബന്ധം അ
 സ്ഥിരമാണെന്നും, ഗുണത്തിലധികം ദോഷമാണ് അതു
 കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതെന്നും പൂർവ്വാർ അനുമാനിച്ചുവന്നു.
 വിവാഹസ്വപാതന്ത്ര്യം പരിണാമത്തിൽ നാശകരമാക
 മെന്ന് അക്കാലത്തു വന്നതു കുറവല്ല. പ്രഭുവിഷ്ണുത
 തിലാണ് ജനങ്ങൾ വളർന്നു്. സ്വപാതന്ത്ര്യമെന്നെന്നും,
 ചുമതലയെന്നെന്നും അവർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. പുറത്തി
 റങ്ങാൻ അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അന്തർജനങ്ങൾക്കു പെ
 ടെന്നു സ്വപാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുമ്പോൾ എന്താണു ഫലം?
 ദുർവൃത്തങ്ങൾക്കു് ഇടവരുമെന്നുള്ളതുതന്നെ. നേരേമറി
 ചു്, സ്വപാതന്ത്ര്യബോധത്തിൽ വളർന്നു സ്രീകൾക്കു് ഇ
 വക ചാപല്യം വരുന്നതു്. താന്താങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്ര
 വൃത്തിക്കുള്ള ഗുണദോഷം ചിന്തിക്കാനുള്ള അറിവു് അവ
 ക്കു് ഇല്ലാതിരിക്കയില്ല. ആ മാതിരി അറിവില്ലാതെ
 വേളികഴിക്കുന്നവർക്കു് സ്വജനവിരോധവും ബുദ്ധിമുട്ടും

നേരിടുന്നതും, തന്നിമിത്തം അവരുടെ ബാധ്യവത്തിനു തന്നെ ശൈലിലും സംഭവിക്കുന്നതും ന്യായമാണ് അതുകൊണ്ട് സ്രീപുരുഷന്മാർക്കു വിവാഹത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടു വിധിക്കുന്നതു സാഹസമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം പെട്ടെന്ന് ഉണ്ടായാൽ പോരാ. സ്വയംഭവിഷ്ണുതയിൽ വളരുന്ന സമുദായത്തിലുൾപ്പെട്ടവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം വേണ്ടതും, പ്രഭുവിഷ്ണുത നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം അതു ഹാനികരമായിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. എങ്കിലും നിർബന്ധപൂർവ്വമായ വിവാഹത്തിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ചയ്ക്കൊരു തുലോം കാവായിരിക്കും സ്വേച്ഛപൂർവ്വമായ വേഴ്ചകൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന ദോഷങ്ങൾ എന്നു സാമാന്യമായി പറയാവുന്നതാണ്.

ഏതേപ്പാടിനും ചില ദോഷങ്ങൾ ഇല്ലെന്നു വരുന്നതല്ല. താരതമ്യംകൊണ്ടാണ് ചിലതു ഗുണകരമെന്നും ചിലതു ദോഷകരമെന്നും നാം സങ്കല്പിക്കാറുള്ളതു് പ്രേമാനപിതമായ ദാവത്യത്തിലും ചിലപ്പോൾ വൃത്തിയാനങ്ങൾ വരാൻ പാടില്ലാത്തതല്ല. സ്രീപുരുഷന്മാരുടെ സ്ഥിതി, വൃത്തി, പരിതസ്ഥിതി മുതലായവയുടെ പ്രത്യേകംകൊണ്ട് അവർ ഭിന്നപഥങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവരാകാം. അപ്പോൾ ചാഞ്ചല്യങ്ങൾ വന്നേക്കാം. എന്നാൽ സ്വാസ്ഥ്യങ്ങളിൽ നൈരന്തര്യമുണ്ടെന്നു ഏറ്റെടുപ്പിരിക്കുന്ന സ്രീപുരുഷന്മാർക്കു വൃത്തിയാനമാർഗ്ഗങ്ങളും അവസരങ്ങളും കുറയുമെന്നു നിശ്ചയമാണ്. ഏതു സമുദായത്തിലും വൃദിചരണം നിശ്ശേഷം ഇല്ലാതെ വരുന്നില്ല അതുകൊണ്ട് വൃക്തിപാങ്ങളായ ദോഷങ്ങളും നേരിടും. സമുദായികദൃഷ്ടിയാ നോക്കുമ്പോൾ, ചില വിടന്മാരും വൃദിവാരിണികളുമുണ്ടെന്നുള്ളതല്ല, സാമാന്യനായുള്ള സന്മാ

സ്കന്ദനിയുമാണു പ്രമാണം. ഒന്നു രണ്ടു പേർ ദുഷ്ടന്മാരുടെ നുള്ള തുകൊണ്ടു സമുദായം മുഴുവനും ദുഷ്ടമാകയില്ല.

മറ്റൊരു കാരണം കൂടി പറയാം സമത്വം കൂടി വരുന്തോറും ജീവിതസമരം ഭയാനകമായിത്തീരുന്നു. അതിന്റെ കോലാഹലത്തിൽ നിന്നു രക്ഷമാർഗ്ഗം നേടാനുള്ള സമയം പോക്കിയാൽ അന്യചിന്തയ്ക്കു അവസരം ഉൾപ്പെടുമത്രെ. മത്സരം ഏറിവരുമ്പോൾ വാശി കൂടുന്നു നോക്കുക, കച്ചോടത്തിലും, തൊഴിലുകളിലും, വോട്ടുപിടിത്തത്തിൽ പോലും വാശിവരുമ്പോൾ നേരവും ധനവും പോകുന്നത് ആരുമറിയുമാറില്ല. സമയം പോകാത്തവർക്കും ധനത്തിനു ചെലവില്ലാത്തവർക്കുമാണ് ദുഃഖിയാവും ദുർമ്മാർഗ്ഗമനവുമുണ്ടാകുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യസമത്വചിന്തയ്ക്കു വേണ്ടാത്ത വഴിക്കു മനുഷ്യർക്കു ബുദ്ധി പോകാൻ സമയമുണ്ടാവില്ല. ദൈനന്ദിനജീവിതരണത്തിൽത്തന്നെ ആയുഷ്കാലം ചെലവഴിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സ്വയം ഭരിപ്പുതയുള്ള നാടുകളിൽ ഭാവനാഭവഭവം കുറവാണെന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്. സത്യമതല്ല. ഭാവനയ്ക്കു കുറവില്ല. പക്ഷേ അതു കായ്ത്തിലല്ലാതെ മനോരാജ്യത്തിൽ കടന്നു കളിക്കയില്ല എന്നേയുള്ളൂ.

എത്ര സമാഗ്ഗസ്ഥിതിയുള്ള ദേശത്തിലും വിദ്വേഷങ്ങൾ വരുമ്പോൾ വിധം മാറുന്നു. അക്രമങ്ങൾ അന്നു മുതിരും. അതിരവിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികൾ രൂഢമൂലങ്ങളായ ധർമ്മബോധങ്ങളെ പഠിച്ചെറിയുന്നു. കാപഥസഖരണം സാർവ്വത്രികമാകുന്നു. പരധനാപഹരണത്തിലും, പരദാരപരിഗ്രഹത്തിലും അവസരവും ആഗ്രഹവും ഹുറുന്നു. ഇതയിടെ രാജ്യാസാമ്രാജ്യത്തിലുണ്ടായ വിദ്വേഷ

ത്തിൽ എത്രമാത്രം ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ നടന്നുവെന്നു പത്രങ്ങളിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ സ്വപത്തിനും, മാനത്തിനും, നീതിക്കും നിലയില്ലാതെ വരുന്നു. വിപ്ലവാന്തരഫലങ്ങളാണ് കറേക്കൂടി കഷ്ടം. സ്വാതന്ത്ര്യം മുഴുത്തു ദുഷിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളാണ് വിപ്ലവങ്ങൾ. പ്രഭുവിഷ്ണുത മുത്താലും അതുതന്നെ ഫലം. രാഷ്ട്രയിൽ പ്രഭുവിഷ്ണുത മുത്തുണ്ടായ ദോഷമാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഫ്രാൻസുരാജ്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം മുത്തതിന്റെ ദോഷങ്ങളും കാണാം. അനിയന്ത്രിതസ്വാതന്ത്ര്യം ഒരിക്കലും ഒരിടത്തു കൊള്ളരുത് നിയന്ത്രിതമായാൽ അതു ഗുണകരവുമത്രെ. തന്നിമിത്തം അമേരിക്ക ഇന്ന് അനുഭവിക്കുന്ന മേന്മ യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങൾക്കുപോലുമില്ലെന്നു വേണം പറയാൻ.

കലാപദാഘാതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ക്ഷീണബലമായ പ്രഭുവിഷ്ണുതയെക്കാൾ വളരെ ഭേദമാണ്. പ്രഭുവിഷ്ണുതവിട്ട് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്ന ഘട്ടം എപ്പോഴും ഓർമ്മയുണ്ട്. ഈ ത്രിശങ്കസ്വപ്നത്തിൽ പ്രഭുത്വബോധത്തിനു നിശ്ശേഷനാശം വരികയില്ല; എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ തളൽ നാലു പുറത്തുനിന്നും വരുന്നുമുണ്ടാവും; ധനപുഷ്ടിയും ഇല്ലാതില്ല; അതു കൈമറിഞ്ഞു പോകാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ധാരാളം; ഇത് അവസ്ഥയിൽ സമുദായത്തിനു ദൈർഘ്യമുണ്ടാകാതെയിരിക്കുകയില്ല. ശക്തിക്ഷയം പ്രവൃത്തിഹീനതയ്ക്കു നിദാനമാകുന്നു. അലസത ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്കും സമുദായത്തിനും ധനമുണ്ടായിരുന്നാൽ ദുർമാർഗ്ഗഗമനത്തിനു ധാരാളം വഴിയുണ്ടാകും. ശൌർയ്വം പൌരന്മാർക്കും പോയി നീചസുഖാനുഭൂതിക്കു വശപ്പെടുമ്പോൾ സമുദായത്തിനുണ്ടാകുന്ന അധഃപതനം കുറഞ്ഞതാണല്ല. ശവശരീരത്തിൽ പൂഴ്

കുറേ നശയുപോലെ ദുർവൃത്തങ്ങൾ സമുദായത്തെ ഭഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണു പല മഹാസാമ്രാജ്യങ്ങൾപോലും നശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റേയും, വെനീസ് ഇടവകയുടേയും നാശം ഇങ്ങനെ വന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ നടന്ന റഷ്യാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അസ്തമനത്തിനും അതുതന്നെയാണു കാരണം. ഹിന്ദുസമുദായങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ ദുരവസ്ഥയ്ക്കു നിദാനം പൗരജന്മശ്രമയ സുഖാനുഭോഗചിന്തയല്ലയൊ എന്നു ശങ്കിക്കാവുന്നതാണു്. പണ്ടത്തെ പ്രാവേം പോയിട്ടും, അതിനെ അനുസ്മരിച്ചു് ശക്തിയില്ലെങ്കിലും ഡീക്കിനു വിടാതെ, അന്ത്യ കാട്ടാൻ കടംകൊണ്ടു് വീടുപോലും പണയത്തിലാക്കുന്ന പ്രളവിന്റെ ശോച്യാവസ്ഥയാണു് ഇന്നു നമ്മുടെ സമുദായം അനുഭവിക്കുന്നതു് സമുദായത്തെ ഈ സങ്കടാവസ്ഥയിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാനുള്ള ചുമതല എല്ലാവർക്കുള്ളതാകുന്നു.

അതിനു പകരം നാം ഇന്നു കാണുന്ന കാഴ്ചയെന്താണു്? പരസ്പരാവിശ്വാസം നിമിത്തം ഏകയോഗക്ഷേമചിന്തപോലും അരോചകമായിരിക്കുന്നു. ഞാനോ നീയോ വലുതെന്നുള്ള മത്സരത്തിൽ സമുദായം ശേഷിച്ച അഭിമാനത്തെക്കൂടി തുല്പിടുന്നു. വ്യക്തിപരമായ മത്സരം എവിടെയും എപ്പോഴുമുണ്ടാകും; അതു വേണ്ടതുമാണു്. പക്ഷെ, അതു സമുദായത്തിനു ഹാനി വരുന്നതായിക്കൂടാ. സാമുദായികമത്സരം രാജ്യക്ഷേമത്തിനു വിപരീതമായി വരുന്നതുതന്നെയാണു കലാപം. സമുദായത്തിനും രാജ്യത്തിനുമുള്ള ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി സ്വസുഖനിരഭിലാഷന്മാരായിരിക്കാനുള്ള ചേതോവൃത്തി വരുന്നതാണു യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലക്ഷണം.

ഒൻപതാം അദ്ധ്യായം.

ചെരരസമതപം, ജാതിസമതപം, സ്ഥാനസമതപം എന്നിങ്ങനെ ഏതിലും സമതപം നേടാൻ തുനിയുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ സ്രീപുരുഷസമതപവും വരുന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലുമുള്ള ഭേദം ജന്മനാ സിലമെന്നിരുന്നാലും, അതിനെ ധിക്കരിച്ച്, സ്രീപുരുഷന്മാർക്കു സാമുദായികമായി അഭേദം കല്പിക്കുന്നതാണ് ഇന്നത്തെ നയം. ബാല്യശിക്ഷ മുതൽ ഒരേ രീതിയിൽ വളർത്തി, ഒരേ മാതിരി വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി, വിചാരങ്ങൾക്കും മോഹങ്ങൾക്കും എന്തു വേണ്ട, ചിത്തവൃത്തികൾക്കെല്ലാം ഐക്യരൂപവും വരത്തിട്ടുള്ള സ്രീപുരുഷന്മാർക്കു പുറമേയുള്ള വേഷത്തിലും പ്രവൃത്തികൾക്കും വ്യത്യാസം വരാൻ ന്യായമില്ല. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ കൊമ്പത്തു കയറിയിരിക്കുന്ന ഭേദങ്ങളിൽ, സ്രീകൾ പുരുഷവേഷം ധരിച്ച്, തൊഴിലുകളിലും വ്യവസായങ്ങളിലും വ്യായാമങ്ങളിലും ഉദ്യോഗങ്ങളിലും പുരുഷന്മാർക്കൊപ്പം, അഥവാ പുരുഷന്മാരെ അധഃകരിക്കത്തക്കവണ്ണം, പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. വക്കീലായും, ജഡ്ജിയായും, പോലീസുദ്യോഗസ്ഥനായും, പട്ടാളപ്പരിഷ്കാരയോഗിയായും, സ്രീകളും ഉന്തിക്കയറുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഇന്നത്തെ പുതുമയാണ്. കലാകശലിനികളും, കർമ്മവിശാരദകളും, സംഗ്രാമധീരകളും, ഭരണനിപുണകളുമായ വനിതകൾ പണ്ടുമില്ലാതില്ല. ഈ ഇണങ്ങൾ പുരുഷന്മാർക്കു് അട്ടിപ്പേര പതിഞ്ഞവയുമല്ല. അന്നുമിന്നുമായുള്ള ഭേദം, അന്നു് പുരുഷനോടൊപ്പമാകണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടല്ല സ്രീകൾ പ്രവർത്തിച്ചു വന്ന

തെന്നും, ഇന്നു പ്രാധാന്യേന ആ ഒരു സംഗതിയാണു് അപര പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെന്നാകുന്നു. അന്നു സ്രീപുരുഷന്മാർക്കുള്ള ഐകമത്യത്തിന്റെ ദാർഢ്യമാണു് ആ വക ഫലങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചതു്; ഇന്നു മത്സരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളായിട്ടാണു് അപ പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഈ മത്സരം സമുദായോന്നതിക്കും ക്ഷേമത്തിനും പാറിയതാണെന്നു അതോ, സ്വർഗ്ഗഭരിപ്പുതയ്ക്കുള്ള കളികമാണെന്നു എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും.

സ്വാതന്ത്ര്യസമതപബോധങ്ങൾ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടു വമ്പിച്ച സമുദായങ്ങൾ യൂറോപ്യന്മാരും അമേരിക്കയും ആണല്ലോ. അവരുടെയിടയിലുള്ള സ്ഥിതികളെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കുന്നതു് ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നതാണു്. എന്നുതന്നെയല്ല, ആ സമുദായങ്ങളിൽ നടപ്പുള്ള ആചാരങ്ങളെ പകർത്താനാണല്ലോ ഇന്നത്തെ ചെറുപ്പക്കാർക്കു് മോഹവും.

യൂറോപ്പിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും സ്രീകളുടെ അവസ്ഥയ്ക്കു ചിപ്പറ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കുന്നാലും, സാമാന്യമായി പറയുന്നതായാൽ, സ്രീപുരുഷന്മാരെ ഒന്നുപോലെതന്നെയാണു സമുദായം ഗണിക്കുന്നതു്. ഇരുക്രട്ടർക്കും അവകാശങ്ങളും ചുരുതലകളും അധികാരങ്ങളും വ്യത്യാസമില്ല. രാഷ്ട്രീയവിഷയങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളാനുള്ള അവകാശം സ്രീകൾക്കു നൽകിയതു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ഇതായിട്ടല്ല മാത്രമാണു്. എങ്കിലും മുമ്പും അവർ ആ മംതിരിക്കാത്തങ്ങളിൽ ഇടപെടാതിരുന്നില്ല. തിരഞ്ഞെടുപ്പുവഹളത്തിൽ അവർ മുന്നണിയിൽ നിന്നു പൊതുതാൻമാരില്ലായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, യൂറോപ്പിൽ കാര്യത്തിലും കളിയിലും സ്രീപുരുഷന്മാർ ഒന്നുപോലെ പങ്കുകൊള്ളുന്നു.

അമേരിക്കയിലും സ്രീപുരുഷന്മാർക്കു സാമുദായികസമത്വമുണ്ട്. പക്ഷെ മാതിരി മാറും. പ്രകൃത്യാ സ്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും കായികമായും മാനസികമായും വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി അവർ മറക്കുന്നില്ല. പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഈ ഭേദം അവരവർക്കു അനുഗുണമായ പന്ഥാവിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അവർ അറിയുന്നു. ഭിന്നപ്രകൃതികളായി സൃഷ്ടിയായ കൂട്ടരെ ഒരേ മാറ്റത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതല്ല അഭിവൃദ്ധിക്കു നിദാനമെന്നാണ് അവരുടെ ബോധം. ആട്ടിൻപാറക്കുടലുകൊപ്പം ഒന്നിനു പിന്നാലെ മററാനായി നടക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഗുണത്തെക്കാൾ ദോഷമാണുണ്ടാകുന്നതെന്ന് അവർ വിചാരിക്കുന്നു. “ഗതാനുഗതികോ ലോകോ ന ലോകഃ പാരമാത്മികഃ” എന്നുള്ള തത്വം അവർ നല്ലപോലെ കണ്ടിരിക്കുന്നു. വേലപ്പിരിവുകൊണ്ടാണു വിത്തം വർദ്ധിക്കുന്നതെന്നുള്ള അർത്ഥനിരൂപണ തത്വം അവർ പണ്ടേതന്നെ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ ന്യായം സ്രീപുരുഷന്മാരുടെ വിഷയത്തിലും അനുഷ്ഠിയമാണെന്നാണ് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്.

സ്രീയേയും പുരുഷനേയും ഒരേ കണക്കിൽ നയിക്കുന്നത് അമേരിക്കരെപ്പോലെ മററാരുത്തരും ചെയ്യുന്നില്ല. സമാന്തരങ്ങളായ ജ്ജ്വരവകുലപ്പോലെ രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ മുന്നോട്ടു ഗമിക്കുന്നു. പുരോഗമനത്തിൽ സമനിലമുണ്ടെങ്കിലും, രണ്ടും രണ്ടു വഴിക്കാണു മുന്നോട്ടു പോകുന്നത് അമേരിക്കൻഗൃഹിണികൾ പുറമേയുള്ള കാര്യാനുപാധങ്ങളിൽ പുറപ്പെടാറില്ല; ഗൃഹജോലികളിൽ വ്യാപൃതകളായിരിക്കുകയാണു പതിവ്. അനന്തിചിരമല്ലാത്ത കാലത്തു പോലും അവർ രാജ്യഭരണകോ

ലാഹലത്തിൽ ഇടപെടുകയോ, വ്യവഹാരം, വ്യവസായം, വ്യാപാരം എന്നിങ്ങനെ മത്സരപ്രേരിതങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിൽ തലയിടുകയോ ചെയ്യാറില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കായശക്തിക്കു കുറവോ, മനോബലത്തിന് ഹാനിയോ അവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പുരുഷനോടൊപ്പം സ്ത്രീയും ധൈര്യവും വീര്യവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നിട്ടും സൗകര്യമില്ലാത്തതിനു ലവലേശം കുറവിലായിരുന്നു.

വിവാഹബന്ധം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ഹാനികരമാണെന്ന് അമേരിക്കൻസ്രീകൾ കരുതുന്നില്ല. ഏതു യോഗത്തിനും ഒരു നാമൻ വേണമെന്നു അവർക്കറിയാം. കുടുംബയോഗത്തിന്റെ ആലുക്കും പുരുഷനു നൽകുന്നതിൽ അവർക്ക് അഭിമാനക്കുറവുണ്ടെന്നു ഭാവമില്ല.

പുരുഷനാൽ സന്നാമമായ തറവാട്ടിൽ തങ്ങൾക്കു കാര്യമൊന്നുമില്ലെന്നല്ല അവരുടെ ഭാവം. സത്യത്തിൽ അവർക്കു ധാരാളം സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടുതാനും. കുടുംബത്തിലായാലും, ഗ്രാമത്തിലായാലും, പൊതുസമുദായത്തിലായാലും അധികാരങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടല്ല, ശ്രേയോച്ഛേദങ്ങളിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ്; സ്വയംഭരിഷ്ഠതയ്ക്കു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയുണ്ടാകുന്നതെന്നും, അതിനു ദുസ്സവാതന്ത്ര്യനിയന്ത്രണം കൂടാതെ സാധ്യമല്ലെന്നും, ശരിയായ നിയന്ത്രണമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അധികാരം ഒരിടത്തു സ്ഥാപിതമായിരിക്കണമെന്നും അമേരിക്കൻ ഉറച്ചിരിക്കുന്ന ബോധമാകുന്നു. ഈ ബോധം ആൺ കുടുംബം പെണ്ണുകുടുംബം ഒന്നുപോലുണ്ട്. വിവാഹം ഒരു മാതിരി സ്വാതന്ത്ര്യനിയോഗമാണെന്ന് അമേരിക്കൻ വനിതകൾക്ക് അറിവില്ലാതില്ല. ഭർത്താവിന്റെ പാകം നോക്കാനുള്ള ഭാരവും, ശിശുരക്ഷണത്തിനുള്ള

മുതലയും മറ്റും തങ്ങളെ പരാധീനകളാക്കുമെന്ന് അമ്പൽ ബോധമുണ്ട് എങ്കിലും വിചാരം വേണ്ടെന്നോ അതു കാച്ചിലാണെന്നോ അവർ ഗണിക്കുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ച്, തങ്ങൾക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മനസ്സാലെ മറൊരുവനു സ്വാധീനമാക്കുന്നതിൽ അവർ വമ്പു നടിക്കാറുണ്ട്. സമുദായോൽക്കഷ്ണിതരായ വേണ്ടി സ്വാതന്ത്ര്യം ചെയ്യുന്ന മഹാമനസ്കരായ അവരിൽ വിചിത്രതയിരിക്കുന്നില്ല. മാതൃതറവാട്ടുകാരിൽ മാത്രമല്ല ഈ ഗുണം കാണാറുള്ളത് ദുർവൃത്തകരായ പോലും വിവേകശൂന്യകളായി സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ച് ബഹുമാനം കൂട്ടാറില്ല.

യൂറോപ്യൻനാടുകളിലെ അവസ്ഥയൊന്നു വേറെയാണ്. അവിടെ പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളോടു പുരമേ കാണിക്കുന്ന ബഹുമാനത്തിനും വണക്കത്തിനും കയ്യടകുന്നു. പുരുഷന്മാരിൽനിന്നു തുലോം മേലാണ്. പക്ഷെ, സ്ത്രീകളുടെ ഭാഗമാണെന്നു വെളിച്ചം ഭാവിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ അവരെ സ്വന്തമാക്കുന്നതാണ് ആത്മാമായി വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ ആവോ? ഭാവനയിൽ മാത്രം കുടികൊള്ളുന്ന സമത്വം വിപരീതഫലത്തെയാണുണ്ടാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടല്ലായെ വിവാഹവൈകല്യം യൂറോപ്യൻസമൂഹത്തിന്റെ ഖയാലിയിരിക്കുന്നതും, പുരുഷന്മാരോടു മല്ലിടാനുള്ള മനോഹൃത്തി അവരിൽ ഉളവാക്കിയുള്ളതു മനസ്സാശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് ആനുകൂല്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളും നേടാനുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ (Feminist improvements) യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ ഉളവാക്കിയുണ്ടാക്കിയ ഏക സംഗതി സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കുള്ള അസമത്വത്തെയും സ്ത്രീകൾക്കുള്ള അസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും വെളിവാ

കുന്നുണ്ടല്ലോ. അമേരിക്കയിലാകട്ടെ, സ്രീകളോടു വലിയ
 ആചാരോപചാരങ്ങളൊന്നും ആരും കാണിക്കാറില്ല.
 സൗജന്യസിലങ്ങളായ ചുറ്റും ഇല്ല. നല്ല അത്മം. പുറമേ
 കാണിക്കുന്നതിൽ എത്രത്തോളം കൂടുതലായി സ്രീക
 കളോടു "അവർ" അഭിമാനമുണ്ടെന്നു കാര്യങ്ങളിൽ വരു
 വേറേ മാത്രമാണു വെളിപ്പെടുന്നത്. ഭാര്യയുടെ തങ്ങളെ
 പോലെ ബുദ്ധിശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ടെന്നു ഭർത്താ
 വു വിശ്വസിക്കുന്നു. സത്യമറിയാനുള്ള ജ്ഞാനവും, കാര്യം
 നടത്താനുള്ള ശേഷിയും അവർക്കുണ്ടെന്നു അയാൾക്കു
 നല്ല ബോധമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അജ്ഞതകൊണ്ടോ,
 ദുഷ്ടാധനനിമിത്തമോ, ഭയംമൂലമോ പരസ്പരം ചാരിത്ര
 ശക്തിയെ ഉൽപ്രേക്ഷിക്കാൻ സ്രീപുരുഷന്മാർ ഒരിക്കലും
 തുനിയുന്നില്ല. യൂറോപ്പിലാകട്ടെ, സ്രീകൾ അബലക
 ലാണെന്നും, ഭീരുക്കളാണെന്നും, കബളിപ്പിക്കാവുന്നവരാ
 ണെന്നും അവർതന്നെ ഭാവിക്കയും, പുരുഷന്മാർ അതു
 വകവെച്ചു കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നത് അസാധാരണമല്ല.
 നിയമശാസനങ്ങൾപോലും സ്രീപുരുഷന്മാർ വേർകൃ
 ത്വം കാണിക്കുന്നു. ദണ്ഡനീതിയനുസരിച്ചു ചാരിത്രഭംഗ
 ത്തിന് ഇരുക്രമം ശിക്ഷ ഇരുവിധമാണു യൂറോപ്പൻ
 നാടുകളിൽ; അമേരിക്കയിലൊന്നുപോലെയാണു്. അമേ
 റിക്കയിൽ അവിചാഹിതയായ വനിതയുടെ ചാരിത്രം
 പുരുഷന്റെ അഭിമാനത്തിനോടൊപ്പം സുഷ്കിതമാക
 കൊണ്ടു്, ഏകാകിനിയായി അവൾക്കു നിർദ്ദയം എവി
 ടെയും സഞ്ചരിക്കാം.

അമേരിക്കയിൽ സ്രീപുരുഷന്മാരുടെ പോക്കു് ഭിന്ന
 പഥങ്ങളിലാണെങ്കിലും, സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചി
 ടത്തോളം ഇരുക്രമരേഖകൾകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലം തുല്യ
 മാണെന്നു ഗണിച്ചുവരുന്നു. പുരുഷൻ പോകുന്ന വഴിക്കല്ല

സ്രീ: പോകുന്നത്, ഇരുപേക്കും സ്വൈര്യവും, ധൈര്യവും, കൃത്യനിഷ്ഠയും, ബുദ്ധിശക്തിയും അറിവുമെല്ലാമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പുരുഷന്മാരെക്കാൾ ഒരു പടി താണ നിലയാണ് സ്രീകൾക്കുള്ളതെന്ന ഭാവം ആർക്കുമൊരിക്കലുമില്ല. പോക്കു രണ്ടും രണ്ടു വഴിക്കാണെന്നുള്ളതു ഫലസിദ്ധിക്കു സഹായമായി വരുന്നതല്ലാതെ പ്രതിബന്ധമായി വരുന്നില്ല. സ്വയംഭരിപ്പുതരുടെ ശരിയായ അർത്ഥം തോന്നാസമായി പ്രവർത്തിക്കുകയെന്നുള്ളതല്ല. ആർക്കെന്തും ചെയ്യാമെന്നു വരുന്നതു്, കലാപത്തിന്റെറയാണ് സ്വയംഭരണത്തിന്റെ ലക്ഷണമല്ല. പുരുഷൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി സ്രീകൾക്കു ചെയ്യാതെ, എന്നു കരുതി ഏതും ചെയ്യാനായി തുനിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന നയം സമുദായോന്നതിക്കു് ഉതകുന്നതാകാൻ തരമില്ല. എല്ലാവരും എല്ലാം ചെയ്തുകൊണ്ടു വന്നാൽ കഴപ്പവും കലഹവും സിദ്ധമാണ്.

ഇതാണ് ഇന്നു നാം കാണുന്ന അവസ്ഥ. സ്രീകൾ പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം പിടിക്കാൻ തുഴയുന്ന കാഴ്ച യൂറോപ്യൻനാടുകളിൽ മാത്രമല്ല, നമ്മുടെയിടയിലും ധാരാളമായി കണ്ടു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ജാതിവഴക്കിനോടൊപ്പംതന്നെ സ്രീപുരുഷമത്സരവും സമുദായത്തിനു വലുതായ കലക്കമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട് യൂറോപ്യൻസംസ്കൃതിയിൽനിന്നു പകർന്നുണ്ടായ വ്യാധിയാണിതു്. ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ സ്രീകൾക്കു് അപ്രധാനമായ പദമാണു നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ഒരു തെറ്ററിയാതെ വിദേശീയരിൽനിന്നും നാം സമ്പാദിച്ചിട്ടു്, അതിനെ വെച്ചു പുലർത്തി, സമുദായത്തിനു കളങ്കമുണ്ടാക്കത്തക്കവിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് അയ്യക്തമാണെന്നല്ലാതെ എന്തുപറയാം. അമേരിക്കരുടെ യോജിപ്പിനെ കണ്ടുപഠിക്കുന്നതായാൽ ഇന്നുള്ള

ചാപലുത്തിനു വളരെ കുറവു വരും. സ്രീകർക്കളെ
ആരോഗ്യവും, ശ്രേയസ്സും, തന്മൂലവും കൂടിവരികയും
ചെയ്യും.

—(0)—

പത്താം അദ്ധ്യായം.

ജാതിസ്സർലയെന്ന മഹാവ്യാധി ഭാരതഭൂമിയിൽ
വ്യാപിച്ചിട്ട് നാൾ ഏറെയായിട്ടില്ല. ഏകിലം അ
തിന്റെ ഭയാനകമായ പ്രചാരം ഇന്നു രാജകീയ
കമ്മീഷന്റെ വിചാരണയ്ക്കു വിഷയമായിത്തീർന്നിരി
ക്കുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ജാതിച്യത്യാസം ഇന്നും
ഇന്നലെയുമുണ്ടായതല്ല. വൈദികകാലം മുതൽ നില
നിൽക്കുന്ന ഈ ഏപ്പാട് അടുത്ത കാലംവരെ അരോച
കമായി വരാതെയിരുന്നിട്ടുള്ള സംഗതി ആലോചിക്കു
മ്പോൾ, ഇക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏതോ കാരണവശാ
ലാണ് മത്സരമുഖമായിരിക്കുന്നതെന്നു ശങ്കിക്കാൻ
വകയുണ്ട് ബുദ്ധമതത്തിന് ഹിമവത്സേതുപയുന്തം
പ്രചാരമുണ്ടായ അശോകമഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തു
പോലും ജാതിമത്സരം ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രകാ
രന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പിന്നീട് ഏഴെട്ടു ശതവർഷ
കാലം മുസ്ലീംചക്രവർത്തികൾ രാജ്യം ഭരിച്ചു വന്നപ്പൊഴും
ജാതികൾ ഐക്യമത്വത്തോടെ വർത്തിച്ചിരുന്നതായിട്ടാ
ണു കാണുന്നത്. അതിനാൽ മതഭേദത്തെ പഴി ചൊല്ലി
കാരണം കല്പിക്കുന്നത് യുക്തമാകുമെന്നു തോന്നുന്നി
ല്ല. വിശേഷിച്ചും, വിമതസ്ഥന്മാരുമായിട്ടല്ലല്ലോ, സ്വ
മതസ്ഥന്മാരും സഹോദരങ്ങളും തമ്മിലാണല്ലോ, പിന്ന

ക്കും ഇന്നധികം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും. അതുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ ഐക്യമത്സരവിന കാരണം വേറെയായിരിക്കണം.

പ്രഭുവിഷ്ണുതയിൽ ജാതിഭേദം അപ്രധുഷ്യവും സ്ഥിരവുമാകുകൊണ്ട് മത്സരത്തിനും സ്പർദ്ധയ്ക്കും നിദാനമായില്ല. സമുദായത്തിൽ ഏവനും ക്ലിപ്തമായ സ്ഥാനവും പ്രവൃത്തിയും കല്പിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ മേലാചിലുള്ളവർക്കും കീഴുള്ളവർക്കും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന അന്തരം ഭിന്നമായിരുന്നെങ്കിലും സാവത്രികമായിരുന്നു. അതു മേതുവായിട്ട് അവർക്കു യോജിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു വൈമുഖ്യത്തിനും വകയില്ലായിരുന്നു. ഒരു ദേഹത്തിലെ അവയവങ്ങൾ അതതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ സ്വപ്രവൃത്തികളെ നിർവ്വഹിച്ചു ആരോഗ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ, സമുദായാംഗങ്ങൾ പൊതുക്ഷേമത്തെ പുലർത്തിവന്നു. കൈകൾ ഉയർന്നും കാലുകൾ അടിഞ്ഞും കിടക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് പ്രധാനപ്രധാനകല്പനിയൊ, ചോരയോട്ടത്തിന് കൂടുതൽകറവാ, പ്രവൃത്തികൾക്ക് ഉത്തമായത്പമൊ കല്പിക്കാറില്ലല്ലോ. അവയുടെ ഉപയോഗത്തിനുള്ള താരതമ്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതും വിഷമമാണ്. ജാതിവ്യവഹാരംകൊണ്ട് സമുദായപോഷണം അപ്രകാരമാണ് നടന്നുവന്നത്. പരസ്പരോപകാരം സിലമായിരിക്കുമ്പോൾ സ്പർദ്ധയ്ക്ക് പ്രവേശനം പാരമില്ല. തൊഴിലില്ലായ്മയുണ്ടാവില്ല.

ഒരു യന്ത്രശാലയിൽ പോയി നോക്കുക: ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകൾ തേനീച്ചക്കൂടിലെ മക്ഷികകളെപ്പോലെ വ്യാപരിക്കുന്നതു കാണാം. വലുതും ചെറുതുമായി പല വിധം വേലകൾ അവർ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തമ്മിൽ പിണക്കമോ കഴപ്പമോ ഇല്ല. മേലാചിലുള്ളവരും കീഴ്വേല

കാരൊന്നിച്ചുതന്നെ പണിയെടുക്കുന്നു. ആർക്കും പണിയില്ലാതില്ല; ഭാഭിമാനവുമില്ല; സാധനനിർമ്മാണം ചുരുക്കായും വെടിപ്പായും നടക്കുന്നു. സമുദായത്തെ ഒരു യന്ത്രശാലയ്ക്കൊപ്പം കല്പിച്ചു, പാരമ്പര്യത്തിനും വാസനയ്ക്കും മനുസരണമായി ജോലികളെ നിർണ്ണയിച്ചു, അതതു പാമ്പാവിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുദിച്ചിച്ച്, സ്ഥിരപരിശ്രമാഭിമുഖ്യം വളർത്തി ക്ഷേമത്തെ വരുത്തുന്നതിനുള്ള ജാതിസമ്പ്രദായം പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അലങ്കാരമല്ലാതെ അലങ്കാരമല്ലാതെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ഏതു പദാർത്ഥവും ഭക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ അന്യാവേശമുണ്ടാകണം. ചേരാത്തതു ചേരുമ്പോഴാണ് കലക്കമുണ്ടാകുന്നത്.

പാശ്ചാത്യർക്കും പൌരസ്ത്യർക്കും തമ്മിൽ ഒരു വലുതായ വ്യത്യാസം അവരുടെ പരമോദ്ദേശ്യങ്ങളിലുണ്ട്. ആദർശത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഏതു പ്രവൃത്തിയും ഫലവത്താകേണ്ടതു് പാശ്ചാത്യരുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ പ്രധാനാദർശം ലൌകികസുഖവും, പൌരസ്ത്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികൾക്കും ഉദ്ദേശ്യം ആത്മനിർവൃതിയുമാകുന്നു. രണ്ടും ഇരുളും വെളിച്ചവും പോലെ ഭിന്നങ്ങളാണ്. ഭിന്നപ്രകൃതികളുടെ സമ്പർക്കം സമുദായസ്ഥിതിയെ ഇളക്കാതെ വരില്ല.

എല്ലാ ലോകമതങ്ങൾക്കുമുള്ള മഹാതത്വങ്ങൾ ക്രിസ്തുമതത്തിലും അന്തർഭൂതമായിരിക്കുന്നു. അവയെ നിഷ്കർഷയോടെ വിചിന്തനം ചെയ്തു് അതിഗംഭീരമായ വൈദികവിഭാവനാർ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭൂതദയയ്ക്കു പാരമ്യം നൽകി, സർവ്വഭൂതദയാപരനായിരുന്ന ജീസുസ്സിന്റെ മതത്തിൽ കർമ്മത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചു, പ്രവൃത്തിപരമാണ് ധർമ്മം എന്നു വരാൻ പ്രധാനകാരണം, പാശ്ചാത്യദേശസുപദ്രാവമായിരിക്കണം,

കും ഇന്നധികം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും. അതുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ ഐക്യമത്സരവിന കാലം വേറെയായിരിക്കണം.

പ്രഭുവിഷ്ണുതയിൽ ജാതിഭേദം അപ്രയുക്തവും സ്ഥിരവുമാകുകൊണ്ട് മത്സരത്തിനും സ്പർദ്ധയ്ക്കും നിദാനമായില്ല. സമുദായത്തിൽ ഏവനും ക്ലിപ്തമായ സ്ഥാനവും പ്രവൃത്തിയും കല്പിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ മേലാവില്ക്കളവർക്കും കീഴ്കളവർക്കും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന അന്തരം ഭൂസ്തരമായിരുന്നെങ്കിലും സാമത്രികമായിരുന്നു. അതു മേതുവായിട്ട് അവർക്കു യോജിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു വൈമുഖ്യത്തിനും വകയില്ലായിരുന്നു. ഒരു ദേഹത്തിലെ അവയവങ്ങൾ അതതിന്റെ സ്ഥാനത്തിന്നു് സ്വപ്രവൃത്തികളെ നിർവ്വഹിച്ചു് ആരോഗ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ, സമുദായാംഗങ്ങൾ പൊതുക്കേമത്തെ പുലർത്തിവന്നു. കൈകൾ ഉയർന്നും കാലുകൾ അടിഞ്ഞും കിടക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു് പ്രധാനപ്രധാനകല്പനിയൊ, ചോരയോട്ടത്തിനു് കൂടുതൽകുറവൊ, പ്രവൃത്തകൾക്കു് ഉത്തമമായതൊ കല്പിക്കാറില്ലല്ലൊ. അവയുടെ ഉപയോഗത്തിനുള്ള താരതമ്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതും വിഷമമാണു്. ജാതിവ്യവഹാരംകൊണ്ട് സമുദായപോഷണം അപ്രകാരമാണു് നടന്നുവന്നതു്. പരസ്പരോപകാരം സിലമായിരിക്കുമ്പോൾ സ്പർദ്ധയ്ക്കു് പ്രവേശനഭാരമില്ല. തൊഴിലില്ലായ്മയുമുണ്ടാവില്ല.

ഒരു യന്ത്രശാലയിൽ പോയി നോക്കുക: ആയിരക്കണക്കിനു് ആളുകൾ തേനീച്ചക്കൂട്ടിലെ മക്ഷികകളെപ്പോലെ വ്യാപരിക്കുന്നതു കാണാം. വലുതും ചെറുതുമായി പല വിധം വേലകൾ അവർ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. തമ്മിൽ പിണക്കമോ കഴപ്പമോ ഇല്ല. മേലാവില്ക്കളവരും കീഴ്വേല

കാരണമില്ലാത്തതന്നെ പണിയെടുക്കുന്നു. ആർക്കും പണിയില്ലാതില്ല; ഭാഗ്യമാനവുമില്ല; സാധനനിർമ്മാണം ചുരുക്കായും വെടിപ്പായും നടക്കുന്നു. സമുദായത്തെ ഒരു യന്ത്രശാലയ്ക്കൊപ്പം കല്പിച്ചു, പാരമ്പര്യത്തിനും വാസനയ്ക്കും മനുസരണമായി ജോലികളെ നിർണ്ണയിച്ചു, അതതു പാത്രമായി വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടിച്ചു, സ്ഥിരപരിശ്രമാഭിമുഖ്യം വളർത്തി ക്ഷേമത്തെ വരുത്തുന്നതിനുള്ള ജാതിസമ്പ്രദായം പ്രഭുവിഷ്ണുതയ്ക്കു് അലങ്കാരമല്ലാതെ അലങ്കാരമായിരുന്നില്ല. ഏതു പദാർത്ഥവും ഭക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ അന്യോപേക്ഷമുണ്ടാകണം. ചേരാത്തതു ചേരുമ്പോഴാണ് കലക്കമുണ്ടാകുന്നതു്.

പാശ്ചാത്യർക്കും പെരുന്നൂപർക്കും തമ്മിൽ ഒരു വലുതായ വ്യത്യാസം അവരുടെ പരമോദ്ദേശ്യങ്ങളിലുണ്ടു്. ആദർശത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് ഏതു പ്രവൃത്തിയും ഫലവത്താകേണ്ടതു്. പാശ്ചാത്യരുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ പ്രധാനാദർശം ലൗകികസുഖവും, പെരുന്നൂപരുടെ സകല പ്രവൃത്തികൾക്കും ഉദ്ദേശ്യം ആത്മനിർവൃതിയുമാകുന്നു. രണ്ടും ഇരുളും വെളിച്ചവും പോലെ ഭിന്നങ്ങളാണു്. ഭിന്നപ്രകൃതികളുടെ സമ്പർക്കം സമുദായസ്ഥിതിയെ ഇളക്കാതെ വരില്ല.

എല്ലാ ലോകമതങ്ങളുംകൂടിച്ചേർന്ന മഹാമതപരമേശ്വരതത്ത്വത്തിലും അന്തർഭൂതമായിരിക്കുന്നു. അവയെ നിഷ്കർഷയോടെ വിചിന്തനംചെയ്തു് അതിഗംഭീരമായ വൈദികവിഭാവാനാർ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭൂതദേയയ്ക്കു പാരമ്യം നൽകി, സർവ്വഭൂതദയാപരനായിരുന്ന ജീസുസ്സിന്നു് മതത്തിൽ കർമ്മത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചു, പ്രവൃത്തിപരമാണു് ധർമ്മം എന്നു വരാൻ പ്രധാനകാരണം, പാശ്ചാത്യദേശസംസ്കാരമായിരിക്കുന്നു.

ശീതപ്രദേശവാസികളും ബലിഷ്ഠകായന്മാരുമായ ഒരുത്തരാഹന്മാരുടേയും, കവോഷ്ണങ്ങളും സുഖോപദോഗയോഗ്യങ്ങളുമായ ഇററലി, ഗ്രീസ്, സ്പെയിൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളെ അധിവസിക്കുന്ന ഭാഷിണാത്മന്മാരുടെയും മതബോധവ്യത്യാസം യൂറോപ്പിൽത്തന്നെ കാണാം. കർമ്മപ്രധാനമായ മതത്തിൽ ഐഹികസുഖസമ്പാദനമാണു ലക്ഷ്യം എന്നു വരും. ആ ലക്ഷ്യനോക്കി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ മത്സരം സിലമാണ്. മത്സരത്തിൽ നിന്നു സമതപവു, സ്വാതന്ത്ര്യവുമുളവാകുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യസമതോപജ്ഞമായ സ്വയംഭരിഷ്ണതാബോധം ചിരപ്രതിഷ്ഠിതമായ പ്രഭുവിഷ്ണുതയെ ബാധിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വ്യാധിയാണു ജാതിമത്സരം എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യബോധം പൊന്തിവരുന്ന ക്രമത്തിൽ ജാതിമത്സരം അസ്തമിച്ചുപോകുമെന്നു തോന്നിയേക്കാം. രാഷ്ട്രീയബോധം സ്ഥാപിതമായി വന്നാൽ പൊതുക്കാര്യങ്ങളിൽ ഇതൊരുവേള ഫലിക്കാം. സ്വകാര്യ നിലയിൽ മനുഷ്യർ അപ്പോഴും ഭിന്നിച്ചുതന്നെ കാണാം. അതങ്ങിനെയല്ലാതെ വരാൻ തരമില്ല. എത്രയെല്ലാം പട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കിയാലും, നിർബന്ധിച്ചാലും, ധനംകൊണ്ടും മനംകൊണ്ടും മനുഷ്യർ ഒന്നുപോലെയാവില്ല. രുചിഭേദങ്ങളും അനവധിയുണ്ടാകും. പൊതുക്കാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു കൂടുമെങ്കിലും, വീട്ടുകാര്യങ്ങളിലും വിനോദങ്ങളിലും ഏകീഭാവം വരണമെന്നു നിർബന്ധിച്ചാലും വരുന്നതല്ല. പൊതുഭക്ഷണം, പൊതുവിശ്രമം എന്നുള്ളതു് ഒരു നാട്ടിലും കാണാൻ പ്രയാസം. അസാധ്യമായ ഈ സംപ്രദായം സാധിക്കാൻ തുടങ്ങിയ റഷ്യായിലെ

മൂന്നാം കൂറുകാരുടെ പരിശ്രമം വിഫലമായിത്തന്നെ യാണ് കാണുന്നത് ഇഴയുടെ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന “മിശ്ര ഭോജന”വും ഇതുപോലെ മിശ്രമായിട്ടല്ലാതെ വരുമാ എന്ന് സംശയമാണ്. എന്തെന്നാൽ അവനവന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ സ്വന്തകാര്യം നടത്താൻ അവസരം ലഭിക്കാത്ത സമതപം അസമതപത്തിന്റെ മുർലന്യാവസ്ഥയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്വയംഭരിപ്പാണെന്നതയ്ക്കു് എത്രതന്നെ ഉത്തമം വന്നാലും, ജാതിവിഭാഗം അകറ്റാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സമതപബോധത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നിട്ടുള്ള അമേരിക്കൻ പോലും, രാജ്യഭരണത്തിൽ കാണിക്കുന്ന മട്ടും മാതിരിയും വീട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ മാറിപ്പോകുന്നു. പൊതുസമ്മേളനത്തിൽ സഹോദരബുദ്ധിയോടെ സഖ്യം ചെയ്യുന്നവരെ വീട്ടിൽ അടിയന്തിരത്തിനു ക്ഷണിക്കുന്നില്ല. ഇതൊട്ടും അതുപോലല്ല. സമുദായത്തിനു വ്യാപ്തി കൂടുന്തോറും സ്വകാര്യസമ്മേളനത്തിന് ആൾ കുറയും. തറവാട്ടിലുള്ള അംഗങ്ങൾ പെരുകുന്നതോറും എല്ലാ കാര്യത്തിനും എല്ലാവരെയും ക്ഷണിച്ചു വരുത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതിൽനിന്ന് ഓരോ പ്രത്യേക കൂട്ടുകെട്ടുകൾ ഉളവാക്കി സ്പർദ്ധയ്ക്കും മത്സരത്തിനും ഇടയുണ്ടാകാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനായിരിക്കുന്നിടത്തോളം, എത്രതന്നെ നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചാലും, ഭിന്നതപം അനുവർത്തിക്കുന്നതന്നെ ചെയ്യും. അതു് സൃഷ്ടിയുടെ വൈചിത്ര്യമാകുന്നു.

ജാതിഭേദവും, മതഭേദവും, ഭരണഭേദവുമല്ല ജാതി സ്പർദ്ധയ്ക്കു് നിദാനമെങ്കിൽ പിന്നെയെന്താണ്? രാജകേരളത്തിൽ വേണം പറയാൻ. രാജാവിനോടും രാജകുടുംബത്തോടും കാണിക്കുന്ന വണക്കത്തിൽ മാത്രമല്ല

രാജഭക്തി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ബഹുമാനം ഭാവിക്കുന്നത് കേവലം ഒരു ബാഹ്യചിഹ്നം മാത്രമാകുന്നു. സത്യമായ രാജഭക്തി സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിലാണിരിക്കുന്നത്. സ്വരാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിൽ ഒന്നുപോലെ കാംക്ഷിച്ചുണ്ടായിരിക്കുകയും, അതിനുവേണ്ടി സ്വസുഖങ്ങളേയും, സ്വാഭാപ്രായങ്ങളേയും, എന്നുവേണ്ട, ജീവനകൂടിയും ത്യജിക്കാൻ തക്ക ചിത്തവൃത്തിയുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ സ്വരാജ്യസ്നേഹമുളവാകുന്നു. അതുതന്നെയാണ് രാഷ്ട്രീയ ബോധമെന്നും നാം പറയാറുള്ളത്. സ്വാതന്ത്ര്യം കൂടാതെ ഇതുണ്ടാകാൻ തരമില്ല. ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി ഭിന്നാഭിപ്രായം വന്നുകൂടുന്നില്ല ഇതിന്റെ താല്പര്യം. നേരേമറിച്ച്, ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായെങ്കിലല്ലാതെ കാര്യങ്ങളുടെ ശരിയായ നിർണ്ണയം വരുന്നതല്ല. പക്ഷേ, ഏതൊരു സംഗതിയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമിരുന്നാലും, കാര്യം നടത്താതെ വന്നാൽ പൊതുക്ഷേമത്തിന് ഹാനി സംഭവിക്കുമെന്നു വരുമ്പോൾ അപ്പോൾ വഴി കൂടാതെ കാര്യനിർവഹണത്തിന് സഹായിക്കത്തക്ക ഉദാരബുദ്ധിയുളവാകണം. ഇക്കഴിഞ്ഞ ജർമ്മൻ യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരണ്ടായിരുന്നു. പ്രധാനമന്ത്രി മാർ പോലും ചിലർ യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നത് അയ്യകതമാണെന്നു വാദിച്ചു. എങ്കിലും മിണ്ടാതെയിരുന്നാൽ രാജ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു ന്യൂനത സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നു വന്നപ്പോൾ ഇരുകക്ഷികളും ഒന്നിച്ചുചേർന്നു യുദ്ധം നടത്തുകയാണുണ്ടായത്. ഇതാണു രാഷ്ട്രീയബോധത്തിന്റെ ലക്ഷണം. രാജഭക്തി ഇതവിധമുള്ള ഘട്ടങ്ങളിലാണു വെളിപ്പെടുന്നത്.

രാജഭക്തിയുണ്ടായാൽ പരസ്പരവിശ്വാസം ഉളവാകാതെ വരില്ല. സമാനതയുണ്ടുള്ളവ ഒന്നിച്ചു ചേരുക

മെന്നു നിശ്ചയം. കലംകൊണ്ടും, മതംകൊണ്ടും, ആചാരംകൊണ്ടും, പാരമ്പര്യംകൊണ്ടും, ധനംകൊണ്ടും, സ്ഥാനംകൊണ്ടും, അധികാരംകൊണ്ടും, എന്നുവേണ്ടി, അനേകവിധം ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രജകൾ അധിവസിക്കുന്ന രാജ്യത്തിൽ ഞ്ഞൊരുത്തർക്കു് ഏകനിദാനം രാജഭക്തിയാകുന്നു. ആ ഒരു ചരട്ടുകൊണ്ടു മാത്രമേ എല്ലാവരേയും ഒന്നുപോലെ ബന്ധിക്കാൻ സാധിക്കൂ. അതു നല്ല പട്ടു ചരടാണെന്നും; ആയസ ശ്രംഖലയല്ല ഭൃഷ്ടക്കുടുംകൊണ്ടും, സ്വാർത്ഥസമ്പാദനമേകൊണ്ടും ഓരോ ഒഴിവുകഴിവുകൾ സൃഷ്ടിച്ചു്, പാമരന്മാരെ വശീകരിച്ചു്, പ്രമാണികളായി ഞ്ഞെളിഞ്ഞു്, കാപഥസഞ്ചരണം ചെയ്യുന്നവരെ എത്രതന്നെ ശപിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല. അവരുടെ ദുർബ്ബാധന നിമിത്തമാണു് ഇന്നത്തെ ജാതിസ്സർവ്വതും കക്ഷിപിണക്കവുമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്.

എല്ലാത്തിനും രണ്ടു വശങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നു് നല്ലതും മററതു ചീത്തയും. സമതപത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള നന്മയെ ധിക്കരിച്ചു ദോഷഭാഗത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലമാണു് സ്പർദ്ധയും അവിശ്വാസവും. ഒരാൾ ചെയ്യുന്നതു മററൊരാൾക്കു് അഹിതമെന്നു വന്നുകൂടുന്നു കരുതി എല്ലാവരും ഒരേ മാതിരി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഭൂസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഫലം നാം ഇന്നുഭവിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. മത്സരം അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടതാണെന്നു കരുതി, വേണ്ടതിലും വേണ്ടാത്തതിലും മത്സരിച്ചുവരുന്നതു് ഇന്നു കാണുന്ന കാഴ്ചയാണു്. പടിക്കു പുറത്തിറങ്ങിയാൽ കാണാം ഹോട്ടേലുകളും മോട്ടോറുകൊണ്ടുള്ള ബന്ധവും. ഒരാൾ ഒന്നു തുടങ്ങിയാൽ എടുപേർ അത്രതന്നെ

തുടങ്ങും. അതുകൊണ്ട് ആർക്കുമൊന്നുമില്ലാതെയാകുന്നു. ഉദ്യോഗത്തിലായാലും, വ്യവസായത്തിലായാലും, കച്ചേരിയിലായാലും, കോളിം വരവും സമമായിരിക്കണം; ചെഴിപ്പ് നഷ്ടത്തിന് കാരണമാകുന്നു. അപ്പോൾ മത്സരം സ്പർദ്ധയിലും അവിശ്വാസത്തിലും പരിണമിക്കുന്നു ഇതാണ് നമ്മുടെ സമുദായത്തിന്റെ ചെറുരക്ഷയെ ധനിക്കുന്നതു്. ശരിയായ രാജഭക്തിയൊന്നുമാത്രമാണ് ഈ രോഗത്തിന് ദിവ്യവൃഷധം.

തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്സ് ഡിപ്പോയിലുള്ള
ഒന്നാംതരം പുസ്തകങ്ങൾ.

	ക.	ണ.	സ.
മാതൃബന്ധുവർമ്മ	൧	൦	൦
ശ്രീധരൻ	൧	൦	൦
ഉദയഭാനു ൧-ാംഭാഗം	൧	൦	൦
൨-ാംഭാഗം	൦	൧൨	൦
൩-ാംഭാഗം	൧	൦	൦
൪-ാംഭാഗം	൧	൦	൦
വനബാല	൦	൧൨	൦
എന്റെ ഗീത	൦	൧൨	൦
പ്രേമബന്ധം	൦	൧൦	൦
ഭേവീചരധുനാണി	൧	൦	൦
പഥികബന്ധു	൧	൦	൦
മീനാക്ഷി	൧	൮	൦
ശാരദ	൧	൮	൦
രാമരാജബഹദൂർ ൧-ാംഭാഗം	൧	൨	൦
ടി ൨-ാംഭാഗം	൧	൨	൦
സ്നേഹലത	൧	൪	൦
ഇന്ദുലേഖ	൧	൮	൦
താരഫാരം	൧	൦	൦
തരംഗിണി	൧	൪	൦
കിരണാവലി	൦	൧൨	൦
കണ്ണഭൂഷണം	൦	൮	൦
പാറപ്പുറം ൧-൦ ൨-൦ ഭാഗങ്ങൾ	൧	൦	൦

മാനേജർ,
ബി. വി. ബുക്സ് ഡിപ്പോ, — തിരുവനന്തപുരം.

